MERCENAR

6 HANK FROST INVINCIBILUL HANK FROST INVINCIBILUL

AXEL KILGORE

Raid în Afganistan

COLECŢIA „MERCENAR”
Nr. 6

AXEL KILGORE

RAID ÎN AFGANISTAN

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

CAPITOLUL I

Matthew Jenks zări silueta lui Kherfat la capătul de jos al pantei. Cu spatele aplecat, cu puşca lungă în mâna, afganul se întorcea în grabă, alergând în zigzag printre pietre. După o jumătate de minut se lăsa pe vine lângă american, în spatele unei stânci mari.

Jenks se uită la el întrebător.

Kherfat îşi eliberă gura trăgând de turbanul negru care îi învăluia tot capul. Gâfâia şi scotea aburi din gura în atmosfera glacială din zori.

— Au scos-o, *captain,* îl anunţă el gâfâind. O să fie urât de tot. O să vezi că nu te-am minţit.

De trei luni de când CIA îl trimisese în Afganistan, Matthew Jenks învăţase să aibă încredere în luptătorii din rezistenţa. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Kherfat în stare să-l mintă. Doar îl bănuia că exagerase puţin puterea devastatoare a noii arme pe care sovieticii o experimentau la nord de Hindukuş.

În vale, la doua sute de metri mai jos, zgomotul motoarelor se amesteca cu vuietul vântului.

— Acolo, *captain,* pe autoşeniletă, murmură Kherfat.

Matthew Jenks zâmbi în ciuda tensiunii, din cauza acelui „captain” cu care îl împopoţona Kherfat. Un titlu evident onorific în gura unui luptător de gherila.

Luptătorii din rezistenţa mai cunoşteau şi alte două cuvinte englezeşti. „OK”, folosit atunci când voiau să spună că totul mergea bine, şi „pigs”[1], rezervat soldaţilor din Armata Roşie.

Matthew Jenks se ridică în spatele stâncii, potrivi binoclul şi urmări înaintarea vehiculului indicat. În afara autoşeniletei, detaşamentul sovietic era format din cinci camioane Moskvici de cinci tone şi o tanchetă. Detaşamentul se îndrepta spre satul Ogura care se întindea la picioarele pantei dinspre soare, de cealaltă parte a văii.

Misiunea lui nu era prea clară. Sovieticii pierduseră mulţi oameni în ultimele trei ambuscade întinse de rezistenţa afgană. Acum aveau să exercite represalii asupra populaţiei civile.

Matthew Jenks lăsă în jos binoclul şi se întoarse spre Kherfat strângând din dinţi. Afganul răspunse la întrebarea lui mută dând

[1] Porci.

încet din cap apoi, cu un gest de neputinţa, arătă spre cei cinci oameni care îi însoţeau.

— Ştiu, zise americanul cu o voce înăbuşită. Nu putem face nimic.

Furios, Jenks ridică din nou binoclul şi se resemna să observe.

De altfel, pentru asta şi venise acolo.

Să observe.

De trei zile bătea sectorul acela aflat la vreo douăzeci de kilometri de cuibul lui Subhan, unul dintre locotenenţii lui Babrak ul-Raq, şeful luptătorilor de gherilă. Jenks aştepta de trei zile să-i vadă pe sovietici scoţând acea armă faimoasă despre care îi vorbise Kherfat.

Azi o scoseseră şi va putea să trimită un raport la Islamabad, în Pakistan.

Camioanele se opriseră. Soldaţii coborâră şi încercuiră satul cu pistolul-mitralieră la şold. Ce aveau de gând să facă? Să-i împuşte pe toţi locuitorii?

Matthew Jenks ştia că erau în stare...

Tancheta rămăsese în spate. Autoşenileta se opri la vreo sută de metri de primele colibe bondoace. Un soldat dădu la o parte o prelată, dezvelind arma, spre care Matthew Jenks îşi îndreptă imediat binoclul.

Arma semăna cu o mitralieră antiaeriană cu ţeavă dublă, doar că încărcătorul era înlocuit de o cutie mare kaki. Sovieticul îşi lipi ochii de dispozitivul de ochire, care părea foarte sofisticat, dar pe care Jenks îl distingea cu dificultate. Soldatul îşi reglă tirul şi acţiona o manetă.

Matthew Jenks făcuse războiul din Vietnam. Efectuase câteva misiuni ca mercenar, în cadrul Beretelor Verzi, şi ca agent contractual pentru CIA. Asta însemna că văzuse multe orori în cursul carierei sale. Totuşi nu putu să nu se înfioare, de-a dreptul consternat.

— Incredibil... bâigui el. Ai zice că este unul dintre acele spectacole în care se arată sfârşitul lumii, aşa cum poţi vedea în filmele SF.

Mitraliera descria un arc de cerc regulat şi ţintea încet locuinţele. De fiecare dată când trăgătorul acţiona maneta, din ţevi ieşeau mici dâre luminoase care se propagau în atmosfera cu o viteză fulgerătoare. În momentul impactului, ţintele vibrau imperceptibil degajând o lumină orbitoare, ca nişte bucăţi de metal încălzite până la alb. În microsecunda următoare, colibele dispăreau în întregime, transformate în ţărâna.

— O mitraliera cu laser, murmura Matthew Jenks. Ticăloşii ăştia vor rade satul de pe faţa pământului!

— Ce zici, *captain?* întrebă Kherfat în afgană.

Jenks cunoştea bine persana şi afgana, principalele limbi care se vorbeau în Afganistan.

— E arma diavolului, răspunse el. N-ai exagerat. Cu asta poate sa îngenuncheze o întreagă armata. Poate chiar să respingă o ofensivă nucleara. Trebuie cu orice preţ sa punem mâna pe ea.

— Asta n-o să-i împiedice să continue cu alta, *captain.*

— Poate ca da, zise omul de la CIA. Savanţii din ţara mea lucrează şi ei la laser, numai ca ei şi-au axat eforturile mai curând asupra unei utilizări la sistemele de reperaj decât asupra capacităţii de distrugere. Dacă le furnizam un model, vor putea să fabrice o arma identică, chiar mai performantă.

— Şi? întreba cu mirare afganul.

— E puţin cam complicat. Sa spunem ca suntem o ţară bogata. Sovieticii au mari probleme economice. Dacă ştiu că avem mijloace cu care să le replicăm, vor înceta să se mai ruineze fabricând acest tip de arma.

— Crezi...

Jenks îi răspunse încercând să fie cât mai convingător.

— Sunt sigur de asta. Aşa funcţionează echilibrul terorii. Şi ăsta e jocul pe care-l jucăm cu ei de ani de zile.

— Să te-audă Allah, zise cu gravitate Kherfat.

În momentul acela o femeie cu voal pe faţă ieşi în fugă din sat, strângând la piept un copilaş. Jenks nu o auzea dar părea că ţipă de groază. Doi soldaţi făcură un pas înainte gata s-o împuşte, dar fură opriţi de gestul ofiţerului care comanda autoşenileta. Femeia se opri, aruncă o privire disperată spre capetele rânjind din jurul ei apoi, cuprinsa parcă de o inspiraţie brusca, ridică copilaşul spre cer. Era clar că îi implora pe sovietici să cruţe cel puţin viaţa copilului ei.

Ofiţerul se întoarse spre cel care mânuia arma îngrozitoare şi îi făcu un semn.

Asta era mai mult decât putea să suporte Matthew Jenks. Americanul duse arma la umăr. Kherfat îl opri cu o logică care îl înfiora:

— Nu face asta, *captam.* Sunt cel puţin o sută şi au arma care aruncă foc. O singură împuşcătură ar fi de ajuns ca să ne extermine. Mai bine doi morţi în plus din acest sat şi şapte luptători în viaţă.

Avea dreptate.

Jenks lăsa arma jos. Nu avu timp să ducă din nou binoclul la ochi, dar văzu cu claritate mica linie luminoasă ieşind din ţeava mitralierei. Femeia şi copilul dispărură aproape instantaneu, anihilate în sensul propriu al termenului. În locul în care se aflaseră cu o clipă mai înainte, nu mai rămăsese nici măcar o grămăjoară de cenuşă.

Satul Ogura a fost ras de pe harta Afganistanului în mai puţin de zece minute.

Scârbit, Matthew Jenks se aşeza jos, la adăpostul stâncii, îşi scoase mănuşile mari de piele şi redacta un mesaj pe care i-l întinse lui Kherfat suflând peste degetele înroşite de frig.

— Du asta în tabără, zise el. Spune-i lui Subhan să-l trimită cât mai repede la Islamabad. Voi încerca să mă apropii de baza sovietică şi să aflu mai multe despre aceasta armă.

— Prefer să rămân cu tine, *captain.* Doi dintre oamenii mei vor duce hârtia ta.

— Bine, aproba americanul. Îmi vei fi mai de folos aici. Cât timp mai putem rezista cu proviziile pe care le-am luat cu noi?

— În privinţa hranei, cinci zile dacă suntem atenţi. Dar ne putem aproviziona şi din sate. Cu apa însă...

Matthew Jenks zâmbi. Apă însă... aveau la discreţie. Era destul să strângă zăpada, s-o topească şi s-o purifice fierbând-o, apoi s-o lase să se răcească ca s-o poată bea.

Kherfat dădu ordine oamenilor. Doi dintre ei se întorceau în tabără cu mesajul iar ceilalţi trei încărcau sacii în spate.

Matthew Jenks şi grupul lui se puseră din nou în mişcare, mergând pe lângă flancul muntelui pe o potecă îngusta. Coloana de camioane, autoşenileta şi tancheta nu mai erau decât un nor de praf pe drumul care şerpuia pe fundul văii.

Kherfat mergea în faţă, urmat de Matthew Jenks, în urma lor venind cei trei luptători din gherila afgană.

Mergeau aşa de un sfert de oră când, brusc, Kherfat murmură fără să întoarcă capul:

— Repede! Toţi pe munte.

Afganul se repezi imediat printre stâncile care dominau poteca. În momentul în care Matthew Jenks se năpustea pe urmele lui, în spatele său răsună o voce:

— *Ruki verh*![2]

Americanul se întrebă ce simţ putuse să-l prevină pe Kherfat. Nici el şi nici ceilalţi trei afgani nu auziseră nimic.

[2] Sus mâinile! (n.a.).

— *Iob tvoie mati!*[3] strigă unul dintre afgani, care cunoştea destul de bine rusa pentru a-l invita pe noul sosit să practice incestul.

Sovieticul nu-i lăsă timp să tragă. Matthew Jenks îl văzu pe afgan căzând, lovit de un glonţ în frunte, şi se resemna să ridice mâinile. Ceilalţi îl imitară.

Patrula sovietică era comandată de un sergent-major care înainta pe potecă şi rostogoli cadavrul lovindu-l cu cizma. Apoi, rânjind cu un aer satisfăcut, se întoarse spre Matthew Jenks – singurul occidental din grup – şi-i puse o întrebare în limba rusă.

— *Nie panimaiu*[4], răspunse americanul.

Cei patru prizonieri au fost imediat uşuraţi de arme. Sergentul-major, un mongol mic de statură, cu o privire plină de cruzime, care cunoştea doar câteva cuvinte în afgană, le explică că aveau tot interesul să fie cuminţi. Lovindu-i în spate cu ţeava armelor AK-47, sovieticii îi făcură pe prizonieri să coboare în vale unde aşteptau un camion şi o maşină blindată.

„Măcar ceilalţi doi să ajungă în tabără cu mesajul”, îşi zise americanul.

Micul mongol nu-şi putea ascunde jubilarea. Ştia că făcuse un prizonier important în persoana lui Matthew Jenks.

[3] Pe mă-ta! (n.a.).

[4] Nu înţeleg (n.a.).

CAPITOLUL II

Hank Frost fluiera vesel sub duş. De multă vreme nu se mai simţise atât de senin. Bess încheiase o înţelegere cu agenţia de presă londoneză şi se instalase împreună cu el la periferia Atlantei. Un cont rotofei în bancă, un apartament mare şi o amantă mai frumoasă ca niciodată. Ce altceva ar fi putut să-şi mai dorească?

Opri apa, se scutură şi coborî pe covorul de baie murmurând:

— Până la urmă, viaţa liniştită are şi ea părţile ei bune.

Din bucătărie se auzi vocea lui Bess:

— Ce spui?

— Nimic, nimic. Tot trăind ca un holtei bătrân, am căpătat obiceiul să vorbesc singur.

— Va trebui să te dezbari de el, căpitane Frost!

Frost zâmbi. Luă un prosop şi-şi frecă părul des. Îşi petrecuse după-amiaza la cumpărături, împreună cu Bess. Obiecte mici pentru decorarea interiorului, aşternuturi şi alte nimicuri. Se întorseseră pe la orele cinci, frânţi de oboseală şi fericiţi. La intrarea în apartament, Bess se agăţase de braţul lui şi murmurase:

— Un adevărat cuplu de tineri căsătoriţi.

Frost trântise uşa împingând-o cu piciorul şi-i închisese gura amantei sale sărutând-o. Gândul căsătoriei îl făcea să se înfioare.

Termina cu ştersul şi se aşeză în faţa oglinzii pentru a-şi lega panglica neagră de piele la ochiul stâng. Apoi luă un piepten, începu să-şi aranjeze părul şi întreba:

— Vrei să mă serveşti cu un whisky, *baby*?

— Am şi făcut-o, monseniore, răspunse Bess.

În momentul în care ieşea din sala de baie, având pe el doar panglica de la ochi şi ceasul, tânăra femeie se întorcea de la bucătărie aducând două pahare. Părul ei lung şi blond era încă umed. Avea picioarele goale în papuci şi nu purta decât un halat din prosop roz.

— Preferi aperitivul înainte sau după? îl întreba ea aşezând paharele pe o măsuţă joasă, lângă telefon.

— Înainte sau după ce? zise viclean Mercenarul.

— Păi e vorba de dragoste! răspunse Bess punându-şi mâinile în şolduri. Dacă îţi închipui că ai să scapi chiar atât de uşor, sub pretext că azi-dimineaţă m-ai aşa şi pe dincolo, să ştii că te înşeli

amarnic. Oh, scuză-mă!

Tânăra femeie tăcu jenata, în timp ce Frost se reţinea să nu izbucnească în râs.

După ce trecu secunda de stinghereală, Bess continuă:

— Am strâns destul centura în timp ce domnul Mercenar făcea turism în Grecia şi în Yemen[5]. Şi pe urmă, cu un individ ca tine prefer să fiu în avans dacă tot te am în mână.

Şi, ca să dovedească cât era de hotărâtă, tânără femeie arunca papucii din picioare şi-şi lăsă halatul să-i cadă pe mocheta. Apoi, zâmbind în colţul gurii, Bess îşi îndrepta privirea spre un punct foarte precis al anatomiei lui Frost. Şedinţa de hipnoza nu dura mai mult de o secunda.

— Abracadabra! exclama Bess izbucnind în râs. Nimic în mâini, nimic în buzunare! Aş face o adevărată avere ca dresoare de şerpi.

Frost se apropie de ea, o luă în braţe şi lăsă în jos capul ca să sărute sânii dolofani care i se ofereau cu atâta dărnicie.

— Nu s-ar putea spune ca n-ai daruri deosebite, murmura el cu o voce răguşită împingându-şi amanta spre pat.

Un moment mai târziu, cei doi se înfruntau într-o „lupta” corp la corp fără mila. Deodată, chiar în momentele cele mai plăcute, soneria telefonului le sfredeli cu sălbăticie timpanele.

— La dracu! bombăni Bess, uitând de bunele maniere.

Întrerupt din elan, Frost se dezlipi de ea mormăind câteva onomatopee chinezeşti şi se ridica să răspundă.

— Lasă să răspundă robotul! protesta Bess cu un ton ameninţător. Îşi jur că, dacă te duci, cer divorţul!

— Păi, *baby,* dacă tot...

Frost nu ajunse mai departe. Telefonul amuţi iar mâinile amantei sale îi serveau argumente la care nu era în stare să reziste.

— Uauu! făcu ea lasciv. După o mica întrerupere neprevăzută e încă şi mai bine. Hai Frost, strânge-mă tare-n braţe!

Tremurară în curând amândoi într-o desfrânare de suspine, gemete şi gâfâituri. Apoi Mercenarul o sărută pe frunte pe tânăra femeie şi se ridica.

Aprinse o ţigară Camel, dădu fumul afară pe nări, bău o gură de whisky şi apăsă pe tastele înregistratorului telefonic.

Era un mesaj de la Andrew Deacon, directorul agenţiei Diablo Protective Services, pentru care Frost lucra ocazional.

---

[5] Vezi nr. 5 din colecţia MERCENAR, *Ultimatum* (n. ed.).

— A nimerit şi ăsta când nu trebuia! bombăni el. Dacă ar fi vrut să facă înadins n-ar fi reuşit atât de bine...

— ... altfel nu mi-aş fi permis să te deranjez în timpul vacanţei, debita vocea fonfăită a lui Deacon. Doamna Margaret Jenks nu avea noua ta adresă. De aceea m-a rugat pe mine să-ţi trimit acest mesaj. N-a vrut să-mi spună mai mult, dar m-a asigurat că e vorba de ceva grav şi foarte urgent. Te roagă s-o suni cât poţi de repede. La orice oră din zi sau din noapte.

Urma un număr din Alaska.

Ce putea să aibă cu el Margaret Jenks? N-o cunoştea decât foarte puţin. Dacă Matthew avea să-i spună ceva, de ce n-o făcea chiar el?

Perplex, Frost opri înregistratorul telefonic şi scutură ţigara în scrumieră.

Pe patul răvăşit, Bess îşi împreunase mâinile sub ceafă şi, cu ochii pe jumătate închişi, savura momentele plăcute de după vârtejul dragostei. Mercenarul trase din ţigară şi luă paharul în mână.

Matt Jenks era un fost camarad de arme. Îşi câştigaseră împreună gradele în Vietnam, luptaseră ca Berete Verzi şi ca mercenari. Hank Frost mai ştia că Matt, la fel ca el, efectua misiuni ca agent contractual pentru CIA.

Dar, după ultimele ştiri despre el, care datau de vreo doi ani, Frost ştia că Matt o lăsase mai uşurel cu războiul. Cumpărase o mică companie de aviaţie de lângă Anchorage şi plecase să se instaleze acolo cu Margaret şi cu Bart, nevasta şi fiul lui. Singurul mod de a afla mai multe era s-o sune pe Margaret Jenks.

Frost strivi ţigara şi ceru numărul transmis prin amabilitatea lui Deacon. Avu timp să mai fumeze o ţigară până când o centralistă îl anunţă:

— Aveţi Anchorage.

Margaret Jenks părea cuprinsă de panică. Era clar că prefera să nu dea prea multe detalii la telefon, dar puţinul spus îl hotărî pe Frost. În timpul conversaţiei răspunse monosilabic pentru a întârzia la maxim explozia de mânie a amantei sale. Evita să se uite la ea dar ştia că Bess trăgea cu urechea.

— Fără panică, Maggie, zise el în cele din urmă. Asta nu serveşte la nimic şi poate că nu e nici chiar atât de grav pe cât crezi. Văd care e orarul avioanelor şi vin.

Când închise, Bess stătea pe pat în capul oaselor şi ochii ei verzi nu străluceau deloc de tandreţe.

— Se poate şti încotro o iei? întrebă ea cu o voce arţăgoasă.

— Ăăă... în Alaska pentru început, şi pe urmă în Pakistan, încearcă să înţelegi, *baby,* e...

— De ce nu în Afganistan, dacă tot eşti acolo?

— S-ar putea foarte bine să dau o raita şi pe-acolo, bâigui Frost stingherit, răsucindu-şi nervos mustaţa.

— Chiar nu ţi-e bine? Şi mai întâi, cine e această Maggie, ai?

Frost respiră adânc şi răspunse:

— Nevasta unui coleg. Matt Jenks. A plecat să lupte de partea rezistenţei afgane.

În câteva cuvinte, el îi explică tinerei femei că Margaret Jenks primea scrisori de la Matt cam la fiecare cincisprezece zile prin intermediul unui om de legătură. Trecuseră de-acum două luni de când nu mai avea nici o veste de la el şi angoasa devenise insuportabilă. Ea îi cerea lui Hank Frost s-o însoţească la Kohat, în Pakistan, unde se afla omul de legătură al lui Matt şi, după aceea, în funcţie de informaţiile primite, să încerce să dea de urma soţului ei.

Bess se ridică, se înfăşură în halat, se aşeză pe un scaun şi-şi prinse capul între mâini.

— Nu sunt aici decât de trei zile şi mă şi părăseşti, murmură ea. La naiba şi iar la naiba... Ce ţi-am făcut Doamne de m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de un tip ca ăsta?

Mercenarul nu zise nimic. Nu avea ce să spună. O înţelegea pe Bess. Dar ştia că nimic pe lumea asta nu l-ar fi putut împiedica să răspundă la strigătul de ajutor a soţiei lui Matt.

Frost ridica receptorul şi formă numărul aeroportului din Atlanta.

O voce siropoasă de femeie îi comunică în amănunt orarul, corespondenţele şi tarifele diferitelor curse aeriene spre Alaska.

Hank Frost era din nou pe picior de plecare.

Se întreba cu anxietate dacă Bess va mai fi aici la întoarcerea lui.

Bess se întreba cu anxietate dacă de data asta se va mai întoarce.

CAPITOLUL III

Ai fi zis că sunt nişte fantome care dansau între băltoacele mocirloase pe mica esplanadă de pământ bătătorit. Iluzia era şi mai impresionantă din cauza păturilor de ceaţă care pluteau la nivelul solului la acel sfârşit de dimineaţa. Dar Hank Frost ştia că acele creaturi erau femei care purtau acel voal conform tradiţiei islamice a Pakistanului.

Nori de un gri-roz asemănători cu nişte bărbi gigantice întunecau mica piaţă din Kohat şi păreau ca nu aşteaptă decât un semn pentru a se transforma în apă.

Mercenarul îşi ridică privirea spre cerul ameninţător şi grăbi pasul. Voia să ajungă la Muhammad Zulfikar înainte de duş. Simţi o mână agăţându-se de mâneca lui şi se întoarse spre Margaret Jenks.

— Am impresia că suntem supravegheaţi, zise ea arătând un grup de trei bărbaţi.

Margaret Jenks era o femeie bruneta, puţin cam masculina pentru gustul lui Frost. Dar recunoştea că putea să fie seducătoare... pentru bărbaţii cărora le plac femeile înalte şi brunete.

Mercenarul dădu din cap.

— Bună impresie, Maggie. Ba chiar pot să-ţi spun că suntem urmăriţi de aceşti trei indivizi de la Islamabad şi că ei înşişi sunt filaţi de doi oameni de la Mardan.

Margaret Jenks făcu ochii mari de uimire.

— Ce ai de gând să faci, Hank?

— Deocamdată nimic. Cam bănuiesc eu ce urmăresc respectivii. Linişteşte-te, Maggie. Dacă ar fi vrut să ne caute râcă, ar fi făcut-o deja.

— Unde sunt ceilalţi doi?

— Au dispărut când am ajuns la Kohat, dar mi-a spus mie o păsărică că îi vom vedea foarte curând. Să ne grăbim, omul de contact al bărbatului tău locuieşte de cealaltă parte a pieţei.

— Crezi că acest Zulfikar are veşti de la Matt?

Vocea tinerei femei era plină de anxietate.

— Haide, Maggie, răspunse Frost apucând-o de braţ pe tânăra femeie, nu fi copil. Îţi înţeleg îngrijorarea dar nu ştiu mai mult decât tine. Dacă Zulfikar nu poate să ne spună nimic, va trebui să mergem mai departe de filieră.

Trecură două femei cu voal, împresurate de o liotă de copii.

— Mă întreb cum pot să umble aşa, zise Margaret Jenks.

— Obişnuinţa, filosofa Mercenarul. Şi poate că asta prezintă şi unele avantaje. Nu mai e nevoie să-ţi speli părul şi nici să te machiezi înainte de a te duce la piaţă. Uită-te la fata în gri. Pare foarte bine făcută şi s-ar putea să ascundă sub voal un cap de vrăjitoare.

Margaret se strădui să zâmbească.

— Falocratule!

Poate că avea dreptate, dar reuşise să-i smulgă primul zâmbet de când plecase de la Anchorage.

— S-ar părea că nu e prea bogat, zise el ajungând în faţa casei lui Zulfikar.

Era o mică construcţie din piatră cenuşie, piatra care se găsea în această ţară. Varul care probabil că îi dădea un aer mai vesel cu câteva secole în urmă se desprindea în bucăţi mari pe faţada fisurată. Singura deschizătură vizibilă dinspre stradă era o boltă joasă închisă de o uşă din lemn grosolan.

Mercenarul bătu. Nici un răspuns.

Bătu mai tare. Nimic.

Striga:

— Domnule Zulfikar! Domnule Muhammad Zulfikar!

Simţi mâna tinerei femei strângându-l puternic de braţ.

Respiraţia tinerei femei deveni zgomotoasă şi sacadată.

— Domnule Zulfikar! strigă ea cu o voce imploratoare.

Câţiva oameni intrigaţi întoarseră capul spre ei. Margaret Jenks îi dădu drumul lui Frost şi făcu un pas înainte.

— Nu, Maggie! Nu intra!

Prea târziu.

Tânăra femeie deschisese uşa şi intrase lăsând capul în jos. Frost strânse din maxilare furios că se lăsase luat prin surprindere, dar acum nu mai avea ce face. Intră şi el, sperând că Margaret Jenks nu făcuse o prostie. Primul lui reflex fu acela de a închide uşa. Era inutil să se expună în mod stupid curiozităţii trecătorilor.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Hank! exclamă Margaret. Am dat peste ceva!

— Rămâi unde eşti şi nu mai vorbi! îi ordonă Frost cu glas scăzut.

— Nu e nimeni. Să plecăm.

— Nu înainte de a fi inspectat locul, răspunse Mercenarul. Am impresia că ne-ai băgat într-un viespar afurisit.

Frost auzi un hohot de plâns înăbuşit.

Presupunerea lui îşi primi confirmarea atunci când aprinse lanterna-stilou. Fascicolul subţire de lumină scoase la iveală cadavrul unui bărbat cu beregata tăiată. După toate aparenţele, era vorba de Muhammad Zulfikar.

Margaret scoase o mică exclamaţie şi Frost îndreptă lanterna spre ea. Tânăra femeie era albă la faţă ca varul şi părea în pragul leşinului. O apucă de subsuori, o aşeză pe un taburet şi-şi continuă investigaţiile. Încăperea nu avea nici o fereastră.

În schimb, în fund se deschidea o uşă mascată de o perdea. Frost dădu la o parte perdeaua şi intră într-o bucătărie mica. Spectacolul pe care i-l dezvălui fasciculul luminos se dovedea şi mai hidos.

O copilă de cel mult treisprezece ani zăcea pe spate, în întregime goală, cu gâtul tăiat şi plină de sânge. Frost simţi revolta stomacului când se lăsă pe vine lângă cadavru şi zări privirea încremenită într-o expresie de spaimă şi stupoare.

Stăpânindu-şi furia şi oroarea, Mercenarul se aplecă asupra ei şi constată că fetiţa fusese violata. Sexul plin de sânge, mirosul dulceag de spermă şi cârpa care îi fusese vârâtă în gură erau cât se poate de concludente.

Mercenarul se ridică şi-şi frecă pleoapa. Ar fi vrut să creadă că era un coşmar, să-i ceară lui Margaret să-l ciupească ca să se trezească. Dar o auzi plângând uşurel în prima încăpere.

— Am căzut într-o cursă, zise el întorcându-se la ea. Dincolo e o fetiţa violata şi cu gâtul tăiat. Am găsit în bucătărie un brici lung cu mâner de corn. Arma crimei, asta e sigur.

Margaret nu răspunse. Nu mai putea decât să plângă.

— Scutură-te, Maggie! murmură Frost cu un ton insistent. Dacă-ţi cedează nervii, suntem terminaţi.

Tânăra femeie îşi ridică spre el ochii umezi.

— Ce te face să crezi că e o cursă? întreba ea cu o voce ezitantă.

— Faptul că o parte dintre îngerii noştri păzitori au dispărut în mod misterios când am ajuns la Kohat. Sunt convins că au fost aici înaintea noastră şi că au comis aceste atrocităţi doar pentru a ni le pune în cârcă nouă. Pentru mine ăsta e un cadou din partea amicilor mei *tavarişcii,* şi au nimerit în plin. O dublă crimă şi violarea unei puştoaice abia ajunsă la pubertate – asta nu se iartă, mai ales într-o ţara musulmană.

Contrar oricărei aşteptări, avalanşa de veşti proaste părea să fi avut un efect stimulator asupra tinerei femei. Se ridică, scoase

o batistă de hârtie din buzunar şi-şi şterse ochii.

— Bine, Hank, dar o să le explicăm că nu avem nici un amestec! exclamă ea. Va fi destul să cerem o autopsie şi medicul legist va stabili ca ora morţii e anterioară sosirii noastre.

— Vise, Maggie. Ar trebui să reuşim să ajungem la postul de poliţie ca să povestim toate astea. Numai că în acest moment, sunt gata să pun prinsoare că autorii acestui masacru asmut populaţia spunând că un american şi complicea lui l-au asasinat pe Muhamad Zulfikar şi că masculul i-a mai şi violat fata înainte de a-i tăia beregata.

— Doar n-or să ne linşeze! murmură Margaret înspăimântată.

— Există toate şansele. Aici, oamenii au regretabilul obicei de a-şi regla mai întâi conturile şi după aceea să cheme autorităţile. Sper ca ăsta să ne poată ajuta. L-am găsit alături, sub o pernă.

Frost îi arătă un Colt 45 vechi, datând din vremea ultimului război mondial.

Mercenarul încărca arma.

— Ce ai de gând să faci?

— Să ies şi să încerc să ajung la postul de poliţie cât mai repede posibil.

— Până acolo e mai mult de un kilometru!

— Ştiu. Dar e singura salvare posibilă.

CAPITOLUL IV

De parcă ar fi vrut să sublinieze efectul dramatic al acestor ultime cuvinte, un bubuit de tunet făcu sa tremure zidurile casei. În timp ce Frost dădea ultimele instrucţiuni tinerei femei, pe acoperiş începură să răpăie picături mari de ploaie.

— Descalţă-te, îi zise el.

— Poftim?

— Cu siguranţa că va trebui să alergăm. Nu vei ajunge departe cu tocurile astea.

Margaret se descălţă ca un automat.

— Dacă avem puţin noroc, poate că ploaia îi va face pe oameni să se întoarcă la casele lor, zise Frost. Dă-mi mâna stânga şi să nu-mi dai drumul decât atunci când îţi spun eu. Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Margaret.

Mercenarul strecură arma la centură şi-şi încheie giaca.

— Încearcă să-mi dai voie să mă mişc liber, adăugă el trăgând-o pe tânăra femeie spre ieşire. Ia un aer degajat. Voi încerca să parlamentez în măsura posibilului. Poate că asta mă va scuti să trec la argumente mai convingătoare...

— Vorbeşti *urdu*[6].

Mercenarul strânse semnificativ din buze.

— Nici un cuvinţel, răspunse Frost. Dar pakistanezii înţeleg engleza. O mică amintire dinaintea lui taica Gandhi.

Frost puse lanterna în buzunar şi deschise uşa. O ploaie torenţială cădea pe esplanada de pământ bătătorit, stropind de noroi pantalonii bufanţi ai pakistanezilor. Nu se vedea nici o femeie. Nici un copil. Doar un grup de vreo douăzeci de bărbaţi.

Frost îl zări pe unul dintre tipii care îi urmăriseră de la Mardan, un bărbat solid în costum de culoare închisă, cu părul tuns perie. Mirosea de la o poştă a KGB. Mercenarul credea că ceilalţi – cei care îi filaseră de la Islamabad – erau de la CIA. Dar unde dispăruseră?

Bărbatul cu costum închis stătea de vorba cu doi pakistanezi. Unul tânăr, cu turban şi barbă neagră. Celălalt, mai mic de statură, avea părut cărunt. Bărbosul spuse cu voce tare o frază

[6] Limba indo-ariană vorbita în India de Nord şi în Pakistan unde este limbă oficială (n. t.).

pe care Frost nu o înţelese.

Margaret Jenks avu o ezitare în prag. Mercenarul simţi mâna tinerei femei crispându-se ca o gheară. Era înspăimântată. Oricât de stupid ar fi putut să pară, Frost îşi zise că nu era deloc încântată s-o ia la fugă cu picioarele goale şi fără nimic pe cap prin ploaia torenţiala.

Ieşi şi o trase după el. În câteva secunde, violenţa ploii le lipi hainele de piele. Un fulger brazdă cerul aruncând o lumină albăstruie peste feţele ameninţătoare ale celor care veneau spre ei.

O stradă în scară dădea spre piaţă. Frost o trase pe Margaret în acea direcţie. Era drumul cel mai scurt pentru a ajunge la postul de poliţie.

Ştia că nu avea mult timp la dispoziţie. Nimeni nu va interveni până când asasinarea lui Zulfikar şi a fiicei sale nu va fi constatată. Poate că era bine să câştige timp.

— Vorbeşte cineva engleza? strigă el.

— Eu, răspunse tânărul cu barbă. Nu mişcaţi!

— Ce aveţi cu noi? întrebă Mercenarul.

— Mi se spune că l-aţi ucis pe Zulfikar şi pe fiica lui şi că ai violat copila, zise celalalt cu un ton ameninţător. Nu veţi scăpa chiar aşa uşor!

— Cine v-a spus asta şi de unde a ştiut?

Bărbosul se întoarse o fracţiune de secundă, căutându-şi cu privirea informatorul. Tipul dispăruse.

— Nu mai e aici.

— Asculta, reluă Frost continuând să înainteze discret spre scară. E cumplit, dar Muhammad Zulfikar şi fiica lui au fost într-adevăr asasinaţi. Iar fata pare să fi fost violata. Înainte sau după ce a murit, nu ştiu, pentru că toate astea se întâmplaseră deja când am intrat în casă. Sunt cetăţean american şi cer...

— Tăcere şi nici un gest! îl întrerupse bărbosul scoţând un pumnal.

Se întoarse spre mulţime asmuţind-o în *urdu.*

Frost auzi strigatele de mânie care acopereau vacarmul ploii. Alţi bărbaţi scoaseră la iveală cuţitele. Nu mai era timp de discuţii.

— Fugim, Maggie! strigă el repezindu-se spre scară.

Treptele de piatră erau pline de noroi şi alunecoase.

După ce trecu clipa de stupoare, pakistanezii se năpustiră după ei. Frost ştia că avansul lor era destul de mic şi o simţea pe Margaret poticnindu-se la fiecare pas. Fusta strâmtă a taiorului

bej probabil constituia un handicap serios, chiar şi pentru o femeie cu o înfăţişare atât de sportiva.

— Dacă aş fi ştiut, te-aş fi pus să te îmbraci în pantaloni, zise Frost.

Îşi dădu seama imediat cât de stupidă era această remarcă şi tăcu, aruncând o privire în spate. Primii pakistanezi ajungeau în capătul de sus al scării.

— La dracu! mormăi ei. Tipii ăştia ar putea să concureze la jocurile olimpice!

— Nu e fusta de vină, murmură Margaret gâfâind. Ci colanţii... Alunecă pe treptele ude. Lasă-mă, Hank. Nu... nu mai pot...

— Curaj, Maggie! Uite strada aia în formă de pâlnie de la capătul de jos al scării. Dacă ajungem la ea, nu vor putea să ne atace mai mult de doi-trei din faţă. Voi reuşi să-i ţin pe loc până va sosi poliţia.

— Nu... Nu voi putea...

Margaret Jenks nu-şi termină fraza. Îşi pierdu echilibrul. Frost trebui să-i dea drumul la mână ca să nu-l tragă şi pe el după ea. Neputincios, Mercenarul o privi rostogolindu-se până la baza scării şi oprindu-se într-o băltoaca negricioasă.

Libertatea de mişcare îi permise lui Frost să alerge mai repede şi ajunse la ea în câteva secunde.

Pakistanezii ajunseseră pe la jumătatea scării şi veneau în urma lor urlând.

Taiorul tinerei femei semăna cu o otreapă plina de noroi. Mâinile şi genunchii sângerau şi avea o vânătaie mare la umărul obrazului drept. Frost se lăsă pe vine lângă ea şi mulţumi cerului căci, în aceeaşi clipa, un cuţit şuiera la câţiva centimetri de părul său. Arma îşi continua traiectoria şi se lovi de un zid.

Frost voia să evite cu orice preţ folosirea pistolului. Hoarda aceea de pakistanezi furioşi era şi ea victima unei înscenări machiavelice. O înscenare pusa la cale de KGB, acum era sigur de asta.

Dar farsa durase destul. Margaret Jenks leşinase. O sălta pe umăr, alerga până acolo unde străduţa se îngusta de tot, o aşeză jos cu spatele sprijinit de un zid şi se întoarse scoţând de la centura Coltul găsit acasă la Mahmmud Zulfikar.

Când văzu pistolul, trupa se opri brusc. Pentru a-i convinge de hotărârea lui, cât şi pentru a grăbi intervenţia trupelor de ordine, Mercenarul trase două focuri în jos. Stropi de apa mocirloasa stârniţi de gloanţe îl împroşcară pe bărbos. Pakistanezul se dădu un pas înapoi ştergându-şi obrajii. Avea ochii holbaţi de furie.

— Nu te apropia! îl avertiza Frost. Data viitoare o sa încasezi o boaba!

— Violatorule! Asasinule! răcni celalalt.

Ce făceau poliţiştii, fir-ar să fie?

Frost ştia ca fiind cu Margaret nu va reuşi să reziste multa vreme. Pakistanezii spumegau de furie. Dacă se mai înfuriau puţin, pistolul nu mai avea nici un efect descurajant în faţa turbării lor. Îi văzu pe câţiva lăsându-se să ia pietre de pe jos. Nu putea totuşi să tragă în acei oameni a căror singură vină era că se lăsaseră traşi pe sfoară şi că erau cam iuţi la mânie. Dar nici să se lase masacrat nu putea.

Frost era convins că banda aceea de indivizi vor dori s-o răzbune pe micuţa Zulfikar aplicându-i acelaşi tratament lui Margaret. Oricum, n-ar fi servit la nimic dacă ar fi tras în grămadă. După golirea încărcătorului se putea considera ca şi mort.

Se întrebă o clipă dacă în Pakistan exista vreo lege despre legitima apărare.

Prima piatră îşi luă zborul. Frost se lăsă în jos şi reuşi s-o evite. A doua îl lovi în umăr. În clipa aceea auzi zgomote în spatele grupului de pakistanezi furioşi. Vociferări, tânguiri înăbuşite. Apărură şase căşti coloniale. Grupul de poliţişti îi dădu la o parte pe oameni lovindu-i cu nişte vergele flexibile.

Mercenarul răsuflă uşurat. Pauza fu de scurtă durată. Tânărul bărbos făcu câţiva paşi înainte şi scoase un revolver de la centură.

Ce să facă? Să-l împuşte pe pakistanez sub nasul poliţiştilor din propria lui ţară? Nu era prea înţelept.

Apoi îi veni o inspiraţie şi trase. Sus şi spre stânga. Lovit în umărul drept, bărbosul scoase un strigăt prelung, se răsuci în loc ca un titirez şi se prăbuşi în noroi fără să fi avut timp să folosească revolverul.

Mercenarul lăsă arma în jos. Trei poliţişti se apropiară în grabă. Unul dintre ei se aplecă asupra rănitului care continua să ţipe răsucindu-se de durere. Ceilalţi doi înaintară spre Frost cu pistolul în mână.

Primul reflex al Mercenarului a fost să dea drumul la armă şi să ridice mâinile în sus. Gestul acesta îi salvă probabil viaţa. În schimb, Frost avu ocazia sa constate ca, în ciuda aspectului lor inofensiv, vergelele poliţiştilor erau foarte eficace când erau mânuite de o mâna eficace.

Era clar ca cineva din mulţime avusese timp să strecoare două

vorbe poliţiştilor din Kohat. Aceştia erau convinşi că îl au în faţă pe omul vinovat de un viol şi doua asasinate, împiedicau linşajul dar îi aplicară criminalului bătaia pe care credeau ca o merita.

Prima lovitura îi plesni pielea de la baza gâtului. A doua lovitura o primi fără sa ştie exact unde. Peste ceafă poate, dar nu era în stare să stabilească cu precizie originea durerii. Tot corpul îl durea cumplit. Se prăbuşi pe pământul ud, vâscos al străduţei şi se făcu ghem ca să-şi protejeze ochiul şi să ofere o suprafaţă cât mai mică loviturilor care se abăteau asupra lui mai râu decât ploaia.

Nu putea sa vadă decât un pantof şi o şoseta bej, un genunchi maroniu şi un şort lung de culoare kaki. Îşi zise că poliţiştii din Kohat aveau o ţinuta foarte britanică. Apoi în dreptul ochiului avu apa unei băltoace.

Şi Margaret? Ce făcuseră cu Margaret?

Mercenarul îşi aduna toată energia, ridica capul şi încerca să-l întoarcă spre locul unde o lăsase pe tânăra femeie. Nu avu timp. O ultima lovitura, data de data asta cu măciucă, îl laşa lat.

*

* *

Frost nu se simţea bine deloc. Îl dureau picioarele. Îl dureau braţele. Îl durea capul. Îl dureau şalele. Îl durea burta.

Poate că avea coaste rupte. Nu ştia. Hainele, pe jumătate sfâşiate, erau încă umede şi-i iritau pielea. Pe mâini se formaseră coji de sânge amestecat cu noroi. Vomase.

Stătea cu picioarele depărtate pe un strat de paie jilave care puţeau a stătut. Într-un colţ al celulei, un şobolan ronţăia ceva fără să-l bage în seamă. Animalul era probabil obişnuit cu puşcăriaşii.

Frost se ridica să-şi pipăi corpul. Abia în momentul acela observă că avea cătuşe la mâini.

— Ticăloşii! mârâi el.

Apoi se întrebă unde era Margaret. Probabil că zăcea în altă celulă. În ce stare? Nu putea s-o lase aşa! Cu siguranţă că avea nevoie de îngrijiri. Îşi drese glasul, scuipă în paie şi strigă cu o voce răguşită:

— Hei! E cineva aici?

Nu reuşi decât să-l sperie pe şobolan care se refugie în gaura lui dintre doi moloni.

„Altul care mă abandonează” îşi zise Mercenarul înainte de a-şi examina mai departe corpul.

Durerea era încă destul de puternică dar, după toate

aparenţele, nu existau stricăciuni serioase. Va scăpa doar cu câteva contuzii. Fizic, mai mergea. Dar în rest? Cum să se explice cu nişte indivizi care mai întâi te loveau şi pe urmă discutau? Dacă mai discutau. Frost se cam îndoia.

În momentul acela o cheie se roti în broască. Uşa se deschise şi apăru un poliţist pe care Frost îl recunoscu imediat. Era unul dintre cei care îl bătuseră mâr.

— Sunt cetăţean american! izbucni Frost. Cer să fiu pus imediat în legătură cu ambasada ţării mele!

Poliţistul se uită la el cu un aer năucit şi intră în celulă cu vergeaua în mâna.

— Ce-aţi făcut cu femeia care era cu mine? insista Frost încăpăţânat.

Nu primi nici un răspuns. Poliţistul se apropia. Mercenarul nu era deloc dispus să ia din nou bătaie. Îl lovi cu piciorul în testicule pe pakistanez, îndoindu-l de la mijloc. Apoi îşi împreună mâinile cu cătuşe şi-l izbi cu toată puterea peste ceafă. Poliţistul gemu şi se prăbuşi cu nasul în paie.

— Felicitările mele, căpitane Frost! zise o voce de la uşă.

CAPITOLUL V

În locul acela, contraforţii de nord ai munţilor Hindukuş se terminau cu două gradene succesive, asemănătoare cu două trepte colosale.

Baza sovietică, situată pe treapta de jos, era imposibil de cucerit precum o fortăreaţă. Dacă voiai să ajungi la ea fără să foloseşti singurul drum existent, trebuia să escaladezi un perete aproape vertical de două sute de metri. Matthew Jenks începea să cunoască bine locurile. De o lună şi jumătate de când se afla acolo, era lăsat să se plimbe de două ori pe zi, însoţit de un paznic. Reperase amplasamentul şi destinaţia diferitelor construcţii, pistele de decolare ale avioanelor Mig şi ale elicopterelor, garajele tancurilor.

În zilele frumoase, Jenks putea să vadă, în fundul văii, apele fluviului Amu-Daria, curgând nepăsătoare în faţa nebuniei oamenilor.

Sovieticii îi propuseseră un târg şi Jenks ceruse timp de gândire. Iată de ce era lăsat relativ liniştit.

Colonelul Vasili Pratkin, comandantul bazei, şi un anume căpitan Fiodor Smirlianov – imediat identificat ca făcând parte din KGB – îi propuneau să simuleze o evadare, să se întoarcă în rândurile luptătorilor din rezistenţa şi să fie informatorul lor. Clasica deturnare de spion...

Era o propunere „cinstită” şi Jenks se ferise să se arate şocat. Aşa cum se ferise să devină suspect acceptând prea repede. Pe de altă parte, îi părea bine că se afla acolo ca să poată afla câte ceva despre arma cu laser.

În ultima vreme se gândise mult la Maggie şi la Bart care probabil că erau îngrijoraţi văzând că nu mai primeau nici o veste de la el.

De vreo patru zile, căpitanul Smirlianov nu-şi mai arătase tunsoarea scurtă de ofiţer prusac. Matt Jenks presimţea că foarte curând va afla noutăţi. Spera din toată inima ca aceste noutăţi să fie în favoarea lui...

*

* *

Un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu de gabardină şi cu pălărie pe cap intra în celulă urmat de un alt poliţist pakistanez.

— Poate că am făcut o prostie, murmură Frost întorcându-se

spre uşă.

— Cu siguranţa că tot aşa zice şi el, răspunse noul venit arătând spre poliţistul care zăcea fără cunoştinţă. Dar, având în vedere tratamentul pe care ţi l-au aplicat, n-ar fi frumos din partea lor să se supere. Cu atât mai mult cu cât au fost prinşi autorii asasinatelor. Doi *sikhi.* Au mărturisit şi au declarat că au primit două mii de dolari de la un necunoscut pentru a comite această crima josnică.

Cum putea cineva să violeze o fetiţă şi să ucidă doua persoane pentru bani? Mai ales pentru o sumă atât de neînsemnata. Mercenarul îşi simţi stomacul cuprins de spasme dureroase. Dar nu mai avea ce să vomeze.

— Cine eşti? întrebă el.

— Jack Collins, de la ambasada Statelor Unite. Am venit să te eliberez.

De la ambasada Statelor Unite... Aşa. Fără precizarea rangului sau a funcţiei. Cu alte cuvinte de la CIA.

— Dumneata ne urmăreşti de la Islamabad?

Collins zâmbi.

— Nu chiar eu. Să spunem ca e vorba de nişte... colaboratori.

— Înţeleg, mormăi Mercenarul. Unde e doamna Jenks?

— În drum spre Rawalpindi. Acolo va primi toate îngrijirile necesare. Nu e grav, poţi să fii liniştit. Vom avea noi grijă de toate, inclusiv de trimiterea ei acasă.

— M-ar mira să fie de acord...

— Nu a mai avut nici o obiecţie din momentul în care i-am vorbit de propunerea pe care am de gând sa ţi-o fac. E convinsă că o vei accepta.

— Ia s-auzim!

— Ce-ar fi să mergem să stăm de vorba într-un loc mai potrivit? propuse Collins.

— Îţi stau la dispoziţie. În fine... de îndată ce aceşti domni vor avea amabilitatea să mă debaraseze de aceste brăţări încântătoare. Şi, dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş duce să fac un duş şi să-mi iau valiza.

*

* *

Ştergătoarele Roverului se mişcau cu un „clic-clac” regulat.

Frost făcuse un duş şi-şi îngrijise zgârieturile. Îmbrăcase o pereche de blugi curaţi, un pulover peste tricou şi o giacă de piele maronie. Scoase din buzunar un pachet de Camel puţin cam mototolit, vârî o ţigară între buze şi o aprinse cu vechea lui

bricheta Zippo. Collins fuma un trabuc mic care îl îngreţoşa.

— Deci? zise Mercenarul dând fumul afară pe nări.

Jack Collins răsuci brusc volanul spre stânga ca să depăşească o ricşă care trăgea din greu pe drumul plin de gropi.

— La dracu! exclamă el. Am tras o spaimă! Nu vezi nici la cinci metri.

— Nu sunt sănătoşi dacă merg pe o vreme ca asta fără lumină, zise Frost trăgând din nou din ţigară.

Jack Collins nu răspunse. Îşi şterse fruntea. Cotise în extremis ca să evite ciocnirea cu un autobuz arhiplin care venea în viteză din sens invers.

— Spune-mi, Collins, crezi că vom ajunge întregi? întrebă Mercenarul zâmbind pe sub mustaţă.

— M-am obişnuit de trei ani de când sunt aici, dar mărturisesc că încă mi se mai întâmpla să fiu surprins, răspunse omul de la CIA rotind din nou volanul spre stânga pentru a evita un smochin mare ale cărui rădăcini adventive atârnau practic pe drum.

Frost profită de ocazie.

— Eşti aici trimis de CIA?

Collins îşi întoarse spre el ochii de un albastru spălăcit.

— N-am considerat necesar să fac această precizare, zise el suflând pe gură fumul aromat pe care parbrizul îl trimise în nasul Mercenarului. Bănuiam că ai ghicit.

Frost se servi de mână ca de un evantai ca să depărteze de el fumul trabucului.

— Hai să n-o mai luăm pe ocolite. Vorbeai de o propunere.

— OK, zise Collins. Mai întâi, câteva precizări. Matt, contrar a ceea ce crede nevasta lui, nu a plecat în Afganistan ca mercenar. Lucrează pentru noi.

— Mersi, zise Frost rânjind. Bănuiam şi asta.

Collins continuă:

— Matt avea drept misiune să observe mişcările sovieticilor pe teren şi să ne semnaleze orice fapt interesant. Asta, evident, nu-i interzicea să dea o mână de ajutor luptătorilor din rezistenţă.

Collins făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— În urmă cu o lună şi jumătate ne-a trimis un raport, în care spunea că *tavarişcii* experimentează acolo o armă nouă şi deosebit de eficace. După toate aparenţele ar fi vorba de o mitralieră laser. Nu cunoaştem alte amănunte. De atunci n-am mai primit nimic.

— Crezi că mai e în viaţă?

— E posibil şi asta. A dispărut în nordul munţilor Hindukuş, la

vreo douăzeci de kilometri de tabăra luptătorilor de gherila comandaţi de un anume Subhan. Fie e prizonier, fie a fost omorât.

— Şi presupun că-mi ceri să mă duc acolo să văd ce s-a întâmplat?

— Printre altele, răspunse Collins stingându-şi chiştocul infect, spre marea uşurare a lui Prost. Vei primi o sută de mii de dolari dacă vei reuşi să şterpeleşti acea armă despre care vorbeşte Matt. Şi încă o suta de mii dacă îl vei aduce pe Matt viu.

— Vad că nu vă tremură mâna când daţi, remarca Mercenarul.

— Cunoaştem preţul lucrurilor, zise cu calm Collins.

— Şi pe cel al oamenilor, completă Frost. Apreciez în mod deosebit valoarea pe care i-o acorzi vechiului meu camarad Matt Jenks.

— Accepţi?

— Încă o întrebare.

— Te ascult, zise omul de la CIA simţind că-l avea pe Frost în buzunar.

— De ce eu?

— Din două motive, răspunse Collins. Voi fi sincer cu tine. Mai întâi m-am informat asupra activităţii tale.

Mercenarul zâmbi.

— Probabil că nu ţi-a fost prea greu.

— Recunosc că nu. Faci parte dintre cetăţenii americani încă în viaţă despre care deţinem cel mai mare teanc de documente.

— Şi celalalt motiv? întreba Frost ca să-l aducă la subiect.

— E legat puţin de primul. Am pierdut deja doi oameni în afacerea asta. Primul a căzut de la trei sute de metri încercând să străbată trecătoarea Khaybar. Celălalt a fost împuşcat de rusnaci când reuşise să ia legătura cu Zulfikar.

— Aşa au aflat adresa omului de legătură al lui Matt la Kohat?

— Cred că da. Ăsta era motivul pentru care mi-am pus oamenii să te urmărească. În realitate, am supravegheat-o discret pe Margaret Jenks din momentul în care ne-a fost cât se poate de clar că Matt fusese scos din circuit.

— Îl bănuieşti pe Matt de trădare! E ridicol!

Vocea lui Collins deveni tăioasă.

— Nu e vorba de a bănui ceva, ci de a lua precauţiile de rutină.

— Mda, admise Mercenarul trăgând din ţigară şi apoi strivind chiştocul în mica scrumieră a maşinii.

Îşi ridică şuviţa neagră care îi cădea pe frunte şi adăugă cu un

ton gânditor:

— Dacă înţeleg bine, aţi pus şi voi puţin umărul la primirea atât de încântătoare de care am avut parte acasă la Muhammad Zulfikar...

— Îmi pare rău, dar oamenii mei s-au lăsat păcăliţi pe ultimii metri. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui o înscenare atât de sordidă, chiar şi din partea unui ticălos ca Smirlianov.

— Smirlianov?

— Fiodor Sergheievici Smirlianov, pronunţă Jack Collins cu tonul funcţionarului de la Starea Civilă. Un tip de la KGB care se ocupă de tot ce are legătură cu Matt.

Frost aprinse altă ţigară.

— De unde se poate trage concluzia că Matt e în viaţă şi că sovieticii au nevoie de el într-un scop oarecare, zise el după un moment de gândire.

— Şi eu cred la fel, spuse Collins. Eşti omul nostru?

— V-aţi fi gândit la mine dacă nu m-ar fi contactat Margaret Jenks?

— Bineînţeles, îl asigură Collins. Figurai pe o lista cu mai multe nume. Alegerea doamnei Jenks a orientat-o pe a noastră.

Frost rămase pe gânduri. Se aplecă înainte, scutură scrumul în scrumieră şi apoi se întoarse spre Collins punându-şi amândouă coatele pe genunchi.

— Vrei să-ţi spun chestie, Collins?

— Da, spune-mi totul, glumi omul de la CIA, ştiind ce va urma.

— Mă bag în combinaţia ta zăpăcită. Dar cu o condiţie.

— Care? întreba Collins neliniştit.

— Sunt gata să fac totul fără nici o para. Dacă Matt mai e încă în viaţă, o să ţi-l aduc. Sunt sigur că şi el ar face acelaşi lucru pentru mine. Şi am să-ţi aduc şi drăcia aia de armă. Nu cer decât să-mi achiţi cheltuielile. Restul lovelelor trimite-l lui Maggie. Are un copil şi o afacere în Alaska care trebuie să meargă. Eu am destui bani. Chiar prea mulţi. N-am să trăiesc destul ca să-i fac praf pe toţi. Cred că Maggie îi merită. A suferit destul. Crezi că poţi să-i treci într-un cont discret?

— Nici o problemă, mă descurc eu.

Apoi, mulţumit, îl bătu prieteneşte pe umăr şi adăugă:

— Mulţumesc, Frost. Eram sigur că pot conta pe tine. Eşti la fel de ţăcănit cum scrie în rapoarte.

— La naiba, Collins! Las-o mai uşurel cu elanurile astea afective! protesta Mercenarul.

Fuma un moment în tăcere, apoi murmură:

— Ce-am să-i spun lui Bess?

— Poftim? întreba Collins.

— Nimic, nimic... Mă gândeam la materialul pe care îl voi lua cu mine.

— Dacă preferi să pleci cu arsenalul personal, n-ai decât să-i dai un telefon domnişoarei Bess Stallman. Cineva îl va lua de la domiciliul tău şi-l va expedia prin valiza diplomatică.

Mercenarul mârâi aproape nemulţumit.

— Văd că te-ai informat. Mersi pentru sugestie.

*

* *

Înainte de a urca în avion, Margaret Jenks îl sărută pe Frost pe amândoi obrajii şi apoi îl strânse în braţe murmurând:

— Adu-mi-l înapoi, Hank. Contez pe tine. Şi Bart la fel.

Făcu un semn cu mâna lui Jack Collins, întoarse spatele şi se îndreptă spre avion.

— Am impresia că nu prea mă simpatizează, zise omul de la CIA cu un ton dezolat. Dar nu i-am făcut nimic.

Mercenarul se grăbi să-l liniştească:

— Nu, nu... Nu suporta mirosul trabucurilor tale.

— Crezi?

Cei doi bărbaţi părăsiră aeroportul din Islamabad şi se îndreptară spre Chevroletul cenuşiu al ambasadei.

— Echipamentul tău soseşte mâine, îl anunţă Collins instalându-se pe bancheta din spate. Ţi-ai găsit un camarad?

Hotărâse să evite expediţiile bătătoare la ochi şi stabiliseră că Frost nu va fi însoţit decât de un singur om. Împreuna cu ghidul, ar fi fost trei, ceea ce era prea destul. Dacă va avea nevoie de întăriri, Frost putea să negocieze acest lucru cu Subhan.

— De ieri încerc să-l prind la telefon pe John Michael Guntze, un amic de-al meu. Doctor şi războinic de primă clasă. Înţelegi care e avantajul? A mai fost de două ori în Afganistan pentru organizaţia Medicilor fără Frontiere.

— Da, îmi dau seama. Dar dacă nu dai de el repede, va trebui să găseşti altul.

— Trebuie să înţeleg că ai găsit ghid? întrebă Mercenarul resemnat.

— Exact, răspunse Collins, după ce-i ceru şoferului să-i ducă la ambasadă. Ai avut noroc, am putut să punem mâna pe unul dintre cei mai buni. E un bengali...

— Poftim?

— E un bengali din Bangladeş. După sciziune, tipul a venit să

se instaleze la Peshawar din motive pe care nu le cunoaştem.

— Poate religioase?

— Posibil. Trebuie să ştii că a îndeplinit până acum la perfecţie câteva misiuni pentru noi, că după invazie îşi petrece trei sferturi din timp de cealaltă parte a frontierei afgane şi că suferă de o maladie pe care unii o numesc anticomunism primar. În concluzie, lichidează bucuros un sovietic când are unul în bătaia puştii.

— Sper că nu-mi dai unul îndrăgostit de trăgaci?

— Fii liniştit, Raboşci e omul cel mai cumpătat pe care-l cunosc.

— Raboşci şi mai cum?

— Raboşci Djinandur.

— Aoleu! Şi trebuie să-l ţin minte!

*

* *

Frost reuşi în sfârşit după-amiază să-l găsească pe Guntze care tocmai se întorsese din Africa şi care zicea că e pe brânci. Dar natura misiunii şi cei cincizeci de mii de dolari oferiţi de Collins îi învinseră reticenţele.

Guntze promise că va sosi a doua zi, la puţin timp după armele lui Frost. Plecarea spre Afganistan era prevăzută peste două zile. Totul se potrivea.

Spre seară, Mercenarul lamuri câteva detalii cu Collins, apoi se întoarse la hotel să se odihnească. Ceva îi spunea că va trebui să fie în mare formă ca să poată străbate celebra şi redutabila trecătoare Khaybar.

*

* *

De când se întorsese, căpitanul Smirlianov era mai puţin amabil. Matthew Jenks era foarte atent. Urletele sfâşietoare care se auzeau zi şi noapte indicau ca torturile fuseseră reluate în celelalte celule. Se întreba dacă Smirlianov chiar încerca să obţină informaţii de la nenorociţii pe care îi mutila metodic până la moarte, sau se răzbuna pur şi simplu pe ei din cauza ultimului eşec.

Jenks era convins că omul KGB-ului avusese un insucces. Poate Collins reuşise să i-o ia înainte. Matthew Jenks dorea cu fervoare acest lucru.

Acum avea informaţii foarte precise asupra funcţionarii şi performanţelor faimoasei mitraliere cu laser. Câteva indiscreţii culese de ici de colo îi permiseseră să înţeleagă că era vorba

într-adevăr de un prototip în curs de experimentare pe teren. Deci nu era prea târziu ca să se pună mâna pe el şi să se încerce oprirea proliferării sale. Dar trebuia acţionat repede.

Se afla acolo de o lună şi trei săptămâni şi se aştepta ca sovieticii să-l forţeze să ia o hotărâre.

Or Matthew Jenks ştia prea bine ce însemna „a forţa” în limbajul Armatei Roşii din Afganistan.

*

* *

— Odihna s-a terminat, murmură Raboşci.

— Deja? mormăi Frost ghemuindu-se pe cornişa îngusta.

— Poţi să tragi mai departe la aghioase, zise Guntze cu jumătate de glas. Dacă ai de gând să sfârşeşti sub formă de carne congelată, te priveşte.

— Hei, doctore, să ştii că uneori spui nişte chestii nostime de tot!

— Ssst! zise Raboşci. La drum, repede.

Americanii porniră după ei. În afara rucsacului, John Michael Guntze mai ducea şi o puşcă de asalt. Frost îşi lăsase revolverul în teaca de umăr sub scurta de munte. Din cauza împrejurărilor, Mercenarul preferase un KG-99, mai uşor de folosit cu mănuşile. Arma semiautomată, asemănătoare cu un pistol-mitralieră mare, era fixată cu o curea peste piept.

Raboşci avea la şoldul drept o teacă închisă al cărei conţinut Frost încă nu reuşise să-l identifice. Cealaltă armă, era o sabie cu lamă curbă şi lungă cât braţul unui om.

Cornişa era destul de îngustă. Din loc în loc, mai ales la cotituri, ea era lăţită cu şipci de lemn putrede. Totul era cenuşiu, stânca şi aparenţa de pământ care o acoperea păreau să facă corp comun. Lemnul era şi el tot cenuşiu, dar ceva mai închis.

Abordară ultima porţiune a defileului şi, de patru ore de când plecaseră, ghidul lor avea acelaşi chiştoc stins în colţul gurii.

În depărtare, Afganistanul se întindea sub o pătură de ceaţă de un albastru de desen animat. Frost, care nu suferea de ameţeală, ezita totuşi să întoarcă capul spre stânga pentru a se uita în jos. Până în vale probabil că erau cel puţin cinci sute de metri.

Porniseră din nou de aproximativ un sfert de oră când Raboşci le făcu semn să se ascundă într-un intrând stâncos prin faţa căruia ar fi trecut fără să remarce nimic. Ghidul lor cunoştea terenul ca pe propriul său buzunar.

— Semn rău, zise el după ce toţi trei se înghesuiră în mica

grotă.

— Ce? întrebară Frost şi Guntze într-un glas.

— Pe aici ar fi trebuit să fie ruşi şi nu sunt. Mă tem de o surpriză neplăcută.

— Cred că o căutăm cu lumânarea mergând pe poteca asta, zise Frost.

— Nu poţi să treci munţii dacă nu mergi pe poteca asta, cel puţin în acest loc. O vom părăsi după trei ore. Poate chiar patru, depinde.

Raboşci nu preciza de ce anume depindea. Cei doi americani, care nu prea stăteau bine cu moralul, se abţinură să-l întrebe, de teamă să nu se expună unor dezvăluiri alarmante.

— Avem timp să fumăm o ţigară? întrebă Mercenarul.

— Da, dar repede, răspunse Raboşci.

Frost îşi aprinse ţigara cu vechea lui brichetă Zippo. Flacăra tremurătoare făcu să danseze umbre agitate pe pereţii stâncoşi. Apoi întinse bricheta lui Raboşci. Dar ghidul dădu din cap făcându-l să înţeleagă că nu voia foc şi se mulţumi să-şi treacă chiştocul din colţul stâng în colţul drept al gurii.

— Bun, zise deodată Guntze, pentru că eu sunt singurul care poate să destindă atmosfera, o să vă spun bancul cu...

— La dracu! îl întrerupse Frost. Îţi promit că data viitoare când vom merge să halim un hamburger împreuna, vei putea să-mi povesteşti tot ce-ţi trece prin minte. Dar deocamdată, lasă gura!

Raboşci crezu că e mai prudent să pună capăt ciorovăielilor.

— Am remarcat că te uiţi la sabia mea cu un aer intrigat, căpitane Frost.

— Într-adevăr, răspunse Mercenarul trăgând cu sete din ţigară. Mărturisesc că rareori am văzut oamenii luptându-se cu o astfel de armă.

— Ei bine, aşteaptă să mă vezi pe mine, zise cu mândrie ghidul. Rapid, eficace, discret!

— Te cred, Raboşci, îl asigură Frost cu sinceritate.

— Când nu e necesar să fiu discret, mai am şi asta, adăugă ghidul desfăcându-şi teaca de la şold. Era un revolver Smith & Wesson de mare calibru. Pe alocuri, culoarea albastră a oţelului era decolorată din cauza timpului dar, în afară de acest detaliu, revolverul era în perfectă stare.

Mercenarul strivi ţigara. La urma urmelor, nu avea nici un chef să fumeze. Altitudinea îl vlăguise şi i se părea că şi John Michael Guntze era în aceeaşi stare. Raboşci însă părea în plină formă. Imediat ce stinse chiştocul, ghidul se ridica iar cei doi americani îl

urmară afară.

Frost auzi zgomotul în acelaşi timp cu Raboşci. Guntze se mai afla încă în grota. Cei doi bărbaţi se lipiră cu spatele de stânca. Sabia apăru fulgerător în poziţie de apărare în mâinile lui Raboşci. Se uita la Frost. Cei doi bărbaţi nu schimbară nici un cuvânt. Ştiau. Sovieticii. Frost întoarse capul la stânga. Guntze tocmai ieşise pe cornişa. Şi el înţelesese.

CAPITOLUL VI

Raboşci înainta până la cotitura potecii şi se opri. Trase cu urechea apoi le făcu semn americanilor să-şi scoată cuţitele şi să se lipească de peretele de stâncă care domina cornişa. Prost şi Guntze făcură întocmai.

Raboşci era pe terenul lui şi nu aveau nici un motiv să nu-i lase lui iniţiativa. Până acum nu avuseseră nici cea mai mică ocazie să-i pună la îndoială capacităţile de ghid.

Auziră deasupra lor un foşnet abia perceptibil. Când ridicară capul, Raboşci escalada peretele, cu sabia în mână, cu abilitatea unui muflon. Stupefiaţi, Frost şi Guntze aşteptară ţinându-şi răsuflarea.

Câteva clipe mai târziu, americanii auziră zgomote ceva mai distincte dinspre cornişă. Cineva care îşi dregea glasul. O cizmă care scârţâia călcând pe pietre. Plesnetul caracteristic al unei curele de patul unei puşti. Sovieticii se aflau într-o ţară cucerită şi nu erau deloc precauţi. Frost le aprecie numărul la cinci sau şase.

Primul rus apăru după cotitură, apoi al doilea. Încă nu-i puteau vedea pe americani. Raboşci nu fusese reperat.

Mercenarul se trase încet înapoi, fără zgomot, şi făcu semn lui Guntze să facă şi el la fel. Înainte de a trece la atac era mai bine să aştepte până când vor trece de cotitură cât mai mulţi oameni.

Frost vedea acum trei sovietici. Un vânt uscat îl făcea să lăcrimeze. Nici un semn de la Raboşci. Acum erau patru oameni la vedere. În sfârşit, primul îl zări şi deschise gura să strige. Dar nu avu timp. Cuţitul Germer MK-1 şuieră prin aerul rece ca gheaţa şi se înfipse în gâtul omului. Sovieticul căzu pe burtă cu un horcăit gâlgâitor.

Frost şi Guntze se repeziră la ceilalţi.

Celui de al doilea soldat nu i-a trecut prin minte să dea alarma. Vru să ridice arma dar se încurcă în curea. Mercenarul ajunse la el. Îşi sprijini un genunchi în pământ şi vârî lama în burta adversarului, apoi se ridică trăgând cu o mişcare scurta cuţitul în sus. Frost simţi mirosul dezgustător de maţe care se revărsau peste pietre.

În momentul acela văzu două capete zburând prin aer unul după altul, apoi căzând practic la picioarele lui pe pământul cenuşiu.

Raboşci atacase patrula pe la spate cu discreţia unei feline plecate pe urma paradei. Singurele semne ale prezenţei sale fuseseră şuierăturile sabiei în aer şi scânteierea palidă a lamei în bătaia soarelui albicios.

— Atenţie! şopti ghidul.

Uluit de spectacolul celor două gâturi secţionate care aruncau afara gheizere de sânge, Frost nu văzuse ultimul sovietic care ataca cu un pumnal în mâna.

În ultima secunda, Mercenarul se laşa sa cada pe spate şi-l proiecta pe soldat cu picioarele în spatele lui, sperând ca Guntze să-l primească aşa cum se cuvine.

Frost se întoarse sa vadă scena şi-l zări pe Guntze dezarmându-l pe inamic apoi apucându-l de guler şi pregătindu-se să-l arunce în gol.

— Nu, JM! exclamă el cu o voce joasa.

Guntze înţelese imediat. Fără ţipete. Doctorul îl izbi cu muchia palmei peste ceafa înainte de a-l arunca de la cinci sute de metri.

Frost se ridica în picioare.

Raboşci se întorcea spre cei doi americani şi Mercenarul remarca că îşi pierduse trabucul. Fu gata să zâmbească dar se mulţumi să spună:

— Frumoasa treaba, Raboşci!

— Şi voi aţi lucrat bine, răspunse ghidul.

Aprecieri laconice, dar care spuneau mult. Între cei trei bărbaţi exista acum o legătură pecetluita cu sânge.

— Nu e timp de stat, zise imediat Raboşci. Asta nu a fost decât avangarda patrulei. Dacă nu şi-au schimbat obiceiurile, peste zece minute trebuie să apară vreo douăzeci de oameni.

— Ce facem? întreba John Michael.

— Ascunde urmele, răspunse Raboşci.

— Crezi că n-au auzit nimic? întreba medicul.

— Nu. Vântul bate într-o direcţie buna pentru noi.

Cei trei bărbaţi se grăbiră să-i uşureze pe sovietici de arme, ca să nu-i trădeze cu pocnetul lor metalic, şi le împinseră cadavrele în vale. Apoi, imitat de ceilalţi doi, Raboşci luă un burduf de piele şi stropi stâncile şi şipcile de lemn ca să spele urmele de sânge.

În timp ce Frost şi Raboşci terminau cu operaţiunea de camuflare presărând ţărână cenuşie peste locul unde se dăduse lupta, Guntze îşi sfârşi de stropit sectorul uşurându-şi vezica.

— Scârbosule! bombăni Frost.

— Cum? zise medicul mirat. Nu ţi s-a spus niciodată că trebuie să-ţi pui la lucru rinichii după o emoţie puternică? Să îmbinăm

igiena cu utilul. Nu?

Mercenarul îl văzu pe Raboşci zâmbind, de parcă ar fi vrut să spună că americanii ăştia sunt nişte copii mari.

După cinci minute, cei trei bărbaţi îngrămădeau armele în mica grotă.

— Aici nu le vor găsi, îi asigură Raboşci. Imediat ce vom ajunge în sat, le voi spune oamenilor unde e ascunzătoarea. Vor veni să le recupereze. O mică rezervă de arme e totdeauna binevenită în astfel de timpuri.

Frost şi Guntze aprobară clătinând din cap.

Apoi îşi curăţară propriile arme.

— Acum va trebui să ne grăbim, zise Raboşci. Cam la trei sute de metri de-aici exista o cărăruie care urcă spre vârf. Vom apuca pe-acolo şi ne vom depărta cât mai mult de cornişa principală ca să lăsăm să treacă grosul patrulei.

După un minut ajungeau la o cărăruie foarte abruptă.

Raboşci o porni în sus invitându-şi însoţitorii să facă la fel, când auziră primul zvon de voci.

— La dracu! şopti Guntze.

— Ssst! făcu Raboşci. Din clipa asta să nu mai scoateţi nici o vorbă.

Străbătu încet vreo cincizeci de metri şi se lungi pe cărăruie. Frost se culcă şi el strângând arma la piept. Văzu mâna lui Raboşci alunecând încetişor spre teaca pistolului. Ştia că, în spatele lui, John Michael Guntze se lăsase şi el la pământ.

Patrula trecea la mai puţin de douăzeci de metri sub ei.

Mercenarul remarcă lucirea plină de ură din ochii lui Raboşci în timp ce soldaţii cu căciuli de blană treceau unii după alţii pe cornişă. Speră din tot sufletul ca ghidul lor să-şi poată stăpâni dorinţa de a trage care îl chinuia în mod vizibil.

Cărăruia aceea nu oferea nici un adăpost. Dacă şi-ar fi trădat prezenţa, sovieticii i-ar fi exterminat în mai puţin de un minut.

Frost simţea sângele bătându-i la tâmple.

Patrula era formata în cea mai mare parte din soldaţi tineri care discutau liniştiţi între ei, cu armele agăţate de umăr. Ţigările pe care le fumau erau prelungite de tuburi lungi de carton care le permiteau să le ţină în mâinile protejate de mânuşi. Nu se grăbeau şi cei trei aveau impresia că trecerea lor se prelungea la infinit.

În sfârşit, ultimul grup dispăru la cotitura potecii.

Guntze se aşeză în fund şi începu să-şi lovească mâinile una de alta pentru a se încălzi. Cu un gest mut dar foarte expresiv,

Raboşci îi ordonă să nu facă gălăgie.

Se aşeză şi el în fund şi lăsă să treacă un sfert de oră înainte de a vorbi.

— Acum putem să mergem mai departe, zise el. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Vântul nu mai e acum de partea noastră.

*

* *

Trecuse deja de ora prânzului când micul grup ajunse în satul indicat de Raboşci. Fireşte, nu puteau întârzia acolo.

Ghidul prevăzuse o masă caldă, procurarea unor cai şi imediat abordarea celei de a doua etape, spre un alt sat aflat la sud de Sairobi. Aveau de gând sa treacă la o distanţă frumuşica de Kabul şi de celelalte localităţi. O oprire mai lunga era prevăzută înainte de abordarea celei mai primejdioase părţi a traseului – trecerea masivului Hindukuş.

Femei cu voal pe faţă se dădeau la o parte din calea lor şi Frost îşi spuse că şi acolo condiţia femeii mai avea mult de progresat. Apoi gândul îi zbura la Bess...

Raboşci se îndrepta spre o casa aflata aproximativ la mijlocul satului.

— O să vi-l prezint pe Haiub, îi anunţă el. El ne va da caii. Veţi vedea, e un adevărat fenomen. Se crede ca ar avea o suta patru ani. Dar nu exista nici un document doveditor.

Frost şi Guntze schimbară priviri sceptice.

În fundul încăperii mici stătea turceşte un bărbat slab cu o barba lungă şi alba. Era înfăşurat într-un fel de burnuz negru foarte larg.

Raboşci îl salută înclinându-se respectuos, imitat de însoţitorii lui, apoi pronunţă o frază în care Frost recunoscu numele lui şi pe cel al lui Guntze.

Bătrânul înclină capul chel şi Raboşci continuă, de data asta în engleză:

— Domnilor, sunteţi bineveniţi în locuinţa lui Haiub Hadji, fost campion la *buzz kaşi* şi încă foarte bun călăreţ în ciuda vârstei.

— Ce e *buzz kaşi, î*ntrebă Frost după ce înclină capul aşa cum se cuvenea.

— Un fel de meci în cursul căruia două echipe de bărbaţi călare îşi dispută o capră, răspunse Guntze.

— Cam ca fotbalul nostru, zise Mercenarul. Doar că noi facem asta pe jos şi ne batem pentru o minge.

Bătrânul, care părea ca înţelege puţintel engleza, întrebă ce era aceea o minge. Frost îi răspunse, după care continuă să-i dea

explicaţii pasionate despre regulile fotbalului american.

Haiub îl ascultă, apoi zise:

— Şi învingătorii iau mingea?

— Ăăă... se bâlbâi Mercenarul descumpănit. Nu, la drept vorbind, asta nu are prea mare importanţa.

— În acest caz, nu prea văd ce interes aveţi să jucaţi acest joc, declară bătrânul.

Frost nu zise nimic, neştiind ce să răspundă. Îi văzu pe Raboşci şi pe Guntze zâmbind amuzaţi.

În timp ce ghidul negocia preţul celor patru cai cu Haiub, o femeie aduse ceai foarte negru şi foarte tare, aproape amar. Părea mult mai tânără decât stăpânul casei. Poate că era fiica lui. Dar, văzând că nimeni nu o prezintă, nu găsi de cuviinţa să întrebe.

Târgul se încheie destul de repede, pentru o sumă pe care Mercenarul o consideră de-a dreptul indecentă. Dar bătrânul Haiub era încântat că va fi plătit în dolari.

Haiub dădu un ordin şi femeia cu voal reapăru în curând cu o tavă cu mâncare. Frost, Guntze şi Raboşci mâncară plăcinte din cereale şi ceva dulce de culoare portocalie.

— E pepene murat, le spuse Raboşci americanilor. Specialitatea regiunii.

Mâncarea nu era prea grozava dar era oferita cu dragă inimă tuturor celor care veneau să lupte împotriva invadatorului sovietic.

*

* *

— Aştept decizia dumitale, domnule Jenks.

Fiodor Smirlianov se plimba prin faţa americanului cu mâinile la spate. După întoarcerea lui, Matthew Jenks auzise nişte zvonuri. Nici chiar o bază sovietică nu e scutită de scurgerea unor informaţii!

Se spunea că Smirlianov avusese necazuri cu CIA. Se vorbea despre o femeie înaltă şi brunetă şi despre un bărbat cu ochiul stâng acoperit de o panglică din piele neagră.

Şi Matthew înţelesese că nu era vorba de nişte simple zvonuri ci de adevărul-adevărat. Văzând că nu mai primeşte nici o veste, Maggie intrase probabil în contact cu Hank Frost, aşa cum o sfătuise chiar el. Inima i se umplu de speranţă. Ştia că Hank va veni.

— Accepţi sau nu să te întorci în tabăra lui Subhan şi să ne informezi în mod regulat despre mişcările oamenilor săi? insista

vocea metalică a lui Smirlianov.

Americanul se uită la bărbatul acela musculos cu capul aproape ras.

— Asta înseamnă un risc foarte mare, răspunse el. Mă ţineţi aici de prea multă vreme. Subhan nu e un copil. O să bănuiască ceva. N-ar fi mai bine să fiu trimis în alta tabără a celor din rezistenţa?

— Eu hotărăsc ce e mai bine sau nu! răcni sovieticul sfredelindu-l cu privirea. Iar eu pe Subhan vreau să-l supraveghez. Ştiu că gherila – Smirlianov evita cu grija cuvântul „rezistenţa” – are spioni chiar în interiorul acestei baze. Cunosc şi faptul că unul din planurile lor este să pună mâna pe noua noastră armă şi sunt în stare de orice ca să-i împiedic!

Matthew se înfiora fără să vrea. Era cât se poate de clar că se terminase cu tergiversarea.

— Îţi mai dau încă patruzeci şi opt de ore, continua omul de la KGB. E ultima ta şansa. După trecerea acestui răgaz, îi voi cere lui Baian să treacă la metode mai persuasive. Presupun că ai auzit de talentele lui.

Smirlianov se uita la Jenks cu un zâmbet sardonic.

Da. Matthew Jenks auzise de talentele lui Baian. Era vorba de micul sergent-major mongol care îl făcuse prizonier lângă Ogura. Tortura era pentru el o adevărată plăcere.

Cu o zi în urmă, la plimbarea prin curtea bazei, gardianul care îl însoţea pe american îi povestise ca Baian scotea ochii victimelor sale băgându-le arătătorul în orbite.

CAPITOLUL VII

Călăritul nu fusese niciodată punctul forte al lui Hank Frost. Bătrânul îi conduse spre un ţarc situat în spatele ultimelor case din sat.

Mercenarul se întreba cu oarecare anxietate dacă bidiviii afgani erau la fel de impetuoşi ca cei arabi. Haiub, care părea că îl simpatizează, îi povestea nebuniile lui din tinereţe.

— Într-o zi, în timpul unui *buzz kaşi,* am vrut să mă feresc de cuţitul unui rival şi m-am pomenit aruncat într-un perete.

Frost deschise gura mirat la culme.

— Te atacase cu cuţitul?

— Bineînţeles. De ce?

— Nimic, aşa... răspunse Frost înţelegând că probabil asta făcea parte din joc.

— M-am ales cu încheietura de la mâini rupta.

Afganul îşi sufleca mânecile largi şi îi arăta lui Frost.

— Dar asta nu m-a împiedicat să joc mai departe, continua bătrânul cu mândrie. Altădată, în plină iarnă, am zărit un şacal fugind peste câmp. Toţi călăreţii şi-au îndreptat imediat caii spre el, abandonând ţapul, pornind în urmărirea şacalului. Fratele meu l-a ajuns primul. Odihnească-se în pace în gradina lui Allah!

Bătrânul tăcu.

— A murit urmărind şacalul? întreba Frost.

— Nici vorbă, răspunse Haiub cu un zâmbet maliţios. A murit anul trecut. Ce să facem, nimeni nu trăieşte la infinit! Avea cu zece ani mai mult decât mine...

— Îmi pare rău, zise Mercenarul.

— Să nu-ţi para rău. Mir a dus o viaţă bună. Singurul lui regret a fost că închide ochii într-o ţară supusă legilor invadatorului.

Afganul făcu o scurta pauză apoi continuă.

— Dar să revenim la *buzz kaşi.* Mir a reuşit să prindă şacalul. Şi să ştii ca în plin galop nu e deloc o treaba simpla. Animalul aleargă repede şi muşcă. Îl ţinea de coadă. Ne-am repezit imediat toţi asupra lui ca să i-l smulgem din mână. Cât ai clipi, şacalul a ajuns bucăţele...

Haiub se uită la faţa stupefiata a Mercenarului şi izbucni în râs împingând într-o parte bariera de lemn care închidea ţarcul cailor.

Animalele aveau picioare scurte şi o crupa lata.

Calul lui Frost era nervos. Îl încalecă cu stângăcie sub privirile amuzate ale lui Haiub şi încerca să dea dovada de diplomaţie mângâindu-i coama.

Raboşci şi Guntze se ocupau cu încărcatul materialului pe spatele unui animal fără şa, apoi grupul se îndepărta salutându-l cu mâna pe bătrânul Haiub Hadji.

Kabulul se afla la răspântia tuturor drumurilor, dar nici nu putea fi vorba să se hazardeze prin preajma capitalei, plină atât de soldaţii Armatei Roşii cât şi de trupele afgane ale lui Babrak Karmal.

Raboşci stabilise un itinerar periculos, cuprinzând drumuri vechi necarosabile folosite altădată de caravane. Frost nu era deloc încântat de această plimbare, dar era obligat să aibă încredere în ghidul lor.

— Nu vom putea urca până la Salang cu caii, zise Guntze care mai făcuse deja traseul acela cu ocazia unei misiuni sanitare.

— Ştiu, răspunse Raboşci. Vom lăsa caii cu mult înainte şi vom străbate trecătoarea pe jos.

Mercenarul se aplecă destul de greu pe calul său, scoase dintr-un buzunar de pe cracul pantalonilor o sticluţă şi trase un gât de whisky de care avea mare nevoie.

— Cum arată trecătoarea asta? întrebă el urâcios.

— Ca o staţiune de sporturi de vară situată la o altitudine de peste patru mii de metri, zise Guntze rânjind. Numai că schiorii sunt vânători de munte sovietici deosebit de bine antrenaţi.

— Promiţător! bombăni Mercenarul trăgând încă un gât de whisky.

— O să fii şi mai fericit când ai să afli ca e mai bine păzită decât Fort Knox şi mai inaccesibilă decât bucile reginei Angliei dacă nu eşti prinţul consort.

— Vad ca nu ţi-ai pierdut simţul umorului, zise Frost punând la loc sticluţa în buzunar.

Raboşci, care mergea înainte, îşi drese glasul cât se poate de semnificativ.

— Oh, îmi cer scuze! murmură Guntze vesel nevoie mare.

*

* *

În mintea lui Matt Jenks încolţise un nou plan.

Nu avea cum să fure arma sovieticilor. Pe de alta parte, cu cât se gândea mai mult cu atât mai îndoielnica i se părea prima idee. Subtilizarea armei şi copierea ei nu era cel mai bun mijloc de a-i împiedica pe sovietici s-o producă pe scara largă. Dimpotrivă.

Ştiind ca americanii aveau şi ei mitralieră cu laser, Moscova nu avea să se împiedice de faptul ca ar fi fost nevoita sa cheltuiască foarte mulţi bani. S-ar fi putut ca sovieticii să poată sa fabrice mult mai repede alte arme pentru a-şi asigura puterea de riposta. Şi în sensul asta mergea noua idee a lui Matt.

Trebuia sa lovească la nivelul planurilor mitralierei şi nu să se îndârjească asupra prototipului. Falsificând planurile, i-ar putea face pe sovietici sa fabrice o serie de arme defectuoase. Ce victorie!

Jenks îşi amintea că astfel de operaţiuni avuseseră loc cu succes şi în trecut. Singura problema rămânea aflarea locului unde se făceau aceste planuri. Cu siguranţa că nu în Afganistan...

Asta nu schimba nimic pentru Matthew Jenks. Prioritatea nu mai era subtilizarea armei. Va cere intervenţia altor oameni pe teritoriul sovietic. Asta nu-l mai privea pe el. Numai că pentru a lansa ideea acestei operaţiuni trebuie să fie liber. Şi pentru a fi liber, nu vedea decât un singur mijloc. Acceptarea condiţiilor lui Smirlianov.

*

* *

La început, omul de la KGB jubilă. Mărinimos în faţa acestei victorii, el îl pofti pe Jenks să stea jos, scoase o sticlă de votcă dintr-un sertar al biroului şi-i întinse un pahar unsuros americanului.

Matthew Jenks trase un fum din ţigara rusească. Tutunul avea un gust infect dar era totuşi plăcut să poţi fuma. Votca în schimb era excelenta şi începea să se simtă uşor ameţit după doua luni de regim drastic.

Smirlianov luă o riglă de fier şi lovi brusc cu ea în birou. Văzându-l pe american că tresare, rusul zâmbi arătându-şi dinţii mici şi ascuţiţi.

— Eşti nervos, domnule Jenks? întreba el ironic înainte de a sorbi dintr-o înghiţitură paharul cu vodcă. Aş vrea să ştiu de ce ţii atât de mult să-l iei cu dumneata pe acest Kherfat.

Era clar că începea să aibă îndoieli. Această nouă atitudine a americanului avea toate motivele să fie surprinzătoare. Doar dacă nu cumva fusese convins de ameninţările cu tortura...

— Mi se pare cât se poate de clar, căpitane Smirlianov. Subhan nu e un copil. Va fi foarte bănuitor văzându-mă apărând brusc, în plină formă. Dacă Kherfat va fi cu mine, bănuielile lui vor fi mult mai vagi. Iar dacă îi vei lăsa să scape şi pe cei doi

oameni care ne însoţeau, ideea unei trădări nici măcar nu-i va trece prin minte.

— Ceilalţi doi oameni! Ha, ha, ha!

Rânjetul lui sinistru era mai grăitor decât orice forma de explicaţie. Avuseseră de-a face cu Baian. Era de aşteptat. Cei mai mici o încasau totdeauna primit.

Americanul se înfiora fără să vrea, trase din ţigara şi bau o gura de alcool.

Smirlianov părea că reflectează.

Ofiţerul îşi umplu din nou paharul, îl goli dintr-o înghiţitura, îşi şterse buzele cu mâneca şi lua iar în mână linia metalica. De data asta Matt Jenks nu-i mai făcu plăcerea să tresară când lovi cu ea brusc în birou.

— Raţionamentul tău sta în picioare, Jenks. Voi discuta cu colonelul Pratkin şi vom organiza aceasta evadare.

Matthew Jenks stinse ţigara şi se ridica, considerând că întrevederea se terminase.

— Dar atenţie, domnule american, zise Smirlianov lovind din nou cu rigla în birou. Să nu-ţi treacă prin minte să mă înşeli. Dacă mă trădezi, nu vei avea de-a face cu un căpitan al KGB-ului, ci cu Fiodor Sergheevici Smirlianov. Voi face din asta un caz personal. Şi poţi să fii sigur ca te voi găsi şi te voi face să plăteşti oriunde te vei afla!

De data asta discuţia se încheiase. Jenks ieşi din birou. Gardianul îl aştepta pe culoar fumând.

*

* *

Lăsaseră caii într-un sat şi o porniseră din nou la drum, încărcaţi cu proviziile dăruite de ţărani. Nu puteau fi refuzaţi.

Totuşi Frost ştia ca nu vor ajunge prea departe cu atâta greutate. Făcuseră trei kilometri şi abandonaseră trei sferturi din încărcătură. O adevărată mană cerească pentru animalele din partea locului.

Trecerea pasului Salang îi dăduse Mercenarului sudori reci. Nici el şi nici Guntze nu aveau talentul de alpinistul lui Raboşci. Soldaţii sovietici mişunau peste tot şi nici nu putea fi vorba să-i înfrunte. Pentru a evita orice întâlnire neplăcuta, cei trei apucaseră pe cele mai înguste potecuţe.

După trecerea pasului, Frost constatase cu amărăciune că, în acea regiune abruptă, coborârea nu era deloc mai comodă decât urcuşul. Era indiscutabil mai obositoare şi, deseori, mai periculoasă.

— Acum o ţinem aşa într-o coborâre până la stepă, anunţă Raboşci.

— Ce plăcere! zise John Michael cu un ton ironic desfăcându-şi sacul de dormit.

Frost îşi trecu mâna peste faţa aspră din cauza bărbii şi-şi aprinse o ţigară.

— Cât mai avem până în tabăra lui Subhan? întreba el.

Raboşci stătea pe vine lângă reşoul cu alcool. Îşi luă ochii de la mâncarea cu carne de miel, care clocotea la foc domol şi degaja un miros atrăgător în grotă, şi se întoarse spre Frost.

— Depinde, zise el.

Frost nu mai rezista. Mersul pe jos peste pietrele reci era cu siguranţa un exerciţiu foarte igienic, dar existau nişte limite. Pe de altă parte, cu cât întârzia intervenţia, cu atât mai puţine deveneau şansele de a-l găsi pe Matt Jenks în viaţă.

— Depinde de ce? întreba el cu un ton aproape agresiv.

— De drum, răspunse Raboşci mestecând în cratiţă cu lingura de lemn. Dacă vor fi manevre, atunci va trebui să trecem prin munţi. Dacă nu vor fi, vom putea să urmam drumul până în apropiere de Barhalam, ceea ce ne va permite să câştigăm mult timp.

— Cum putem şti dacă rusnacii sunt acolo sau nu?

— Va trebui să ne informăm prin sate.

— Crezi că putem avea încredere în oamenii din sate?

— În principiu, da. Oricum, nu avem de ales, conchise ghidul pe un ton filosofic.

Duse lingura la gură, gusta din mâncare, plesni cu deliciu din limbă şi zise:

— E gata. E o specialitate din ţinutul meu. Gustaţi să-mi spuneţi cum e!

— Mai târziu puţin, acum crăp de foame! zise Guntze.

*

* *

Mâncarea lui Raboşci a fost o adevărata desfătare culinară. După cină, cei trei îşi curăţiră armele, după care americanii făcură de petrecanie unei sticle de whisky sub privirile dezaprobatoare ale ghidului lor musulman.

Frost se uită la cadranul negru al ceasului său Omega Seweamaster. Era aproape unsprezece. Se întinse, căsca zgomotos apoi declară:

— E timpul să sunăm stingerea. Eşti sigur că nu trebuie să ne aşteptam la nici o surpriză neplăcută din partea sovieticilor?

— Sigur, răspunse ghidul. Pe-aici nu e nici drum şi nici vreun cuib de rezistenţa. Nu vin niciodată în zona asta pentru că pur şi simplu n-au ce să facă aici. Puteţi dormi liniştiţi.

Frost avea încredere în el. Se strecură în sacul lui de dormit şi aprinse o ultima ţigară contemplând plafonul zgrunţuros al grotei luminate de lampa lor cu petrol.

Se uita la fumul care urca leneş în aerul nemişcat şi rece, apoi se lovea de bolta stâncoasă şi se împrăştia într-un strat albăstrui.

Gândul îi zbura la alta grotă. Cea în care făcuse pentru prima dată dragoste cu Bess[7]. Zâmbetul îi lumina faţa bronzata. Ce făcea Bess în momentul acela? La fiecare misiune îl ameninţa că îl va paraşi. Iar uneori o şi făcea. Dar până acum se întorsese.

Bess se întorsese totdeauna, dar poate ca într-o zi se va satura şi asta va fi mult mai tare decât toate sentimentele.

Mercenarul se înfiora, şi nu numai din cauza frigului. Prefera să nu-şi lase gândul să-i zboare spre Bess. Era insuportabil. Stinse ţigara şi încerca să se gândească la misiune.

— Hei, băieţi! zise Guntze. Ştiţi bancul cu leprosul şi vampirul?

— Gura! bombăni Frost întorcându-se pe burta. Lasă-ne să dormim.

Dar alcoolul îi dezlegase limba.

— Un lepros stătea tot timpul la el în casa, relua Guntze. Dar într-o zi s-a hotărât să se ducă la restaurant. Şi-a zis că, la urma urmelor, faptul ca era lepros nu era un motiv să nu trăiască şi el ca toată lumea.

Văzând ca nu avea încotro, Frost se ghemui şi se resemna sa asculte bancul cu leprosul şi vampirul.

— ... şi tipul se prăpădea de râs, continua Guntze. Deodată, leprosul se ridică furios şi se îndrepta spre masa lui. „Hei, e frumos sa râzi de un lepros? Vrei să-ţi rup gura?” iar celalalt îi răspunde: „Dar nu dumneavoastră mă faceţi să râd, domnule. Ci acel tip cu dinţi ascuţiţi din spate care îşi înmoaie pâinea în părul dumneavoastră”.

Frost adormi mai înainte de a fi auzit sfârşitul bancului.

*

* *

Mercenarul deschise pleoapa şi duse mâna la pumnalul de lupta. Simţi că Raboşci se trezise şi el. În interiorul grotei era întuneric bezna. Zgomotele de paşi se apropiau. Frost nu vedea decât fragmentul de cer limitat de deschizătură grotei. Pe cerul

[7] Vezi nr. 1 din colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi* (n. ed.).

senin sclipeau stele de un alb strălucitor.

Raboşci ieşi încet din sacul de culcare. Frost îl imita şi se laşa pe vine, cu spatele sprijinit de peretele stâncos. Guntze nu se trezise şi sforăia uşurel. Frost ar fi vrut să-l scuture dar era prea departe. Acum auzi murmure de voci. După câteva secunde, o umbra întunecă intrarea grotei. Un bărbat intra fără nici cea mai mică discreţie. Apoi un altul. Mercenarul îi vedea clar, profilându-se pe cerul senin.

Soldaţi sovietici.

Soldaţii înaintară spre centrul grotei. Atunci, deranjat de zgomot, Guntze se întoarse pe o parte şi mârâi.

— *Stoi!* zise unul dintre soldaţi.

CAPITOLUL VIII

Vederea lui Frost se obişnuise cu întunericul. Era un avantaj faţa de sovietici, cărora le distingea cu claritate siluetele, aflate la o distanţa de aproximativ un metru şi jumătate una de alta.

Raboşci stătea ghemuit pe vine, strângând mânerul sabiei cu amândouă mâinile.

Primul soldat îşi duse mâna la lanterna fixata de un inel la centura care îi strângea talia peste mantaua groasă. Păru că ezită, apoi făcu un pas înainte şi aprinse lanterna.

— Ce mai e şi porcăria asta? întreba Guntze trezindu-se.

Nu apucă sa mai zică şi altceva. Sovieticul se prăbuşi peste el, practic tăiat în două de arma ghidului.

Mercenarul se năpusti şi el.

Îl apucă de guler pe celalalt soldat şi-l expedie la pământ secerându-i picioarele.

Omul duse instinctiv mâna la puşcă. Dar Frost ştia că, într-o lupta corp la corp, ea nu-i va fi de nici un folos. Apucă pumnalul între dinţi şi lovi puternic cu pumnul în maxilarul adversarului, care scoase un geamăt de durere.

În momentul acela, la extremitatea câmpului său vizual, zări lucirea albăstruie a sabiei lui Raboşci. Îl lovi pe sovietic cu muchia palmei peste carotidă, trimiţându-l în lumea viselor, apoi se ridică lac de sudoare în ciuda frigului. Raboşci se apropie şi ridica arma ca să-i dea lovitura de graţie soldatului inconştient.

— Nu! striga Mercenarul. Îl vreau viu.

— Ţi-e milă de un câine roşu?

— Îţi spun că-l vreau viu!

Frost îl văzu pe ghid răsucindu-se imperceptibil în loc, gata să lovească. O fracţiune de secunda, în ciuda cuţitului vârât între dinţi, avu impresia ca e un viţel la abator. Lama curbă se afla la cincizeci de centimetri deasupra capului său, în mâna lui Raboşci care tremura de furie.

Mercenarul înţelese ca dacă făcea un gest spre cuţit se putea considera un om mort. După un moment Raboşci schimba direcţia armei şi o lăsă uşor în jos.

Frost nu spuse nimic. Îşi puse cuţitul la loc în teacă şi se apleca peste soldatul leşinat.

Pentru prima dată în viaţa lui, Frost nu ştia cum să reacţioneze. Trebuia să-l pedepsească pe ghid pentru

nesupunerea lui? Să se dispenseze de serviciile lui? Să-i tragă o săpuneala? Să-i tragă una în barba?

Raboşci nu era un soldat american şi nu putea fi tratat ca atare. Mercenarul era totuşi hotărât ca cele întâmplate să nu treacă fără nici o urmare. Dar cum să facă?

Ghidul se hotărî să salveze situaţia.

— Scuză-mă, căpitane Frost, zise el. Mi-am pierdut controlul. Ti... ticăloşii ăştia mi-au omorât un fiu anul trecut. Un băiat de douăzeci de ani pe care îl adusesem aici ca să-l învăţ meserie.

Un fiu de douăzeci de ani?

— Câţi ani ai, Raboşci?

— Patruzeci şi noua. De ce?

— Aşa, răspunse Frost.

El i-ar fi dat cel mult treizeci de ani.

— Nu înţelesesem că vrei să-l interoghezi, insista ghidul.

— Bun, să nu mai vorbim despre asta, zise Mercenarul. Dar să nu mai faci aşa ceva!

Raboşci nu răspunse.

Lampa se aprinse şi Guntze ieşi din sacul său de dormit înjurând ca un apucat.

— Ah, jos pălăria, băieţi! Nu puteaţi să ochiţi şi voi mai bine?

Era plin de sânge şi de rămăşiţe de creier. Mercenarul nu se putu împiedica să nu râdă.

Guntze se întoarse spre ghid.

— Şi ţie ţi se pare hazlie chestia asta?

Raboşci făcea un efort supraomenesc să nu izbucnească în râs, dar Frost îi vedea prea bine spasmele care îi scuturau abdomenul.

Sacul de dormit al lui Guntze era inutilizabil. Înfăşurară cadavrul în el şi-l traseră în fundul grotei. Apoi făcură puţină curăţenie. După ce terminară, Guntze ieşi după zăpadă pentru a-şi face toaleta. Frost se aşeză lângă soldatul leşinat şi aprinse o ţigară.

— Mi-ai spus ca sovieticii nu se aventurează niciodată până aici, zise el dând fumul afară pe nări.

— Exact, confirma Raboşci.

— Deci ştii la ce m-am gândit?

— Da. La nişte dezertori. Ai de gând să-l interoghezi pe loc? întreba ghidul arătând spre sovietic.

— Întocmai. El e cel mai în măsură să ne spună dacă ruşii sunt pe drum sau nu.

— Pe urmă ce-ai să faci cu el?

— Încă nu ştiu, dar mi-e teamă că hotărârea mea nu va fi decât pe placul meu şi a lui John Michael.

— Ce-am mai făcut? întreba Guntze revenind în grota cu plosca plină de zăpadă.

— Nimic, răspunse Frost încruntându-se.

*

* *

Jenks se temuse de neîncrederea lui Subhan, dar prima reacţie pe care a trebuit s-o înfrunte a fost cea a lui Kherfat.

Mergeau repede pe potecă, îmbrăcaţi cu costumele de pânza grosolana în care îşi îmbrăcaţi sovieticii prizonierii. Americanul era tăcut. Reflecta. Misiunile de spionaj industrial la care participase îl familiarizaseră cu multe noţiuni de tehnică.

Fără să fie un specialist al laserului, Jenks ştia că o modificare a oscilatorului electronic care furniza fasciculul luminos monocromatic putea sa provoace o divergenţa a radiaţiilor şi să facă arma total inoperantă. Numai că trebuiau sustrase planurile şi falsificate în mod discret. Matthew Jenks se orienta deja spre punerea la punct a unei strategii.

Vocea lui Kherfat îi întrerupse brusc gândurile.

— Ne oprim un moment, *captain.*

— La zece kilometri de baza? Dacă au trimis o patrula pe urmele noastre?

— *Porcii* n-au trimis nici o patrula, *captain.* Nici măcar n-am auzit sirena. Iar la ora asta ar fi trebuit sa descopere evadarea noastră. Nu ţi se pare ciudat?

Kherfat înţelesese. Era cât se poate de evident. Afganul nu era un idiot. Jenks hotărî să fie sincer. Îi dezvălui înţelegerea făcută cu Smirlianov precum şi planurile lui în privinţa mitralierei cu laser.

Kherfat dădu din cap gânditor sub cerul plin de stele. Abia dacă ezita câteva secunde.

— Eşti un om drept, *captain.* Am încredere în tine. Dar cred ca nu trebuie să-i spunem lui Subhan. Acum să ne grăbim sa ajungem în tabără. În curând se va face ziua.

*

* *

Soldatul sovietic deschise pleoapele. Era un băiat de vreo douăzeci de ani. Se vedea bine ca e terorizat şi, o clipa, Mercenarului îi fu mila de el. Apoi îi trecură prin minte câteva imagini. Muhammad Zulfikar zăcând într-o balta de sânge. O fetiţa violata şi cu gâtul tăiat. Faţa lui Matthew Jenks care poate

ca murise schingiuit. Se gândi şi la fiul lui Raboşci, de aceeaşi vârsta cu soldatul sovietic, care fusese ucis de sovietici. Se puse în locul lui Raboşci, constrâns să abandoneze trupul fiului sau pe pământ străin, fără să-i poată dărui un mormânt.

Guntze tocmai îşi terminase toaleta. Privirea lui Frost deveni dură atunci când îi ceru să se apropie şi să-l interogheze pe soldat.

La început, tânărul se prefăcu a nu înţelege. Nu era nevoie să cunoşti limba ca să-ţi dai seama că rusa lui John Michael Guntze era foarte rudimentară.

Apoi Raboşci le dădu şi el o mână de ajutor. Nici el nu vorbea foarte bine ruseşte dar lama sabiei, aşezată sub nasul soldatului, îi făcu imediat să se înţeleagă. Cei doi făceau cu rândul pentru a traduce întrebările lui Frost şi răspunsurile sovieticului.

Mercenarul nu se înşelase. Cei doi soldaţi erau nişte dezertori în căutarea unui loc unde să se odihnească. Tânărul le spuse ca conduseseră fără oprire de la Barhalam unde aveau garnizoana. Prin urmare aveau un vehicul. Frost întreba unde se afla. Îl ascunsesem într-o cariera dezafectata, nu departe de drumul Teharikar-Barhalam.

— Drumul e liber? întreba Mercenarul.

Guntze transmise întrebarea apoi răspunse:

— Spune ca nu au avut probleme până aici. După ştiinţa lui, în următoarele zile nu e prevăzută nici o mişcare de trupe. Dar, fireşte, nu poate să bage mâna în foc.

— Cred că trebuie să riscam. Ţi se pare sincer?

— Uită-te şi tu, zise Guntze. E gata sa facă pe el de frica. Părerea mea e ca nu e în stare să ne fraierească.

— Asta e şi părerea mea, spuse Mercenarul.

În privinţa carburantului, dezertorii se aprovizionasem foarte bine. Umpluseră rezervorul şi furaseră patru bidoane de douăzeci de litri. Destul ca să traversezi de două ori ţara.

După ce le dădu toate amănuntele necesare asupra locului unde ascunsesem Volga, tânărul îi întinse cheile lui Guntze, care le puse în buzunar şi se întoarse spre Frost.

— Acum ce facem cu el? Mă implora întruna să-l cruţam şi îţi mărturisesc ca nu-mi vine să-i fac nici un rău. Uită-te la el. Pariez ca în urma cu şase luni încarnai sugea la ţâţa măsii!

— E o problema şi pentru mine. E clar ca nu-l putem lua ca mascota. Vom încerca să găsim un loc unde să-l lăsam şi pe urma cum i-o fi norocul. Vom vedea mai târziu. Acum sa dormim. Vom pleca în zori. Nu vreau sa merg noaptea. E prea riscant.

Leagă-l pe omul asta, Raboşci!

Ghidul nu se lăsa rugat. Se duse să ia o sfoara din rucsac în timp ce Guntze desfăcea singurul sac de dormit pe care îl aveau în plus.

Raboşci îl lega pe rus mai strâns decât era nevoie şi, după ce termina treaba, Mercenarul îl auzi murmurând cu o voce plină de ura:

— *Izmenik!*[8]

*

* *

Pe la zece fără un sfert, zorii albicioşi începură să se ivească deasupra piscurilor acoperite de zăpada. Frost făcu câteva mişcări pentru a-şi dezmorţi membrele şi dădu deşteptarea.

Raboşci şi Guntze se sculară cu ochii umflaţi de somn. Sovieticul nu mişca. Frost îl prinse de umăr ca să-l scuture. Dar când îl atinse înţelese imediat şi se întoarse încruntat spre Raboşci.

— Tu i-ai pus căluş la gura?

— Da, am crezut ca e mai prudent.

— A murit.

— Aşa, zise ghidul indiferent. Probabil că s-a sufocat cu şoseta pe care i-am vârât-o în gură.

Frost nu răspunse. Rareori văzuse un om sufocat murind cu ochii închişi. Iar soldatul avea pleoapele lăsate. Urmele albăstrii de pe gât dovedeau că Raboşci îi dăduse o mână de ajutor energică pentru a-l face să treacă în lumea celor drepţi.

Frost se miră ca nu auzise nimic. Ghidul ştia să fie discret.

Mercenarul dădu din umeri resemnat. Un mort în plus însemna o problema în minus. Prea era obişnuit cu războiul ca să se înduioşeze. Îi ordonă ghidului sa ia uniforma cadavrului şi să târască cadavrul în fundul grotei lângă cel al colegului său.

După o toaleta mai mult decât sumara, cei trei se încălziră cu o cafea fierbinte, după care îşi luară armele, bagajele şi ieşiră din grotă.

John Michael Guntze era puţin cam bosumflat, dar Frost îl asigură că arăta foarte bine în uniforma pe care îi ceruse s-o îmbrace.

— E ultima oară când mai plec în misiune cu tine, Hank, zise el. Să vin şi să-mi pun pielea în saramură pentru alţii, foarte bine! Dar să mă forţezi să joc un rusnac de carnaval, asta nu! Nu

[8] Trădătorule! (n. a.).

face parte din contract. Şi mai e şi o uniformă de tot căcatul...

Frost evita comentariile. Raboşci nu putu să-şi reţină la timp chicoteală şi John Michael se uită la el cu o privire ucigaşă. Găsiră Volga la locul indicat. Era o maşină mare de culoare neagra, cu o înfăţişare foarte oficială.

— Un adevărat dric, bombăni Guntze aşezându-se la volan. Pariez că la ora asta numărul a fost difuzat în toată ţara.

— Cine nu riscă nimic, n-are nimic, zise Frost aşezându-se în spate alături de Raboşci care îşi dăduse jos turbanul şi îmbrăcase giaca lui Guntze ca să arate ceva mai discret.

Guntze bombănea nemulţumit.

— Hai, dă bice, birjar! Direcţia Barhalam! zise Mercenarul. Cu trăsura asta o să facem doar câteva ore.

— Acum lasă gura! izbucni Guntze pornind maşina. Altfel intru cu dricul ăsta în primul platan!

— Ce e ăla platan? întrebă Raboşci.

*

* *

Jenks şi Kherfat discutaseră îndelung pentru a pune la punct povestea evadării lor. Subhan îi ascultase cu cea mai mare atenţie.

— Sunt bucuros că vă văd, zise şeful luptătorilor de gherilă mângâind ţeava vechii sale puşti Springfield. Din păcate, nu pot să fac nimic pentru a pune mâna pe aceste planuri, nici pentru a afla unde se găsesc. Dar ştiu ca Babrak ul-Raq are informatori în interiorul bazei sovietice. Poate că vom obţine ceva informaţii prin intermediul lor. Îi voi trimite imediat un mesaj cu un porumbel voiajor.

„Au! Au! Au! îşi zise Matthew. Sper ca spionii lui ul-Raq să nu fie colaboratorii lui Smirlianov, altfel sunt terminat.”

Subhan îşi chemă unul dintre oameni şi-i ordona să trimită imediat mesajul. Apoi aprinse o ţigară rusească lungă şi se întoarse spre Matthew Jenks.

— Sa trimit un mesaj la Islamabad? întreba el.

Jenks se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Da, am să scriu acest mesaj. Dar după cele auzite la baza, cred că în curând vom primi vizita câtorva de la CIA.

— Bine că mi-ai spus, zise Subhan. Prietenii dumitale ar fi putut să fie prost primiţi.

Matthew Jenks zâmbi.

— Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, unul dintre ei e foarte uşor de recunoscut. Are ochiul stâng acoperit

cu o panglică din piele neagră.

*

* *

Proasta dispoziţie a lui John Michael Guntze se risipise după câţiva kilometri.

Volga mergea destul de bine, înăuntru era cald şi cei trei bărbaţi apreciau foarte mult acest lux după încercările prin care trecuseră de la plecarea din Peshawar.

Guntze îşi descleştase dinţii după vreo douăzeci de kilometri şi, treptat, începuse să-i bombardeze pe tovarăşii lui de călătorie cu bancuri de prost gust şi calambururi îndoielnice. Ca să nu-l decepţioneze, Frost şi Raboşci râdeau pe rând. Nu exagerat, doar atât cât să fie credibili.

John Michael Guntze făcea parte dintre oamenii care nu puteau să trăiască fără să dea din gură. După ce termină cu bancurile, începu sa filosofeze.

— Când mă gândesc ca sovieticii au asfaltat acest drum în perioada în care aveau bune relaţii economice cu Afganistanul şi ca azi îl distrug cu şenilele tancurilor...

Frost căuta un comentariu potrivit, când Guntze exclamă:

— La dracul. Când vorbeşti de lup...

Frost se ridică pe scaun şi aruncă o privire pe drum. O maşina militară venea spre ei cu farurile aprinse deşi se făcuse ziua de două ore.

— Cu siguranţa că ne-au văzut, zise Guntze. Ce fac?

— Mergi mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, răspunse Frost. Dacă vor să ne oprească, vor face un semn. În momentul acela mergi drept peste ei şi noi profitam de efectul surpriza ca să-i ciuruim.

Mercenarul scosese deja revolverul. Raboşci avea pistolul pe genunchi. Guntze scoase şi el Coltul şi-l aşează pe scaunul de alături.

Maşina ajunsese la două sute de metri de ei.

— Intru peste ei? întrebă Guntze cu o voce nervoasă.

— Lasă-i să se apropie, să vedem ce vor.

O sută de metri. Şoferul maşinii militare scoase braţul pe fereastra şi le făcu semn să reducă viteza.

Mercenarul văzu falangele camaradului său albindu-se în momentul crispării degetelor pe volan. Guntze se aştepta să rotească volanul spre stângă pentru a provoca ciocnirea cu cealaltă maşină.

— Stai! striga Frost. Uite ce face.

Începuseră considerabil şi ajungeau în dreptul maşinii militare. Şoferul le adresă un mic salut amical şi le arătă printr-un gest ceva în spatele lui.

Frost auzi zgomotul metalic al unor şenile chiar mai înainte de a vedea ce se întâmpla.

Tancuri! Trei tancuri T-55 care ocupau practic toată lăţimea şoselei. Prioritate convoaielor militare! Asta le indica şoferul maşinii.

Cei trei răsuflarea uşuraţi.

Guntze opri maşina pe marginea drumului, acoperita cu puţina iarba în locul acela, şi laşa sa treacă blindatele.

— La dracu! exclama el în timp ce zgomotul şenilelor îşi micşora treptat intensitatea. Am tras o spaima!

La fel şi ceilalţi doi, numai ca ei nu erau oameni care să mărturisească aşa ceva.

Guntze îşi puse la loc Coltul şi semnaliza instinctiv pornirea de pe loc.

— Ţi-e teama să nu dea peste tine un autobuz? întreba ironic Mercenarul.

*

* *

La vreo douăzeci de kilometri de Barhalam, Raboşci le zise:

— Acum trebuie s-o luăm spre vest şi să trecem râul. Podul e păzit. Trebuie să părăsim maşina.

— La naiba! protesta Guntze. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu dricul asta socialist.

— Eşti sigur ca nu se poate altfel? întreba Frost care şi el aprecia comoditatea transportului auto.

— Absolut sigur, răspunse ghidul. De altfel, nu mai exista drum spre vest. Va trebui să ne continuam înaintarea pe potecile de pe platourile înalte. Cunosc un loc unde se poate coborî cu o maşină până la malul apei şi apoi se trece prin vad.

După cinci minute, Raboşci îi spunea lui Guntze sa oprească. Coborî din maşina şi dispăru într-un pâlc de plopi de pe marginea drumului.

Era unsprezece dimineaţa. Soarele strălucea pe un cer turcoaz iar temperatura era mult mai blânda decât pe înălţimile munţilor Hindukuş. Mercenarul aprinse o ţigara şi zise:

— Nu-mi place chestia asta. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă ar trece acum rusnacii.

— Te-ai preface ca te duci să urinezi. Dacă mă întreabă ceva, le răspund ca nu poate fi deranjata o înaltă personalitate a

partidului în timp ce-şi uşurează băşica.

Raboşci se întoarse fără ca nimeni să fi trecut între timp şi îi anunţa ca drumul era liber. Rămase afara şi-l ghida pe Guntze până când coborî la râu.

La câţiva metri de afluentul fluviului Amu-Daria, cei trei bărbaţi împinseră maşina pe un teren mocirlos în care se înfundă până la şasiu. Apoi reveniră spre drum ridicând ierburile ca să ascundă cât de cât urmele roţilor. Guntze scoase uniforma şi îmbrăcă un pantalon de camuflaj şi o scurta îmblănită. Apoi toţi trei trecură prin vad.

*

* *

După un nou urcuş agitat pentru a ajunge la platourile înalte, Frost avu impresia că devenise regele escaladării stâncilor.

După-amiaza se apropia de sfârşit. Cei trei bărbaţi erau obosiţi. Frost nu fumase de aproape trei ore. O adevărata fapta de vitejie. Dar ca să meargă mai departe trebui să-şi tragă sufletul.

Inepuizabilul John Michael Guntze nu mai avea ce povesti. Înainta uitându-se în jos. Chiar şi solidul Raboşci părea aproape de capătul puterilor.

— Mai avem încă o noapte de petrecut afara, zise el. Mâine vom sosi la tabăra lui Subhan.

— Cum ai de gând s-o găseşti dacă-şi schimba mereu locul? întreba Mercenarul.

— O voi găsi, răspunse Raboşci cu un aer misterios.

— Câţi kilometri mai avem?

— Între cincisprezece şi douăzeci.

— De ce nu mergem imediat acolo? Dacă tot suntem atât de aproape, mai bine să sfârşim odată!

— Nu se poate ajunge acolo după căderea nopţii. Am fi împuşcaţi mai înainte de a avea timp să pronunţăm un cuvânt. Veniţi după mine. Peste vreo zece minute vom ajunge la o grota. Vom putea mânca şi dormi.

*

* *

Raboşci se opri şi-şi desfăcu rucsacul. Scoase din el o cutie de carton şi un pistol pentru lansarea rachetelor. Încarcă arma, o îndrepta spre cer şi-l apuca pe Frost de mână pentru a vedea cât e ceasul. Apoi trase.

După câteva secunde, o mica racheta alba făcu explozie deasupra înălţimilor. Fără să-şi ia ochii de la ceas, Raboşci

reîncărca pistolul şi, după treizeci de secunde, trase alta racheta.

Aşteptară mai puţin de un minut cu ochii ţintiţi spre culmea platoului înalt, apoi apăru o racheta identica cu cea trasa de Raboşci.

— Nu e un sistem prea discret, comenta Mercenarul. Dacă îl descoperă sovieticii, tabăra lui Subhan va avea serios de pătimit.

— Mai întâi că sovieticii nu vin niciodată aici decât cu avionul. Al doilea, dacă le-ar trece prin minte să apară pe platouri, Subhan ar fi imediat anunţat de munteni. Şi în al treilea rând, aceste rachete sunt fabricate chiar de oamenii lui Subhan. Nu le furnizează oricui şi ştiu prea bine să le recunoască.

*

* *

Tabăra lui Subhan era destul de mică. Frost estimă ca nu avea mai mult de douăzeci şi cinci-treizeci de oameni. Era o bijuterie în materie de camuflaj. Prelate cenuşii, având o culoare identica cu cea a stâncilor, acopereau nişele în care se ascundeau iurtele şi corturile din piele de cămilă şi de capră.

În ciuda rachetelor de identificare, două santinele îşi îndreptară armele spre ei. Una avea o puşcă de asalt AK-47, luata de la sovietici, cealaltă era înarmată cu o puşcă Springfield lungă, fabricată cu mult înainte de naşterea lui Frost.

Una din santinele îl recunoscu pe Raboşci şi lăsă arma în jos. Se salutară şi schimbară câteva cuvinte. Oamenii lui Subhan clătinară din cap şi invitară grupul să vină după ei.

— Unde mergem? întreba Frost care nu înţelegea ce se vorbeşte.

— La Subhan, răspunse Guntze.

— Întreabă-i despre Matt.

— Nu, nenişorule. Se vede că n-ai fost niciodată prin coclaurii ăştia. Aici se respecta calea ierarhică. Dacă se ştie ceva despre Matt, atunci Subhan este cel care ne va spune.

Cei doi soldaţi afgani se angajară pe o cornişa şi se opriră în faţa unui cort mare din piele. Unul dintre ei ciocani de câteva ori într-o rama şi, fără să aştepte răspuns, dădu la o parte bucăţile de piele care acopereau intrarea. Apoi se trase într-o parte pentru a-i laşa sa treacă pe noii sosiţi. Frost îi urma pe Guntze şi pe Raboşci înăuntru, mirat de această lipsa de protocol.

Frost avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu penumbra din interior. Apoi descoperi covoare afgane la care dominau roşul, întinse direct pe pământ, şi nu se putu împiedica să nu admire arta cu care fuseseră ţesute. Pe covoare erau

aşezate perne de mătase şi de bumbac brodate. Ceva mai departe, pe o masa joasa, Mercenarul zări un ceainic, ceşti şi o narghilea stinsă.

Afganii se luptau cu invadatorul dar nu neglijau plăcerile existenţei. Frost nu avea nimic de zis. Considera ca cele doua lucruri erau perfect compatibile.

Doi bărbaţi stăteau întinşi pe burta şi se înfruntau cu înverşunare, vrând să vadă care avea braţul mai voinic. Deranjat de venirea lor, unul dintre ei ridică capul. Adversarul său profita de aceasta clipă de neatenţie ca să-i lipească mâna de covor scoţând un strigăt victorios. Cel care pierduse se ridica, îşi răsfrânse buzele ca un câine gata sa muşte şi răcni:

— *Rabardar, kasmanadar*![9]

Frost nu înţelese sensul cuvintelor dar, văzându-l pe cel de al doilea bărbat retrăgându-se imediat spre ieşire, trase concluzia ca celalalt era Subhan şi ca nu-i plăcuse că fusese învins în faţa unor necunoscuţi.

Raboşci părea stingherit. Era prima oară când îl vedea astfel de când plecaseră împreuna la drum. În cele din urma îşi lua inima în dinţi, îi prezenta pe însoţitorii lui apoi se întoarse spre american.

— Domnilor, iată-l pe Nadir Subhan, un Paştun. El comanda aceasta tabără.

Subhan scoase un mârâit. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o alura uşor insolenta. Nimic asemănător cu imaginea afganului aşa cum şi-o imaginase Frost. În mintea lui, afganul era un om mic de statură, apropiat morfologic de mongol, încă un clişeu de aruncat la coşul de gunoi.

Subhan îşi întărise aspectul de războinic insolent cu ajutorul unei ţinute potrivite. Purta o cămaşa lunga care îi cădea peste o pereche de pantaloni de culoare alba şi o vesta brodată din piele întoarsa de capra. Pe cap avea un turban tipic.

Turbanul era format din şase metri de muselina înfăşuraţi în jurul unei mici calote. Barba mica şi ascuţita şi mustaţa, foarte îngrijite, îi dădeau aerul unui muşchetar. Dar lucrul cel mai frapant la Nadis Subhan era privirea. Avea nişte ochi imenşi, negri şi strălucitori daţi de jur-împrejur cu *surma*[10]*.*

Subhan îl măsură din cap până în picioare pe Frost apoi, arătând spre panglica de piele, ordona:

---

[9] Cară-te, pui de căţea! (n. a.).

[10] Praf de antimoniu de un alb albăstrui (n. a.).

— Scoate-o.

Engleza lui era foarte aproximativa şi Frost nu era sigur ca auzise bine.

— Scoate-o, repeta paştunul.

— Cum? Ceva nu e în regulă?

— Matt mi-a anunţat venirea unui prieten fără ochiul stâng. Vreau să mă conving că nu eşti un impostor.

Frost se revoltă.

— Asta-i acum! Dar e ridicol! Am sosit aici împreuna cu Raboşci şi am tras cu rachete. Cum poţi să crezi că...

Subhan insista cu un ton mult mai tăios:

— Dacă n-ai nimic de ascuns, atunci scoate-o!

— Fă ce-ţi spune, fir-ar să fie! şopti Guntze lovindu-l pe Frost cu cotul în coaste.

După tonul imperios al prietenului său, Mercenarul înţelese că trebuia să se supună. Strânse din dinţi şi un muşchi mic zvâcni la nivelul maxilarului când desfăcu şiretul panglicii.

— Uite! Acum îţi place? întreba el dezvelindu-şi cicatricea.

Subhan se apropie şi examina de aproape pleoapa lipita pentru totdeauna peste ochiul mort. Apoi dădu din cap şi declara.

— Cred că eşti omul pe care mi l-a descris Matt. Un om curajos.

Frost îi simţi pe Raboşci şi pe John Michael destinzându-se. Schiţă un zâmbet crispat.

Subhan se aşeza pe un pat de perne şi-şi invită oaspeţii să facă la fel. După ce Frost îşi legă panglica la ochi şi li se alătură, paştun începuse deja sa răspundă la întrebările lui Guntze.

— Matt îl aştepta pe bărbatul cu panglică neagră la ochi dar, neştiind când va sosi, a plecat în dimineaţa asta spre tabăra lui Babrak ul-Raq.

— Nu e în mâna sovieticilor? întreba Mercenarul.

Subhan îi răspunse cu un ton deosebit de respectuos.

— A evadat împreuna cu unul dintre oamenii mei. Dar e o poveste lunga. Vreţi sa serviţi ceva în timp ce va povestesc? Ceai? Vin de Pamir?

— Eu aş bea puţin vin, zise Guntze. Tu nu?

— Atunci vin de Pamir, zise Mercenarul.

Raboşci ceru ceai.

Subhan se ridica, merse până la uşa cortului, scoase capul afara şi pronunţa o frază guturala. După un moment intra un bărbat îmbrăcat într-un burnuz, aducând o plosca din piele de

capra şi un ceainic care scotea aburi. Aşeza totul pe măsuţa joasă, luă ceainicul care se afla deja acolo şi ieşi fără să spună o vorbă.

Subhan lua plosca şi bau, apoi le-o întinse americanilor, în timp ce Raboşci se servea cu ceai. Afganul le expuse în detaliu planurile lui Matthew Jenks şi ajutorul pe care îl aştepta de la Babrak ul-Raq.

— Unde se afla tabăra lui? întreba Frost după ce termină.

— Spre sud-vest, către Bamian, răspunse Nadir Subhan.

— Câte ore de mers?

— Aproximativ o zi.

— Trebuie să ajungem la Matt şi să vedem ce putem face, hotărî Mercenarul.

— Trimit imediat un porumbel voiajor la Babrak ca să-i anunţ venirea voastră. Putem ridica tabăra mâine dimineaţa după o noapte buna de somn.

— Vrei sa vii cu noi? întreba Frost.

— Da, răspunse Subhan. În măsură în care cunosc planurile lui Matt, cred că va avea nevoie de cât mai mulţi oameni. Acum, dacă vreţi să vă odihniţi, veţi fi conduşi la cortul vostru.

Subhan se ridică, se duse la uşă şi strigă:

— Anwarzai!

Un tânăr cu ochi alungiţi, înarmat cu o puşcă Kalaşnikov, intră în cort. Subhan îi dădu câteva ordine şi se despărţi de invitaţii lui.

Imediat ce ieşiră în urma lui Anwarzai, Frost se întoarse spre Guntze şi îl întreba:

— Ce l-a apucat să mă pună să-mi scot panglica? E bolnav la cap?

— Bietul meu Hank, încă mai ai multe de învăţat despre obiceiurile şi psihologia paştunilor. Avea nevoie de o revanşa.

— Pentru ce?

— Pentru ca apariţia noastră neaşteptata l-a făcut să piardă o partida. Onoarea lui fusese zdruncinata. Nu ştiu dacă îţi dai seama, dar am văzut tipi înfruntându-se astfel zeci de ore în şir. O cam feştelisem când am văzut ca nu voiai să-i araţi cicatricea.

— Ciudat specimen, zise Mercenarul.

— Nu trebuie uitat ca strămoşii acestor oameni erau în majoritate contrabandişti, ba chiar bandiţi de drumul mare. Sunt nişte soldăţoi, dar pentru ei contează foarte mult simţul onoarei şi al curajului. Ai văzut pe urma ce respectuos a devenit?

— N-ai să mă poţi convinge ca tipii ăştia nu sunt puţin săriţi de pe fix dacă consideră ca e în joc onoarea într-o astfel de partida.

Guntze râse ironic.

— Oh, eu am văzut şi alte cazuri! Nu ţi s-a întâmplat niciodată să-i tragi un pumn în gură unuia pentru ca a pus mâna pe fundul tipei tale?

Frost se gândi la Bess. Evocarea acestei eventualităţi aproape că-l împingea să-şi pocnească camaradul. Dar se înfrâna şi, după un mic moment de tăcere, începu să priceapă ce voia sa spună John Michael Guntze.

Ajunseră în faţa unui cort, aproape identic cu cel al lui Subhan, remarcabil de bine adăpostit sub un ieşind stâncos. Anwarzai, căruia încă nu-i cunoşteau glasul, îi pofti să intre, fără să spună nimic, le zâmbi şi plecă.

Frost, Guntze şi Raboşci se descălţară şi se lungiră pe cele trei *şarpoi*[11] aşezate acolo pentru ei.

Pe platourile înalte se făcea noapte foarte devreme şi era întuneric când cei trei se treziră din cauza sosirii lui Subhan şi a unuia dintre soldaţii lui. Soldatul aprinse o lampă cu ulei agăţată de acoperişul cortului şi veni lângă Subhan.

— Am primit adineauri răspunsul de la Babrak, anunţă şeful taberei. Şi, având în vedere ceea ce conţine, am crezut că n-o să vă supăraţi dacă am să vă deranjez odihna.

— Ce spune? întrebă Frost ridicându-se în capul oaselor şi scărpinându-se în cap.

Subhan se apropie de lumina şi desfăcu un mesaj codificat pe care începu să-l descifreze.

— Veşti excelente pentru voi, zise el drept introducere. Informatorii lui Babrak din baza sovietica Qala-i-Baba au aflat că inginerul care o conceput arma cea nouă trebuie să vină peste trei zile pentru a asista la încercarea ei pe teren.

— Nu inginerul ne interesează, obiecta Frost întinzându-se, ci planurile.

— Tocmai. Intenţionează să facă unele reglări şi va aduce cu el şi planurile. Se crede ca arma prezintă unele probleme tehnice... Evident, cu aceasta ocazie se va organiza un sistem de securitate deosebit.

— La dracu! exclama Mercenarul trezit de-a binelea. Şi ul-Raq e de acord să ne ajute?

— Da, dar cu o condiţie.

— Care? întreba Mercenarul.

— Ca Matt şi tu să te angajezi că-i vei expedia material după

[11] Pat din frânghii împletite (n. a.).

ce vă veţi întoarce în Pakistan.

— Nici o problema. Dacă are lista pregătită, o voi încredinţa lui Raboşci. Nici nu va fi nevoie să aştepte întoarcerea noastră.

— Tocmai aveam de gând sa plec mâine dimineaţă, zise ghidul.

— Însoţeşte-ne până la tabăra lui Babrak ul-Raq, îi ceru Mercenarul. Îţi voi plăti eu deplasarea.

Ghidul îşi îndrepta brusc spatele.

— N-ai să-mi plăteşti nimic, căpitane Frost. Mai întâi, e o onoare pentru mine să duc mesajele prietenilor mei afgani care luptă pentru libertatea lor. Şi pe urma, considera ca am obligaţia să-ţi fac o favoare personala.

— De ce? întrebă Frost mirat.

Raboşci zâmbi stingherit.

— Pentru ca... În sfârşit, în grota... nu-ţi aminteşti?

Mercenarul dădu din umeri.

— Uitasem cu desăvârşire. Nu te mai gândi la povestea aia idioată şi afla, Raboşci, că te consider un tip formidabil.

Declaraţia păru ca îl stinghereşte şi mai mult pe ghid.

— Ăăă... bine, se bâlbâi el. Oricum, eu nu pot să mi-o iert. Şi nici nu mă gândesc sa primesc vreun bănuţ pentru a-i duce un mesaj lui Jack Collins.

Frost se ridica şi-i trase o palmă amicala care fu gată să-i rupă vertebrele.

Subhan se ridică urmat de soldatul lui.

— Voi da ordin să vă aducă de mâncare, îi anunţă el înainte de a pleca. Odihniţi-vă bine pentru că mâine va trebui să fim în formă. S-ar părea că vom călători prin ninsoare.

*

* *

Cei trei bărbaţi mâncară *aşaks*[12], o brânză de oaie excelenta şi fructe. Americanii băură vin de Pamir iar Raboşci ceai negru. După ce terminară, un soldat strânse resturile şi umplu un brasero. Frost puse apă la încălzit pe reşoul cu alcool, scoase oglinda şi se rase prima dată după o săptămână.

— Dacă ai de gând să te duci la agăţat, zise Guntze rânjind, dă-mi voie să-ţi spun din experienţa că nu e locul potrivit. S-ar putea să fie ceva gagici în tabăra lui Babrak ul-Raq, dar *Achtung, Achtung,* vânarea interzisă.

— Ce-ai păţit, JM? Eşti ros de pofte obscene?

[12] Pateu de ficat cu bucatele de carne (n. a.).

— Ei da, ce să-i faci? Sunt un opozant sălbatic al regimului fără fese!

— În alte daţi cum te-ai descurcat? întreba Mercenarul. Presupun ca nici atunci n-aveai de unde sa faci rost de gagici, în fine...

Şterse lama pe prosop, se întoarse spre Guntze şi zări imediat strălucirea din privirea lui.

— Glumeşti! zise el. Acum opt luni, când m-am dus la Herat, era acolo o infirmiera... Babette... ce temperament, bătrâne! Merita să te deplasezi numai pentru ea!

— De data asta va trebui să te resemnezi, bătrâne.

— Nu se ştie niciodată, murmura Guntze cu o mica speranţa în ton.

Frost îşi spăla faţa, se şterse şi se duse să arunce apa afară. Apoi mai fuma o ultimă ţigară şi se culcă.

*

* *

Subhan mergea în frunte împreuna cu Anwarzai şi Raboşci. Şeful făcea pe cercetaşul. De ce nu? Încă nu ningea dar cerul plumburiu anunţa ninsoarea iminenta. Soldaţii înaintau în şir indian.

Guntze şi Frost primiseră turbane de bumbac alb pe care le purtau cu stângăcie dar care îi protejau foarte bine de vântul biciuitor.

Mercenarul fusese stupefiat de rapiditatea cu care oamenii lui Subhan împachetaseră tabără. Dar se întreba cum vor reuşi să ajungă la Babrak ul-Raq cu încărcăturile imense pe care le transportau. Simţea colţii frigului.

Subhan ordona o oprire şi pleca mai înainte sa recunoască terenul împreună cu cei doi bărbaţi care îl însoţeau. Frost se aşeză în spatele rucsacului pentru a se proteja de vânt.

— Vesela excursie, nu-i aşa? îi zise el lui Guntze. Cred că asta e partea cea mai dură a călătoriei.

— Mda, răspunse medicul. Şi când mă gândesc ca în tinereţea mea făceam asta de plăcere...

— Ei da, îmbătrânim...

Frost aprinse o ţigară, trase două fumuri şi o aruncă strâmbându-se dezgustat. Fumul îl înţepa pe gât.

Subhan, Raboşci şi Anwarzai reapărură la orizont în momentul în care începură să cadă primii fulgi de zăpada. Frost se grăbi să scoată ultima sticlă de whisky din rucsac, trase un gât zdravăn apoi i-o întinse lui Guntze, care accepta fără să se lase rugat.

— În fundul văii e un convoi de sovietici, anunţă Subhan, dar nu ne-au reperat. Iar zăpada care cade ne face să fim liniştiţi. Peste jumătate de oră vom ajunge la satul Seffiv unde ne aşteaptă caii.

— Excelentă veste, murmură Mercenarul. Cred că o să înceapă să-mi placă aceasta călătorie.

— *Turel!* zise un om în momentul în care Subhan dădea ordinul de pornire.

— Ce-a spus? întrebă Mercenarul.

— Curaj! răspunse Guntze. Un cuvânt pe care va trebui să-l treci în repertoriul tău, pentru că am impresia că vom avea nevoie de aşa ceva.

— *Turel*, repeta Frost privindu-şi cizmele înfundându-se în zăpadă. *Turel!* Unu, doi, unu, doi...

Afganii nu foloseau busola şi Frost se întreba cum puteau să se orienteze în mijlocul acelui peisaj lunar plin de crevase şi de cratere pline de apă îngheţată. „Lunar” nu era chiar cuvântul potrivit. În privinţa topografiei, da. Dar culorile erau cu totul altele. În ciuda cerului de un cenuşiu de oţel, lacurile îşi păstrau o strălucire uimitoare. Împrăştiate astfel în mijlocul zăpezii, ele semănau cu nişte mici piese de argint aşezate pe un strat de vata imaculată.

Ajunseră la Seffiv în puterea vijeliei. Şi Frost văzu pentru prima dată femei afgane care nu purtau voal. Mercenarul îl întreba mirat pe Guntze ce se întâmpla.

— Sunt peste douăzeci şi cinci de ani de când voalul a încetat de a mai fi obligatoriu, răspunse medicul.

— Dar cele pe care le-am văzut până acum?

— Pura cochetărie, dragul meu Hank. Numai bătrânele şi cele care suferă de snobism mai poarta voal în zilele noastre. Ţărăncile au altceva mai bun de făcut decât să se înfofolească în chestia asta. În realitate, în oraşe întâlneşti mult mai multe femei cu voal. Mai ales micile burgheze şi studentele. E destul de comod ca să-ţi vizitezi amantul sau iubitul fără ca tata sau bărbatul să afle de la gurile rele.

— Înţeleg... zise Mercenarul.

Pe buzele lui crăpate apăru un zâmbet palid.

Luptătorii din rezistenţa aveau un succes indiscutabil în regiune. De la intrarea în sat, copiii au dat fuga pentru a le aduce fructe şi carne uscata. Îi asaltau cu întrebări, îi atingeau, le strigau cuvinte de încurajare.

Câteva femei se repeziră spre unii dintre oamenii lui Subhan.

Erau soţiile lor lăsate în sat împreuna cu bătrânii şi copiii. Dar Subhan dădu câteva ordine energice care puseră capăt acestor efuziuni.

Pe la unsprezece dimineaţa, cei douăzeci de luptători, americanii şi Raboşci părăsiră satul, fiecare pe câte un cal. În urma lor veneau patru dromaderi încărcaţi cu bagaje. Era prima dată când Frost vedea dromaderi pe zăpada. Animalele păreau că se acomodează destul de bine.

Guntze avusese parte de o iapă alba. Calul lui Frost era şi el tot alb dar cu pete negre. Mercenarul îl găsi imediat simpatic şi, avantaj deloc neglijabil, mult mai puţin nervos decât cel primit mai înainte de la Haiub Hadji.

Subhan îi părăsi pe Raboşci şi pe Anwarzai pentru a sta de vorba un moment cu americanii.

— Urmaţi-mă, le zise el. Vreau să vă arat ceea ce probabil ca ne e rezervat pentru meniul de mâine.

Mercenarul dădu pinteni calului. Începuse să se obişnuiască şi chiar să-i placa.

Subhan îi duse până la marginea unui perete vertical. Valea, cu pereţi foarte abrupţi, se deschidea ca o cicatrice între platourile înalte. În fund de tot, printre vârtejurile de zăpada, Frost zărea pâlcurile de copaci şi o dâra sinuoasa mai puţin albă decât restul. Probabil un drum.

— Fascinant, zise el.

Văzu ochii surâzători ai lui Subhan. Restul feţei era în totalitate ascuns de turban.

— Nu-i aşa? răspunse paştunul. Dar dacă vreţi să vedeţi meniul despre care va vorbeam, veţi avea nevoie de asta.

Mercenarul luă binoclul din mâna lui şi regla claritatea. Apoi descoperi meniul la care se referea şeful luptătorilor, format din aproximativ o suta cincizeci de infanterişti sovietici care mărşăluiau pe fundul văii în spatele a patru camioane militare.

Înapoie binoclul lui Subhan şi îl întreba:

— Vrei să-i ataci mâine?

— Eu nu, îi răspunse afganul. Nu am destui oameni. Dar dacă Babrak se hotărăşte s-o facă, voi lua şi eu parte negreşit. Totul depinde de destinaţia acestei coloane.

— Crezi că vom câştiga o zi faţa de ei?

— Cel puţin, răspunse Subhan. Noi tăiem peste platouri iar ei sunt obligaţi sa urmeze drumul.

Frost dădu din cap şi Guntze duse şi el binoclul la ochi.

— Sa ştii că soldăţoii nu par mai bătrâni decât cei care ne-au

vizitat în grota zilele trecute, observa medicul.

— Într-adevăr, confirma paştunul. În general îi trimit pe teren pe cei mai tineri. Botezul focului. Ceilalţi rămân la căldurică în baze să-i tortureze pe partizanii rezistenţei. Nu sar în sus de bucurie, dar nu-i putem cruţa pe motiv că sunt tineri. Sunt invadatorii ţării noastre.

Aproape că se alăturaseră grosului trupei când Subhan îşi opri brusc calul. Le ceru celor doi oameni cu un semn să facă tăcere, ascultă apoi ridica un deget spre cer.

— Un elicopter.

Şeful luptătorilor de gherila scoase un strigat în limba lui. Oamenii dădură pinteni cailor şi porniră în galop. Pe întinderea aceea plată şi acoperita de zăpadă nu era nici un adăpost. Frost profitase de poziţia lui dominanta observându-i pe cei care se deplasau în vale, pe drum, şi-şi zise că trupa afganilor semăna probabil cu un şir de furnici pe un cearceaf alb.

Întoarse capul în direcţia indicata de Subhan. Nu auzea nimic dar zări un punct mic pe cer şi-şi îndemna calul.

În momentul acela, Anwarzai sosi în galop şi, în treacăt, trase o lovitură peste crupa calului lui Frost. Mercenarul simţi smucitura unui acceleraţii brutale. Acum calul sau părea că zboară pe deasupra zăpezii. Se culca pe grumazul calului şi simţi răsuflarea animalului. Turbanul lui era plin de spuma alba ieşita din gura calului. I se păru, fără să fie foarte sigur, ca nu mai ningea.

Anwarzai îl depăşise de multa vreme. Omul avea un gabarit mic şi era un călăreţ excelent. Ajunse în dreptul lui Guntze şi stimula calul medicului aşa cum făcuse şi cu cel al lui Frost. Mercenarul nu-l vedea pe Raboşci. Ghidul probabil ca rămăsese în fruntea coloanei.

Din spate se auzeau strigate guturale.

Frost întoarse capul o secunda. Erau doi afgani care îndemnau dromaderii pentru a-i face să alerge. Mercenarul nu putu să nu admire îndemânarea uluitoare a călăreţilor, dar şi cea a cailor. Animalele, fără potcoave, galopau prin zăpada cu o siguranţa incredibila. Nici unul nu căzu şi nici nu făcu vreun pas greşit.

Frost avea o arma agăţata de umăr, alta peste piept şi revolverul în tocul lui. Ridica din nou privirea spre cer. Punctul se făcuse mai mare. Putea să fie un elicopter. Nu auzea motorul din cauza vântului care îi şuiera în urechi şi a tropotului cailor.

Subhan îşi desprinse puşca lunga prinsa cu curea în partea laterala a şeii şi-şi fixa patul armei în scobitura şoldului, cu ţeava

spre cer.

Dacă ar fi fost pe jos, Frost ar fi ales un CAR-16. Prin echilibru şi precizie, aceasta arma era cea mai potrivita pentru a riposta unui atac aerian. Dar calare era cu totul altceva. CAR-16, cu luneta ei, era mult prea grea şi stingheritoare pentru a putea fi folosita cu o singura mâna.

Mercenarul slabi cureaua armei KG-99 Interdynamics, acţionând chiulasa pentru a introduce un glonţ pe ţeava. Apoi apucă revolverul de asalt, sperând ca bidiviul lui să nu se sperie de zgomotul împuşcăturilor. Înfăşură cureaua armei KG-99 în jurul mâinii stângi, cu care ţinea frâul şi ridică din nou capul. Era într-adevăr un elicopter. Un aparat mic de reperare, dar probabil că avea un aparat radio la bord şi ceruse deja întăriri.

Aparatul îi ajunse foarte repede. Frost îl vedea acum foarte bine. Nu era un elicopter de asalt, dar cu siguranţa ca echipajul lui era înarmat.

Aparatul se lăsă spre sol, drept spre unul dintre lacuri. Mercenarul înţelesese. Sovieticii voiau să-i oblige pe oamenii lui Subhan să rămână la distanţa. Pe măsură ce elicopterul se apropia de lacul îngheţat, fulgii de zăpadă în vârtejuri se transformară într-o adevărată furtuna de zăpadă.

Frost văzu calul lui Subhan efectuând o alunecare spectaculoasă când călăreţul îl obligă să se întoarcă pentru a reveni spre lac. După câteva secunde, toţi afganii îl imitară şi se năpustiră spre aparatul sovietic care se ivea treptat din ceaţa fulgilor.

O uşă culisă pe una din părţile laterale ale elicopterului şi apăru ţeava unei mitraliere. Frost, Guntze şi Anwarzai se aflau cel mai aproape de lac.

Trăgătorul potrivi poziţia armei şi la bordul elicopterului răsună prima rafală.

Primele gloanţe făcură zăpada să sară până la copitele calului. Animalul se cabra şi Frost fu nevoit să dea drumul armei KG-99 pentru a-şi stăpâni calul. În acelaşi timp auzi o serie de şuieraturi şi întoarse capul. Unul dintre dromaderi căzu, lovit în abdomen. Animalul se rostogoli pe spate şi începu să bată aerul cu picioarele lui lungi.

Sovieticul regla tirul şi reîncepu să tragă.

Frost îşi recupera revolverul de asalt şi trase câteva gloanţe care izbiră cabina de plexiglas a elicopterului şi capul soldatului dispăru în interiorul aparatului. Mercenarul profită ca să dea pinteni calului şi să câştige teren. Dar acalmia fu de scurta

durată.

Anwarzai rămăsese prea aproape de lacul îngheţat. Frost îi văzu calul negru prăbuşindu-se, secerat în plin galop. Afganul dădu drumul la puşca şi-şi sfârşi rostogolirea cu o alunecare lungă pe zăpada.

Mercenarul îşi mână calul în direcţia lui trăgând în elicopter câteva rafale scurte. Ştia că va fi greu să-şi reîncarce arma şi prefera să-şi economisească proiectilele.

Anwarzai se ridică, scuipă zăpada care îi intrase în gura şi o lua la fuga. Frost ajunsese în dreptul lui. Dădu drumul la arma să atârne de curea, rugând cerul ca ţeava fierbinte a armei să nu atingă pielea calului, şi întinse braţul spre afgan. Anwarzai înţelese imediat. Îl prinse de mâna şi sări pe crupa calului cu uşurinţa unui călăreţ de circ.

Calul se lăsă puţin pe picioarele din spate din cauza şocului, dar îşi continua cursa. Frost îl lasă sa galopeze încă vreo sută de metri, apoi îl opri încetişor şi îl făcu să se întoarcă.

Subhan şi oamenii lui veneau în galop. Împuşcăturile răsunau din toate părţile. Câteva gloanţe găuriră carlinga elicopterului. Frost apucă din nou revolverul de asalt care, din fericire, nu-l arsese pe cal. Reîncepu să tragă şi-i făcu semn lui Anwarzai sa ia puşca CAR-16 prinsă la spate.

Câteva secunde mai târziu, afganul trăgea din plin.

Un glonţ ricoşa de pe una din palele rotorului. Pilotul considera mai prudent sa ia altitudine.

Împuşcăturile încetară instantaneu. Afganii ştiau să-şi economisească muniţiile. Frost, care nu avusese timp să-şi numere cartuşele, schimba rapid încărcătorul. Dromaderul se agita întruna în zăpada plina de sânge. Unul dintre oameni galopă până la animalul rănit. Răsună o împuşcătura şi strigatele animalului încetară. În tăcerea apăsătoare care se abătu asupra platoului, nu se mai auzea decât zgomotul elicei şi răsuflarea nervoasa a cailor.

Elicopterul tocmai vira. Sovieticii schimbaseră tactica. Prins solid cu mai multe curele ca să nu cada, trăgătorul îşi apleca jumătatea de sus a corpului în exterior ţinându-şi mitraliera cu ambele mâini. Frost îi vedea prea bine capul, acoperit cu o glugă maronie şi o căciula cu urechi.

Elicopterul se întorcea încet, zburând aproape de firul ierbii. Mişcarea elicei făcea sa zboare zăpada în jurul aparatului şi trasa o dâra rectilinie pe culmea platoului, în timp ce omul cu mitraliera mătura metodic terenul de la dreapta la stânga apoi

de la stânga la dreapta. Proiectilele de mare calibru ciuruiau zăpada. Aparatul înainta implacabil, cu viteza redusă, precedat de un val spumegând.

Călăreţii aşteptau netulburaţi.

Mercenarul ridica braţul pentru a elibera cureaua armei CAR-16. Nu zărea decât ţeava puştii, în dreapta sa şi şi-l închipuia pe afgan încordat, cu ochiul lipit de luneta. Se aplecă peste gâtul animalului pentru a-i lăsa lui Anwarzai o margine de manevră mult mai mare.

Mercenarul întinse braţul drept în care avea revolverul de asalt.

Valul de zăpadă ajunsese acum la o suta de metri.

Nici o retragere nu mai era posibila şi toţi oamenii ştiau asta. Trebuia sa doboare elicopterul sovietic sau sa moară ciopârţiţi înroşind zăpada cu sângele lor.

CAPITOLUL IX

Babrak ul-Raq avea cincizeci şi doi de ani. Luciditatea deciziilor sale şi curajul în faţa duşmanului îi aduseseră stima de netăgăduit a oamenilor săi. Respectul şi încrederea lui Kherfat faţă de el erau fără margini.

Matthew Jenks puse jos strachina. Nu mâncase decât o mâna de orez şi o bucata mică de carne. Aşezat în faţa lui, Kherfat nu spunea nimic. Nici el nu avea pofta de mâncare. Aproape că nu se atinsese de nimic.

Americanul aprinse o ţigară, îşi contempla o clipă picioarele, apoi ridica ochii spre Kherfat.

— Dacă trece prea multa vreme fără să primească veşti, Smirlianov va intra la bănuieli. Or, pentru a putea falsifica planurile, voi avea nevoie de toată încrederea lui. Trebuie să mă întorc la el.

Jenks nu se putea destăinui decât lui Kherfat, căruia îi adusese la cunoştinţa planurile lui.

— Ştiu, *captain.* Dar dacă dispari fără nici o explicaţie, atunci va deveni bănuitor Babrak.

— Pe de altă parte, nu le pot servi ruşilor informaţii false. Aş fi imediat dat de gol.

— Nu ai ce face, *captain,* trebuie să-i spui totul lui Babrak. E un om cu o mare înţelepciune. Va înţelege. Şi pe urmă ai noştri sunt decimaţi de arma *porcilor.* Suntem la fel de interesaţi ca şi tine ca ea să fie sabotă.

— Ai dreptate, Kherfat. Am hotărât să-i vorbesc lui ul-Raq.

— Când? întreba afganul.

Americanul trase din nou din ţigară şi o aruncă.

— Imediat. Vreau sa fac asta înaintea sosirii prietenului meu Hank Frost. Dacă, din întâmplare, ul-Raq nu m-ar crede, n-aş vrea ca bănuielile lui să se îndrepte şi spre Frost.

— Sunt la fel de implicat ca şi tine. Te însoţesc. Şi cred că Babrak ţine la mine. Asta ar putea să ne fie de folos.

*

* *

— *Turel! Turel!* strigau afganii.

Gloanţele zburau cu nemiluita în jurul lui Hank Frost. Trei dintre oamenii lui Subhan zăceau deja în zăpadă, unul dintre ei strivit sub cadavrul calului. Un alt cal, speriat şi fără călăreţ,

galopa spre lacul îngheţat.

În faţa ripostei susţinute a luptătorilor din rezistenţa, elicopterul fu nevoit să ia din nou altitudine.

— O şterge! striga Guntze cu un ton victorios.

— Visezi? replică Mercenarul schimbând din nou încărcătorul armei. Priveşte!

Elicopterul vira deasupra unui lac argintiu şi revenea spre ei. Armele afganilor reîncepură sa tragă. Cu revolverul lui Smith & Wesson, Raboşci nu putea sa facă mare lucru. Şi totuşi trăgea cu înverşunare, ţinând arma cu amândouă mâinile îndreptată spre cer.

Frost zâmbi. Îşi zise că dacă nu ar fi avut pistol, ghidul ar fi atacat elicopterul cu sabia. Păi era un elicopter care transporta câini roşii...

Zâmbetul dispăru de pe buzele Mercenarului. Un urlet de agonie răsună în vacarmul bătăliei. Al patrulea om căzu la pământ, tăiat în două în dreptul abdomenului. Apoi al cincilea se prăbuşi cu calota craniană smulsa de un proiectil.

Subhan era înfuriat la culme. Nu-şi mai ţinea puşca ca un apaş. Dădu drumul frâului şi duse arma la umăr ochind cu grija. Mercenarul apasă pe trăgaciul armei sale semiautomate în momentul în care şeful afgan trăgea şi el. Proiectilul nimeri în angrenaj şi elicopterul avu un rateu.

Aparatul păru că ezita, ca una dintre acele seminţe pufoase purtate de adieri atunci când întâlneşte un vânt contrar. Apoi porni în picaj spre pământ unde exploda provocând un gheizer de flăcări.

Frost simţi căldura flăcărilor pe pielea obrazului. În aer se ridică o jerba de fragmente de tot felul şi calul se cabra din nou, gata să-l răstoarne pe Anwarzai.

În zăpadă şi peste lacul îngheţat zăceau împrăştiate bucăţi de harnaşament, fâşii de carne umană şi fiare răsucite. O bucata din blocul motor sparse gheaţa şi dispăru la fundul apei. Frost tresari instinctiv când o bucata mare de metal încălzită până la alb căzu la câţiva metri de el, formând o gaura neagra în zăpadă, după care se stinse sfârâind într-un nor de abur.

Subhan se apropie.

— Bravo, căpitane Frost. Eşti un trăgător excelent.

Mercenarul zâmbi cu modestie.

— Dar dumneata l-ai lovit. Am văzut foarte bine.

Ochii negri ai lui Subhan străluciră de mândrie.

— Eu? Eşti sigur?

— Foarte sigur, răspunse Mercenarul dând din cap cu convingere.

Subhan îl bătu amical pe spate.

Frost se întoarse spre Anwarzai, care coborâse de pe cal, şi zise:

— Nu-i aşa că am trecut prin clipe grele?â

Afganul zâmbi fără să spună nimic.

— Nu înţelege limba engleză? îl întreba Frost pe Subhan.

— Ba da. Dar nu asta e problema.

Şeful spuse câteva cuvinte în limba lui. Anwarzai îşi desfăcu turbanul, apoi descheie gulerul şi ridica capul spre Frost. O cicatrice mare îi traversa gâtul dintr-o parte în alta.

Guntze se alăturase şi el grupului. Doctorul se apleca peste cal şi privi cu ochiul specialistului.

— La naiba! exclama el. A scăpat ca prin urechile acului.

Era vorba de câţiva milimetri. Subhan explica:

— Îl trimisesem în misiune în timp ce sovieticii îşi construiau baza la Qala-i-Baba. Grupul a fost surprins în plină noapte de un comando. Toţi oamenii s-au ales cu beregata tăiata. Allah a vrut însă ca Anwarzai sa scape. A găsit forţa să se târască până la tabăra noastră. Pierduse mult sânge şi multe zile a fost între viaţă şi moarte. N-am ştiut ce se întâmplase decât la mult timp după aceea, când a fost în stare să povestească în scris. Căci de atunci n-a mai putut vorbi.

— I-au fost atinse coardele vocale, zise Guntze.

Tânărul afgan zâmbi din nou.

— Afurisit război! bombăni Guntze.

Avea nevoie de un întăritor. Scoase sticla de whisky din buzunar şi o duse la gura.

Subhan dădu ordinul de adunare şi coloana porni mai departe.

Doi afgani desfăcuseră o sanie din lemn uşor şi piele de ţap pe care încărcaseră cadavrele pe care aveau de gând să le încredinţeze locuitorilor din primul sat. Musulmanilor nu le plăcea să-şi lase morţii fără mormânt.

Anwarzai luă calul unui om căzut în lupta. Un altul fu înhămat la sanie. Cadavrele dromaderilor şi cailor nu aveau să zacă multă vreme acolo. Lupii şi şacalii le vor face să dispară în curând.

*

* *

Matthew Jenks termina tot ce avusese de spus. Babrak ul-Raq îl ascultase fără să-l întrerupă. Acum dădea din cap gânditor.

— Aveam eu o bănuială, zise el. Nu uita că am informatorii mei

în interiorul bazei Qala-i-Baba. Unii au auzit de evadarea voastră şi au considerat-o cam suspecta. Apreciez foarte mult încrederea pe care mi-o arăţi dezvăluindu-mi adevărul, domnule Jenks.

Matthew Jenks şi Abdullahi Kherfat respirară uşuraţi foarte, foarte discret.

— Mie mi-ai dat dovezi suficiente, continua ul-Raq. Şi ştiu ca Abdullahi te apreciază mult. Nu pun la îndoiala ceea ce mi-ai spus. Avem interese comune şi trebuie să ne ajutam pentru a ni le apăra.

Jenks se ridica uşurat şi aprinse o ţigară.

— Va trebui să mă întorc la Qala-i-Baba, zise el suflând în flacăra chibritului.

— Am înţeles, răspunse ul-Raq. Şi ai nevoie de informaţii concrete pentru drăguţul de Fiodor Smirlianov.

Americanul se aşează din nou, îşi frecă pleoapele apoi îl privi în faţă pe şeful mujahedinilor.

— Exact. Asta e problema mea cea mai grea. După cum ai spus, am nevoie de informaţii concrete. Concrete şi autentice. Altfel nu voi reuşi să-mi duc planul la bun sfârşit.

Ul-Raq îşi masă un moment vârful bărbiei cu două degete.

— Am o idee, zise el. Am putea doborî doi iepuri dintr-o lovitură.

— Ce vrei să spui? întreba nerăbdător Matthew Jenks.

— Că ai putea să faci pe agentul dublu, răspunse ul-Raq cu un zâmbet viclean. Dar revelaţiile cele mai importante să-mi fie rezervate mie. Un mijloc bun de a-i atrage pe sovietici într-o cursă.

„Vulpe bătrână!” îşi zise americanul. Trase iar din ţigară şi întrebă:

— Nu e prea riscant?

— Mă decepţionezi, domnule Jenks, răspunse ul-Raq fără să-şi ascundă ironia. Viaţa nu e decât un imens risc.

Jenks zâmbi şi el.

— Adevărat. Mai ales pe timp de război. Ce propui?

— O ofensiva asupra Bamianului.

— Numai atât! Şi populaţia civila?

Maxilarele şefului afgan se crispară.

— Populaţia civila a fost fie exterminata, fie împinsă spre sate. La ora actuală nu sunt decât ruşi în oraş. Ideea mea este sa trimit un mesaj cu un porumbel lui Mussa Iaganboi, care controlează rezistenţa pe înălţimile din sudul oraşului.

— Vei efectua o operaţiune concertata cu Iaganboi! exclama

americanul stupefiat.

— Am luat deja unele masuri în acest sens, domnule Jenks. Cea mai buna dovada este ca am stabilit o legătură cu porumbei voiajori. Am înţeles că, pentru a fi eficace, trebuie să faci front comun în faţa invadatorului.

— Înţeleg, zise Jenks. Un agresor străin e în stare sa şteargă certurile ancestrale dintre etnii.

Kherfat interveni şi el.

— Chiar şi un vânturat de paştun ca Subhan ia sub ordinele lui azeri, uzbeci, turkmeni.

— Adevărat, zise Jenks, am remarcat printre apropiaţii lui un om mic de statura, taciturn şi cu ochii alungiţi.

— E Anwarzai, un turkmen, îi spuse Kherfat.

Matthew Jenks stinse ţigara şi se întoarse spre Babrak ul-Raq.

— Unde vrei sa ajungi? întreba el. Dacă îi ceri lui Mussa Iaganboi să lanseze o ofensiva împotriva oraşului Bamian şi eu îi spun asta lui Smirlianov, fără îndoiala ca cei de la Qala-i-Baba vor trimite întăriri garnizoanei din oraş. Am impresia ca te gândeşti la altceva.

Babrak ul-Raq îşi răsuci un moment mustaţa căruntă.

— Nimic nu ne împiedica să punem la cale o ambuscadă destinată acestor întăriri, răspunse afganul.

— Dar Smirlianov mă va bănui imediat de joc dublu, obiecta Matthew Jenks.

Ul-Raq îşi depărtă braţele ca un predicator.

— În privinţa asta, depinde numai de tine ca să te faci credibil. Smirlianov ştie că am spioni în interiorul bazei. Fă în aşa fel încât să creadă că de la ei am primit informaţiile.

Jenks încuviinţa clătinând din cap.

— Voi face cum e mai bine, zise el. Când intenţionezi să porneşti operaţiunea?

— Mai întâi trebuie lămurită povestea cu Iaganboi, răspunse şeful mujahedinilor. Îl cunosc bine pe bătrânul nemernic, împotriva căruia am luptat multa vreme. Dacă e de acord, nu mai e nevoie sa mai aşteptam alt răspuns.

*

* *

Elicopterul trimisese un mesaj la baza Qala-i-Baba. Subhan bănuia asta. Devie coloana spre piscuri mai înalte.

Vreme de trei zile, trupa se ascunse în grote împreuna cu caii şi dromaderii. Elicopterele sovietice se învârteau în permanenţa prin zona. Frost zări chiar şi o escadrila de avioane Mig. Din când

în când se auzea o rafala de armă automată răsunând îndelung printre munţi.

Oamenii scrâşneau din dinţi. Ştiau ca sovieticii, frustraţi pentru ca nu dădeau de urma lor, se răzbunau trăgând asupra satelor.

După ce căutările încetară, luptătorii se aflau la capătul răbdărilor, mai vlăguiţi de tensiunea aşteptării decât de marşul care o precedase.

Subhan dădu ordinele necesare şi coloana se puse în mişcare spre tabăra lui Babrak ul-Raq.

*

* *

Fiodorov Sergheievici Smirlianov îşi umfla pieptul. Avea sentimentul că obţinuse o mare victorie. Nu mai izbea în birou cu rigla metalică şi se arătă deosebit de politicos.

Sticla de votcă de pe birou, desfăcută la sosirea lui Matthew Jenks, era acum pe jumătate goală. Ochii, nasul şi pometii celor doi începeau să se înroşească.

— Se poate? întreba americanul scoţând din buzunar un pachet de Lucky Strike.

— Cum să nu, ba chiar poţi să mă serveşti şi pe mine cu una, răspunse omul KGB-ului râzând. Îmi place la nebunie tutunul american dar pe-aici nu se prea găseşte chiar aşa uşor.

— Păstrează-l, zise Jenks întinzându-i pachetul.

Era al treilea din ultimul lui cartuş, dar misiunea lui merita un mic sacrificiu.

Cei doi bărbaţi îşi aprinseră ţigările, iar Smirlianov umplu paharele cu votca, râgâi şi trase cu sete din ţigară, aspirând fumul până în străfundul alveolelor pulmonare.

— Şi eşti sigur că vulpea aia bătrână de ul-Raq a înghiţit ce i-ai spus? întreba rusul.

Jenks se întreba de ce purta parul atât de scurt. Poate ca să nu facă păduchi.

— Cât se poate de sigur, răspunse el cu convingere bând o gură de votca. E convins că te spionez ca să obţin informaţii despre acea armă faimoasă pe care o experimentaţi aici de la o vreme.

Râsul puternic al rusului făcu să se cutremure pereţii biroului.

— Rareori am auzit un lucru atât de hazliu! Chiar dacă ar pune mâna pe planuri, păduchioşii ăştia ar fi incapabili să construiască mitraliera cu laser.

— Uiţi ca alţii ar putea să o construiască în locul lor, zise americanul.

Smirlianov se încruntă imediat. Matthew Jenks avea impresia că joacă strâns, dar nu putea să lase nimic la întâmplare. Mai bine să-l înfurie pe rus decât să-i stârnească neîncrederea.

— Voi, nu-i aşa? mârâi omul de la KGB.

Jenks dădu din umeri fatalist.

— Păi cine? Chinezii?

Smirlianov întinse mâna spre rigla apoi se răzgândi. Apuca paharul de votcă şi-l goli dintr-o răsuflare. Acest american părea să-i fi luat în serios ameninţările. Trecuse de partea lor. Tocmai îi adusese la cunoştinţă că peste trei zile, Mussa Iaganboi şi oamenii lui vor lansa o ofensiva împotriva garnizoanei din Bamian.

Ofiţerul sovietic îşi umplu paharul, trase din ţigară şi zâmbetul reapăru pe buzele lui groase.

— Foarte bine, îţi voi da informaţii, zise el. False, se înţelege. Dar până să-şi dea ei seama de asta, o să treacă destul timp. De fapt, cred...

— Da?

— Ar fi la fel de simplu dacă i-aş cere asta lui Kotin. E omul cel mai calificat pentru construirea unei minciuni veridice.

— Cine e Kotin? întrebă omul de la CIA.

— Inginerul care a conceput această armă revoluţionară. A venit aici pentru cincisprezece zile ca să asiste la efectuarea unor probe pe teren.

Matthew Jenks fu gata să se sufoce de stupefacţie şi-şi puse tulburarea pe seama alcoolului. N-ar fi crezut că îl va putea întâlni pe inginer atât de uşor.

— Scuză-mă, m-am înecat, zise el.

Sovieticul îi umplu din nou paharul.

— Bea să-ţi treacă!

Matthew Jenks îşi simţea obrajii fierbinţi.

— Mulţumesc, zise el muindu-şi cu timiditate buzele în alcoolul din pahar. Când pot să stau de vorba cu acest om?

— Voi cere să fie chemat imediat. Dar mai întâi am de rezolvat o problemă.

Smirlianov se ridică, deschise uşa şi strigă:

— *Starşii sarşant,* Baian!

Ordinul fu transmis pe culoar din gură în gură şi sergentul major Baian intra peste câteva minute în birou.

Mongolul îl recunoscu imediat pe omul pe care îl făcuse prizonier. O luminiţa plina de răutate se aprinse în ochii lui alungiţi. Era convins că Smirlianov îl chemase pentru o şedinţă

de tortura deosebit de rafinată. Dar începu imediat să se îndoiască când văzu pachetul de Lucky Strike şi chiştoacele din scrumieră. Şi aproape ca orice iluzie i se spulberă când zări şi paharele de votca.

— Baian! răcni omul de la KGB.

— Da, tovarăşe căpitan.

— Ce noutăţi ai despre mişcările luptătorilor din gherila?

— Tabăra lui Subhan a fost evacuata. Oamenii lui au plecat să sporească forţele lui Babrak ul-Raq, răspunse mongolul luând poziţie de drepţi.

— Asta ştie toată lumea, idiotule! răcni Smirlianov spumegând de furie. Ne-au doborât un elicopter şi Pratkin a survolat platourile timp de trei zile fără să-i găsească.

Informaţia era bine venită pentru Jenks. Asta explica întârzierea lui Subhan şi a lui Frost. Dacă încetaseră cercetările, Mercenarul şi trupa de afgani aveau să sosească în curând.

Matthew Jenks trebui să facă un mare efort pentru a nu-şi arata bucuria. Dar cei doi sovietici nu se ocupau deloc de el.

— Ai ceva informaţii despre planurile lui Mussa Iaganboi? întreba Smirlianov cu un ton care îl făcu pe mongol să se înfioare.

— Nu. Nimic deosebit.

— Cei trei oameni ai lui Iaganboi prinşi săptămâna trecută lângă Seffiv au fost daţi pe mâna ta? zise omul de la KGB.

— Ăăă... da, tovarăşe căpitan, se bâlbâi sergentul-major Baian.

— Şi n-ai aflat nimic de la ei?

— Nimic.

Fiodor Sergheievici Smirlianov îl fulgeră cu privirea pe mongol şi vorbi cu un ton primejdios de calm:

— Tortura e o mare plăcere pentru tine, Baian. Puţin îmi pasă că-ţi place să-i faci pe oameni să sufere, ca îi mutilezi înainte de a-i suprima. Dar există un lucru de care îmi pasă foarte mult. REZULTATELE, Baian!

— Dar, tovarăşe cap... începu sergentul-major.

— Taci, îi ordonă Smirlianov, la fel de calm. Domnul Jenks mi-a adus la cunoştinţă că Iaganboi va lansa poimâine un atac surpriza împotriva oraşului Bamian. Ai torturat trei dintre oamenii lui fără sa reuşeşti sa scoţi informaţii nici măcar de la unul singur. Eşti un incapabil, Baian. E inadmisibil ca un militar sa acorde mai multa importanţa plăcerii decât datoriei.

— Dar, tovarăşe căpitan, va asigur ca...

— Tăcere, am spus, îi taie vorba Smirlianov. Ai comis o

greşeala gravă. Trebuie să fii pedepsit. Înainte de a fi mutat aici ai fost la tancuri?

— Da, tovarăşe căpitan. Am fost la Varşovia.

— Ei bine, zise Smirlianov, te vei întoarce la vechea ta specialitate, Baian. Doar dacă nu cumva vrei să te plângi colonelului Pratkin...

Jenks văzu mâinile sergentului-şef Baian agitate de o mişcare de spaima.

— Oh... Oh nu, tovarăşe căpitan! Prefer tancurile!

— La asta mă gândeam şi eu, zise Smirlianov.

Se aşeza la birou, lua un stilou, hârtie şi scrise o nota cu litere chirilice pe care i-o întinse lui Baian.

— Ia-o, zise el. Prezintă-te imediat cu asta locotenentului Anatoli Pierviurok. Îi ordon în mod expres să-ţi încredinţeze comanda unuia dintre tancurile care pleacă mâine spre Bamian.

O a doua informaţie interesantă. Sovieticii trimiteau blindate la Bamian. Trebuia anunţat ul-Raq. Partida nu era câştigată dinainte.

Baian lua hârtia, saluta şi o şterse fără să mai zică nimic, temându-se să nu i se întâmple ceva şi mai râu.

*

* *

Tabăra lui Babrak ul-Raq era ridicata după acelaşi model ca cea a lui Nadir Subhan. Cu doua deosebiri. Era de doua ori mai mare şi aici puteai întâlni câteva femei. Toate cu voal.

Ca şi în Pakistan, Frost îşi zise ca semănau cu nişte fantome. Voalul lor era în realitate o cagula mare cu o sumedenie de cute, care învăluia tot capul şi cădea peste umeri, doar cu o „fereastra" mica prin care să se poată vedea. Aceste femei puteau sa vadă fără să fie văzute. Nu le puteai zări nici măcar ochii.

Matt Jenks sosise aproape în acelaşi timp cu ei, întorcându-se de la baza Qala-i-Baba. Frost, Guntze şi Raboşci abia apucară să-şi ducă lucrurile în cortul repartizat lor. Kherfat apăru aproape imediat să-i cheme la un consiliu de război în cortul lui Babrak ul-Raq.

Frost şi Jenks se îmbrăţişară transmiţându-şi veştile.

— Îţi mulţumesc ca ai venit, Hank. Ce face Maggie?

— Ai o nevasta nemaipomenita, Matt. Am părăsit-o în forma şi plina de speranţa la Rawalpindi. Dar unde ţi-e burtica?

— Regimul rusnacilor nu e tocmai ideal ca să faci şunci.

— Am adus cu mine o veche cunoştinţa, zise Mercenarul

arătând spre Guntze.

— JM! exclama Matt Jenks. Tot mai otrăveşti lumea, doctore? Şi când nu are otrava, omoară lumea cu bancurile lui!

— Da, hazliu, ce să zic! mormăi Guntze. Tocmai inventam unul pentru întâlnirea noastră şi mi-ai tăiat şirul.

— Sunt încântat, zise Jenks.

— Ştii de ce e obligat sa creeze? relua Frost. Pentru ca şi-a epuizat stocul pe drum până aici. Cred că singurii care nu l-au insultat sunt afganii care nu înţeleg engleza.

— Eroare, interveni Guntze. L-ai uitat pe Anwarzai.

Toată lumea izbucni în râs.

Subhan era singurul care cunoştea pe toată lumea, aşa că îşi luă el sarcina de a termina prezentările. Se aflau acolo cei trei americani. Abdullahi Kerfat, Raboşci Djinandur, Nadir Subhan şi Babrak ul-Raq.

Ul-Raq era un om mic de statură cu o faţă bronzata şi o mustaţa fina. Frost îşi zise că avea cu vreo douăzeci de ani mai mult decât Subhan. Şeful mujahedinilor era îmbrăcat după moda afgana, cămaşă lungă peste pantaloni bufanţi de culoare alba şi vestă. Contrar celuilalt şef al luptătorilor de gherilă, el nu purta turban ci o tocă de astrahan. Părea mai calm şi mai puţin arogant decât Subhan. Vârsta aduce după sine înţelepciunea...

Babrak ul-Raq nu avea nevoie să fie arogant. Făcea parte dintre acei oameni care se fac auziţi fără să ridice glasul şi care comanda fără să fie nevoie să-şi arate autoritatea. Mercenarul avea impresia instinctiv că se afla în faţa unui şef capabil.

De când intrase în cort, Frost se întreba de cine îi amintea Babrak ul-Raq. Şi găsi răspunsul la întrebare în momentul în care se aşeza pe covor, în faţa unei tăvi mari încărcate cu plăcinte şi ceai. Ul-Raq îi amintea de preşedintele Sadal.

— Domnilor, sunt fericit şi mândru totodată că vă pot primi printre noi, începu şeful afgan într-o engleza de literat.

Abdullahi Kherfat părea rătăcit. Matt Jenks se apleca spre el şi, cu voce joasă, îi traduse în afgana cuvintele lui Babrak ul-Raq. Frost înţelese ca afganul nu cunoştea limba engleza.

— ... deoarece ne aflăm aici pentru a lupta împreuna împotriva invaziei străine în Afganistan, continuă şeful mujahedinilor. Îmi pun o mare speranţa în aceasta solidaritate. Pe de alta parte, este o mare onoare pentru mine şi pentru oamenii mei de a lua parte la o acţiune care depăşeşte interesul regiunii noastre sau al ţarii noastre şi care, o doresc din toată inima, va duce la instaurarea păcii în toată lumea.

— Trebuie cumva sa aplaudam? şopti Guntze la urechea lui Frost.

Frost îl împinse cu un gest agasat în timp ce Babrak ul-Raq îi dădea cuvântul lui Matt Jenks.

Americanul îi informa rapid pe noii sosiţi despre ultimele evenimente apoi făcu un rezumat în afgană pentru Kherfat.

Frost observa aerul supărat al lui Subhan. Nu aprecia faptul ca Jenks aşteptase sa ajungă la ul-Raq ca să dezvăluie înţelegerile cu Smirlianov. Dar era clar ca nu îndrăznea să facă nici o remarcă în prezenţa şefului său. Frost îl lăsă pe Matt să-şi termine traducerea, apoi întreba:

— Când trebuie să treacă pe-aici întăririle sovietice?

— Mâine, răspunse Jenks. Dar nu ştiu ora.

— Cum ai reuşit să te întorci atât de repede de la Qala-i-Baba?

— Dragul meu amic Fiodor mi-a pus cu generozitate la dispoziţie o Zastava aproape nouă. N-a făcut nici măcar două sute de mii de kilometri! Şi mai am şi o autorizaţie de a circula precum şi un permis permanent de intrare în bază.

Frost fluieră admirativ. Matt Jenks traduse pentru Kherfat.

— Şi asta nu e tot, reluă el. Am avut o întrevedere cu Kotin.

— Asta cine mai e? întrebă Guntze.

— Kotin. Nicolai Kotin. Inginerul care a conceput mitraliera.

— Un nume predestinat să devină american, zise Guntze.

— De ce? zise Frost aşteptându-se la o glumă de prost gust.

— Pentru că va deveni Nick Kotin!

Frost dădu din umeri.

— Cum se prezintă treaba? întreba Mercenarul aprinzând o ţigară Camei.

— O să fie destul de dificil, răspunse Jenks. Kotin a primit ordin să nu se despartă de planul lui. Îl plimba peste tot cu el într-o valijoară prinsă de mână cu o pereche de cătuşe. Nu poţi avea planul fără el.

Frost îşi ridica şuviţa de păr căzută pe frunte şi fumă un moment dus pe gânduri.

— Poate ca există o soluţie, Matt. Dar vom avea nevoie de ceva material şi de viclenie. Mă mai gândesc şi vorbim din nou după-masă.

— OK, zise Matt Jenks. Toate sugestiile sunt binevenite.

Mercenarul zâmbi apoi se întoarse spre Babrak ul-Raq.

— Subhan mi-a spus că cereţi ceva în schimbul ajutorului dat.

Afganul îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Nu cer nimic, căpitane Frost. Ci pur şi simplu cred că o

organizaţie atât de bogata precum este CIA ar putea să ne furnizeze anumite materiale pe care eu mi le procur cu foarte mare greutate. Dacă Allah a vrut să colaborăm, m-am gândit că...

De data asta Mercenarul îl întrerupse.

— Ceea ce spuneţi este cât se poate de îndreptăţit, domnule ul-Raq. De aceea i-am cerut lui Raboşci să mă însoţească până aici înainte de a se reîntoarce în Pakistan.

Ghidul confirma cele spuse înclinând uşor capul.

— Dacă ai pregătit o lista, relua Mercenarul, o voi trimite cât mai repede posibil lui Jack Collins. Dacă Raboşci este de acord, aş prefera ca tot el să organizeze expediţia în sens invers cu materialul solicitat.

Ghidul aprobă din nou cu o mişcare a capului.

Babrak ul-Raq se ridică şi deschise un cu far de lemn. Scoase de acolo o scrisoare în engleza, scrisă remarcabil de frumos, şi i-o întinse lui Frost.

Mercenarul o citi rapid apoi îşi strivi ţigara în scrumiera zâmbind. Scrisoarea, admirabil de bine formulata, te ducea cu gândul la lista de jucării trimisă de un copil lui Moş Crăciun. Babrak ul-Raq era un om priceput. Nu cerea arme, ci aparate. Emiţătoare-receptoare, baterii speciale, instrumente de reperaj. Numai electronica.

Înainte de a încredinţa mesajul lui Raboşci, Frost îl citi cu voce tare pentru ceilalţi începând astfel:

— Draga Moş Crăciun, pentru că am fost foarte cuminte, aş vrea să-mi aduci...

Babrak ul-Raq şi Nadir Subhan izbucniră în râs, dovada că amândoi cunoşteau mitologia occidentala.

După ce termina de citit, Frost întinse scrisoarea lui Raboşci şi conchise:

— Matt şi cu mine vom adăuga un mesaj pentru Collins. Fii liniştit, domnule ul-Raq, îţi vei primi aparatele.

— Am încredere, îl asigura şeful mujahedinilor.

Apoi întreba:

— Pot să-ţi pun o întrebare personala, căpitane Frost?

Babrak ul-Raq şi Nadir Subhan aveau moduri diferite de a-şi exprima curiozitatea. Mercenarul zâmbi vag. Ştia din experienţa ce avea sa urmeze.

— Te rog, răspunse el.

— Poate ca ai să mă consideri indiscret dar... mă refer la ochi... Cum ţi s-a întâmplat?

— Vei fi dezamăgit, începu Mercenarul. E o poveste foarte banala. Cred ca aveam vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. M-am hotărât sa vizitez ţara cu autostopul în timpul vacanţei şcolare. Nu trebuie să mai spun ca punga mea era destul de modesta.

Mercenarul făcu o pauza, cât să-şi aprindă ţigara. Ul-Raq, Subhan şi Raboşci ardeau de nerăbdare.

— Şi am plecat cu bocceluţa la spate, continua Frost. Oklahoma. La o ferma veche. Văd şi acum bariera de lemn care închidea curtea. Era a treia la care încercam din zorii zilei, de la celelalte doua fiind alungat cu şuturi în fund.

Frost trase din ţigara şi continua:

— Fermierii erau un cuplu de bătrâni adorabili. Îi întreb dacă au să-mi dea de lucru pentru câteva zile. Aveau. Numai ca trebuia să mă culc sub cerul liber, lângă adaptoare. Dar nu era nici o problema, timpul fiind excelent. Şi s-a întâmplat a doua zi în zori.

— Un câine vagabond? întreba Raboşci.

— Şi mai stupid, răspunse Mercenarul dând fumul afara pe nări. Cu o zi în urmă muncisem din greu la fân şi când fermiera a ieşit din casă, eu dormeam buştean. Am auzit-o pe bătrână strigând: „Gâri, gâri, gâri!” Dar era aşa ca într-un vis. Am simţit un fel de grindina căzându-mi peste faţă. Nu mi-am dat seama că erau boabe.

Guntze şi Jenks se abţineau din greu să nu izbucnească în râs.

— Durerea era cumplită, zise Mercenarul. Un curcan enorm cu un cioc de şase-şapte centimetri. M-am ridicat pe jumătate tresărind. Îmi amintesc şi acum urletul bătrânei fermiere. Mi-am dus mâna la ochiul stâng. Prea târziu.

— Ciugulit de un curcan! exclama Subhan. Incredibil...

— ... dar adevărat, completa Frost.

Un rânjet scurt îl făcu să întoarcă capul spre Babrak ul-Raq.

— Nu fi naiv, Nadir, zise şeful mujahedinilor. Căpitanul Frost ne povesteşte scorneli hazlii. Probabil că pierderea ochiului este o amintire încă prea recentă şi prea dureroasă ca să vorbească despre ea. Aşa că prefera să facă haz. Nu-i aşa, căpitane?

— Exact, confirmă Mercenarul. Acum, dacă vreţi să ne scuzaţi, cred ca ne-am spus totul şi am vrea să ne odihnim puţin. Cu atât mai mult cu cât vreau să pun la punct câteva lucruri cu Guntze şi Jenks iar ziua de mâine are toate şansele să fie agitata.

— Ne veţi însoţi în operaţiunea împotriva sovieticilor? întreba Subhan.

— Bineînţeles, răspunseră într-un glas cei trei americani.

— Tu nu, Matt, zise Frost. Tu va trebui să fii la baza.

— Cum! se revolta omul de la CIA.

— Ar fi o prostie ca cineva să te recunoască şi să fii dat de gol. Dar nu te necăji. Dacă vrei să rişti, o să rişti. N-am de gând să încredinţez planul pe care-l am în minte unui novice.

Babrak ul-Raq se ridica, arătând ca discuţiile se încheiaseră.

— Voi trimite vreo douăzeci de oameni să pună mine pe traseul coloanei, preciza el înainte de a se despărţi de oaspeţii săi.

*

* *

Planul era pus la punct.

Matthew Jenks se îndrepta spre baza Qala-i-Baba evitând drumul principal pe care treceau întăririle cu destinaţia Bamian. Se ducea să-l anunţe pe Fiodor Smirlianov că oamenii lui ul-Raq pregăteau o ambuscada. Dar avea să-l anunţe prea târziu, bineînţeles. Deplasându-se cu vechea Zastava, o pană de motor între tabăra mujahedină şi baza sovietica era cât se poate de credibilă.

*

* *

Primii sovietici apărură, mici de tot, la intrarea în defileu. Lungit în zăpadă între Subhan şi Guntze, Frost lipi ochiul de luneta armei CAR-16.

Avangarda era formată din doisprezece oameni pe jos care plimbau detectoare de mine pe deasupra zăpezii.

— Un gât de cocârţ înainte de marele scandal? întreba Guntze scoţând sticla din buzunar. E tot ce mai am.

Frost accepta o gură de whisky. Subhan refuza scuturând din cap. Guntze bău şi el şi puse sticla la loc în buzunar murmurând:

— Vom asista la un frumos foc de artificii! înţeleg de ce Raboşci a insistat să vadă şi el.

Fuseseră nevoiţi să folosească toată diplomaţia pentru a-l convinge pe ghid să plece în zori.

— Ar fi fost o prostie să moară tocmai acum, zise Mercenarul.

Guntze se întoarse şi se aşeză în fund în spatele stâncii mari care le servea de adăpost.

— Dar dacă am da ortu’ popii şi noi? Îţi dai seama?

— Ştiu, zise Frost, Matt va trebui să continue singur. Cu ajutorul prietenilor noştri afgani, adăugă el aruncând o privire spre Subhan. Dar trebuie să-ţi spun că am de gând să nu păţesc

nimic. Pe de altă parte, consideră că datorăm acest ajutor lui Nadir şi Babrak după sprijinul pe care ni l-au acordat.

— Şi eu la fel, fir-ar să fie, am de gând să scap întreg, zise Guntze bătând din mâini ca să se încălzească.

— Să şti, JM, că sosesc primii noştri invitaţi, îi semnală Mercenarul. Ai putea măcar să le acorzi atenţia pe care o merită.

— Aiurea! După viteza cu care înaintează cu detectoarele lor de mine, nu vor ajunge aici mai devreme de un sfert de ora.

Guntze avea dreptate.

Frost lua totuşi poziţie şi prinse în luneta unul din soldaţi.

Sovieticul avea o faţa foarte tânără cu un nas roşu ca cireaşa din cauza aerului rece ca gheaţa. Pometii, care ieşeau uşor din gluga, erau plini de coşi. Gâtul subţire al tânărului se înălţă ca o tija deasupra mantalei care părea de doua ori mai larga decât el. Frost îşi zise ca poate soldatul slăbise. Astfel de lucruri se întâmpla totdeauna în război. Poate ca el ştia mai bine ca oricine. Sau poate că furierii sovietici erau la fel de orbi ca furierii americani. Mercenarul zâmbi gândindu-se ca ar fi putut să fie rege în regatul furierilor.

Coloana apăru în spatele micului grup al avangardei. Şase camioane de cincisprezece tone. Dacă erau douăzeci de oameni în fiecare camion, asta înseamnă destula lume. Fără a mai pune la socoteala tancurile, care vor sosi după explozia minelor, şi care vor trebui eliminate cu lansatorul de rachete sau cu grenada.

Oamenii lui Subhan aveau doua lansatoare de rachete pe care le instalaseră de o parte şi de alta a drumului. Matt nu ştia câte tancuri vor trimite sovieticii. Probabil ca puţine. Bamian nu era Kabul iar baza Qala-i-Baba probabil ca nu deţinea o divizie întreagă de blindate. Oricum, vor afla foarte curând de la oamenii pe care Babrak ul-Raq îi trimisese ca cercetaşi.

Mercenarul îşi deplasa luneta spre partea din faţa a coloanei. Văzu un mar al lui Adam tresărind nervos şi ridica uşor arma. În luneta apăru capul soldatului. Avea nişte ochi mari, larg deschişi, fixaţi asupra solului şi a instrumentului. Frost se înfiora fără sa vrea. Ştia ca în momentul atacului nu va putea sa tragă în acel soldat tânăr pe care îl privise prea mult.

Se blestema pentru slăbiciunea lui şi laşa arma în jos hotărându-se sa aleagă o ţinta la întâmplare când ul-Raq va da semnalul. O ţinta care să nu fie decât o ţinta, nu o fiinţa umana căreia îi inventase o mica poveste.

Babrak ul-Raq şi alţi treizeci de oameni erau instalaţi la vreo

douăzeci de metri mai sus, printre ruinele unui sat situat pe coasta muntelui. Anwarzai, cel mai bun trăgător din grup, avea drept ţinta o mica cutie neagra plasata la baza unui copac de cealaltă parte a drumului.

Ştiind ca sovieticii trimiteau înainte o grupa de detectori de mine, afganii îşi instalaseră încărcăturile pe marginea drumului. Proiectilul lui Anwarzai trebuia sa provoace o reacţie în lanţ pornind de la cutia neagra şi să declanşeze explozia a vreo treizeci de mine, plasate la intervale regulate pe o distanţa de o suta cincizeci de metri.

Mercenarul examina versantul opus. Vreo şaizeci de afgani erau ascunşi în spatele stâncilor şi a pinilor cu triunghiurile răsucite de vânt. Frost nu repera nici un mujahedin. Oamenii respirau în interiorul turbanului ca să nu se trădeze cu aburul răsuflării. Sovieticii n-ar fi putut sa remarce nimic nici cu cel mai bun binoclu din lume.

Mai erau vreo zece minute până la sosirea lor. Frost se scutura ca să-şi mai încălzească puţin membrele amorţite, apoi îi ceru lui Guntze să-i mai dea sticla cu whisky.

— Face bine, murmura el trăgându-şi din nou turbanul peste buze.

Guntze goli sticla şi o arunca peste umăr.

— Faci zgomot, fir-ar să fie! şopti Mercenarul. Acum ar putea să ne audă.

Lungit în stânga lui, Subhan aruncă o privire mustrătoare spre cei doi americani turbulenţi.

În clipa aceea, un şacal schelălăi scurt de cinci ori şi ecoul se repercuta îndelung în defileu. Frost tresări fără sa vrea.

— Cinci tancuri, şopti Subhan în stânga lui.

— Cercetaşii?

Afganul răspunse cu o mişcare a capului.

Echipa de detecţie aproape că ajunsese în dreptul lor. Babrak ul-Raq încă nu dădea nici un ordin. Frost ştia că aşteaptă camioanele.

Două dintre tancuri intrară în defileu. Frost le privi cum înaintează strivind zăpada, asemănătoare cu nişte monştri preistorici. Subhan îşi sprijini puşca în umăr, de data asta o puşcă de asalt AK-47.

Apoi răsună ordinul, urmat imediat de focul de arma tras de Anwarzai. Soldaţii care erau pe jos depăşiseră zona minelor. Cu toţii se aruncară la pământ în momentul în care încărcăturile explodară aruncând spre cer zăpadă, pământ îngheţat, pietre şi

scoarţa de copac. Un pin înalt, scos din rădăcini, se prăbuşi peste cel de al doilea camion şi-l îndoi ca pe o bucata de tinichea. Soldaţii ieşiră de sub prelata ciopârţită, intrând imediat în bătaia armelor afganilor.

Frost fixă selectorul armei sale pe foc semiautomat şi doborî o mână de sovietici care încercau să fuga escaladând versantul opus. Guntze şi Subhan făcură şi ei la fel. Soldaţii se prăbuşiră în curând şi recăzură la poalele pantei acoperită de zăpadă. Al treilea camion ardea ca un pai, lovit în plin de explozia unei mine. Cei mai mulţi soldaţi din acest camion muriseră carbonizaţi sau ciuruiţi de schije.

Primul camion era intact. Şoferul accelera fără să-i pese de detectorii de mine lungiţi în zăpada în faţa lui. Frost întoarse arma şi ochi cauciucurile. Apoi apăsa pe trăgaci. Vehiculul făcu o deviere brusca şi se opri de-a curmezişul drumului. Prin potopul de împuşcături, Mercenarul auzi zgomotul specific al lansatorului de rachete. În secunda următoare văzu racheta plecând ca o pasare care îşi ia elan. Camionul şi ocupanţii lui dispărură într-o sfera de foc.

Al patrulea camion se răsturnase pe o parte şi zăcea ca un animal mare rănit de moarte. Trecerea era barata şi celelalte doua vehicule opriră. Frost le vedea descărcându-şi oamenii care alergau ca nişte apucaţi pe marginea drumului pentru a se ascunde în spatele tancurilor.

— *Turel!* răcni Subhan.

Aproape simultan, vreo suta treizeci de afgani ieşiră din adăposturi şi o porniră la vale trăgând în fugari. Frost şi Guntze se avântară în urma lor.

— Tipii ăştia au curaj nu gluma, zise Guntze.

— Te cred! Ba chiar sunt puţin ţăcăniţi. Ar fi trebuit sa lase tancurile sa înainteze. O să-i facă harcea-parcea.

Prezicerea lui Frost se realiza.

Primul tanc aşteptă ca toţi soldaţii sovietici să iasă din camioane, se opri şi deschise focul. Mercenarul văzu turela rotindu-se, tunul lăsându-se uşor în jos şi trăgând un obuz. Cele două camioane explodară decimând duzina de afgani care ajunsese în dreptul lor.

Lansatorul din dreapta trase o racheta care lovi stâncile. Tancurile erau încă prea departe.

Frost îl prinse din urmă pe Subhan, care alerga trăgând în tot ce purta uniforma sovietica, şi strigă:

— O să-ţi omori oamenii! Trebuie să le ordoni să se retragă.

Subhan îşi dădu drumul să cadă într-o groapa de pe marginea drumului. Frost sări lângă el. Nu mai ştia unde e Guntze.

— Ai dreptate, zise afganul gâfâind. Am ieşit prea devreme.

— Cred că Babrak a rămas printre ruinele satului. Trebuie să mergem la el şi să-i aşteptăm acolo sus.

Subhan scoase capul din groapă şi scoase un şir de strigate guturale. În secunda următoare. Mercenarul văzu o parte din oameni urcând spre sat. Cei mai avansaţi nu auziseră ordinele. Ei continuau să alerge.

Frost strânse din dinţi văzând primul tanc îndepărtându-se de drum şi mergând razant cu panta acoperită de zăpadă. Al doilea tanc îl prinse din urmă şi merse lângă el deplasându-se razant pe lângă celălalt versant. Mujahedinii fură striviţi de şenile.

— Dumnezeii măsii! Ce porcărie! strigă Guntze care se alăturase celor doi.

O luară la fuga în momentul în care unul dintre tancuri trăgea, curăţând drumul de carcasele răsucite care îl blocau.

Cele doua tancuri din faţa continuau să meargă unul lângă altul. Cele doua lansatoare traseră fiecare câte o racheta. Frost, Guntze şi Subhan văzură turelele de câteva tone ridicându-se în aer, răsucindu-se şi cazând cu un zgomot asurzitor peste stâncile acoperite de zăpadă. Un pâlc de pini lua foc în spatele lor.

Afganii pregătiseră ciorchini de grenade. Şase dintre ei se repeziră spre tancurile neutralizate şi aruncară grenadele în deschizături înainte de a o lua la sănătoasa.

O explozie gigantica zgudui defileul când carcasele metalice săriră în aer, rupând şenilele altor doua blindate din spate.

Imobilizate, cele doua mase enorme de oţel deveniseră o prada uşoara pentru lansatoare. Unul dintre tancuri avu timp sa tragă un obuz.

Urmărind impactul produs, Frost înţelese ca unul dintre lansatoare fusese atins. Dar celalalt acţiona cu rapiditate, şi trase, una după alta, două rachete care nimeriră în plin. Alţi soldaţi afgani se repeziră să desăvârşească opera cu ajutorul şiragurilor de grenade.

Ultimul tanc înţelese pericolul. Colosul dădu înapoi, strivind o duzina de infanterişti sovietici care nu avuseseră reflexul să se arunce pe marginea drumului. Voia să scape de exploziile celorlalte tancuri şi să iasă din raza de acţiune a lansatorului de rachete.

Un alt grup de oameni alerga în zigzag pe zăpada îngheţata. Tancul îi prinse din urma.

— Trebuie să-l atacam! striga Mercenarul auzind pârâitul oaselor şi al armelor strivite de şenilele grele.

— Înainte! striga Subhan.

Cei trei bărbaţi coborâră din nou panta în fugă. Când ajunseră la drum, tancul se oprise.

Motorul huruia puternic, accelerat la maxim. Ai fi zis ca tancul se pregătea să-şi ia elan ca să sară.

*

* *

În interior, în atmosfera urât mirositoare şi unsuroasa a tancului, locotenentul Pierviurok îşi lipi fruntea de dreptunghiul cauciucat care înconjura deschizătura de observaţie.

— Turela la ora doua! ordona el.

La cel puţin trei sute de metri în faţa tancului, o mâna de oameni grupaţi se detaşau pe fondul alb al zăpezii. Locotenentul Pierviurok zâmbi satisfăcut.

Patru dintre blindatele sale fuseseră nimicite chiar sub ochii lui şi era hotărât să se răzbune pe împuţiciunile acelea de afgani. Privea tot timpul prin luneta de observaţie, înfrigurarea vânătorului pusese stăpânire pe el. Pereţii defileului erau verticali în locul unde mujahedinii se grupaseră. Nu puteau să fuga. Ţintele erau aşezate ideal. Ca la execuţie. Şi chiar era o execuţie!

Un mujahedin se culca pe marginea drumului şi mitraliera lui începu sa clănţăne cu furie. Micile proiectile loviră inutil carapacea tancului sovietic. Ceilalţi începură şi ei sa tragă cu armele pe care le aveau.

Pilotul tancului, sergentul-major Baian, izbucni în râs.

— Imbecilii ăştia îşi închipuie că ne sperie cu puşca-mitralieră! Lansatorul de rachete nu mai bate până la noi.

Tunarul, caporalul Raztva, rânji lugubru.

— O să-i fac sa danseze după trompeta mea.

— Proiectil exploziv cu fragmentare! ordona cu răceala locotenentul Pierviurok.

Obuzul fu introdus şi culasa se închise cu un pocnet sec. Degetele locotenentului rămaseră o clipa deasupra butonului roşu, de parcă ar fi ezitat. Apoi apasă brusc. Tunul dudui. Gura lui scoase flama. Tancul tresări. Tubul fierbinte căzu zăngănind pe podeaua de oţel. Apoi urmă al doilea obuz.

Tunul trăgea întruna. Zăpada din faţa tancului devenise neagră de funingine. În spate, pe o lungime de vreo cincizeci de metri, zăpada era roşie de sânge. Ai fi zis că un gigant se

amuzase răsturnând nişte cazane mari cu dulceaţă.

Mercenarul îşi încetini deplasarea pe marginea drumului. Găsi în sfârşit ceea ce căuta. O mina care nu explodase. O apuca cu prudenţă, după ce secţiona cablul, şi rugă cerul ca mina să nu aibă nici un defect, iar faptul ca ea nu explodase să se datoreze doar unei greşeli de montaj.

Cu spatele curbat şi arma în mână, Frost o porni în pas alergător, mergând razant pe lângă panta plina de zăpada. Când ataci un tanc, lucrul cel mai important este să te strecori în unghiul lui mort. În momentul în care atinsese acel punct, Mercenarul se repezi în mijlocul drumului. În spatele tancului se trăgea în draci. Supravieţuitorii din ambele tabere încă nu-şi spuseseră ultimul cuvânt.

Servantul turelei zări o silueta care venea în fuga spre tanc. Sovieticul începu s-o mitralieze fără sa mai aştepte ordinul şefului. Hank Frost înţelese că se cam grăbise. Dar nu exista decât o singura soluţie. Să-şi continue cursa cu capul aplecat.

CAPITOLUL X

Furios la culme, locotenentul Anatoli Pierviurok urla în microfon:

— Ce te-a apucat?

Nu auzi răspunsul servantului turelei. Simţi un şoc violent în piept, se clătină şi fu gata să cadă pe podeaua de oţel. Deodată milioane de stele începură să-i joace în faţa ochilor.

Sergentul-major Baian se simţi împins în spate de o forţa irezistibila. Servantul de la turelă se izbi cu capul de mitralieră şi o crestătură roşie îi apăru în mijlocul frunţii. Caporalul Raztva îşi simţi plămânii expulzând tot aerul pe care-l conţineau şi un moment îşi pierdu cunoştinţa.

— La dracul striga Mercenarul aruncându-se într-o parte ca să se ferească de şenile.

Mina pe care o aruncase nu era destul de puternică pentru a strica carapacea de oţel a tancului sovietic.

Oamenii din interior se ridicară, conştienţi că scăpaseră ca prin minune. Dacă mina ar fi fost destul de puternica, ar fi pierit carbonizaţi în cutia lor de conserve.

— *Bîstrei! Bîstrei!*[13] răcni locotenentul Pierviurok sergentului-major Baian care se zbătea între pedalele şi instrumentele lui de bord.

Tancul o porni înainte ca să fugă de acel afgan sinucigaş care, cu siguranţa, se pregătea să arunce o altă mină. Astfel de disperaţi erau imprevizibili şi constituiau un pericol mortal pentru carele de asalt. Pentru a scăpa de ei nu existau decât două soluţii: să-i nimiceşti sau să fugi.

Locotenentul Pierviurok ar fi optat pentru fugă, dar ştia că în faţa tancul lui era aşteptat să intre în bătaia lansatorului de rachete. Aşa că trebuia să-l nimicească pe acel nebun periculos. Cu atât mai mult cu cât servanţii lansatorului probabil ca îşi deplasau arma mai aproape de tanc.

Anatoli Pierviurok nu-l vedea pe cel care aruncase mina. Ca să-i vină de hac, trebuia să se depărteze puţin, să întoarcă şi să vină peste el.

— *Karbid*![14] răcni el lovindu-l cu piciorul în spate pe sergentul-

[13] Mai repede! Mai repede! (n. a.).

[14] Viteză maximă! (În argoul blindatelor sovietice) (n. a.).

major Baian.

Mongolul apăsă pe accelerator înjurând de mama focului. Nu ştia că se năpustea chiar spre primejdia pe care încerca s-o evite.

Prevăzând reacţia tancului, Mercenarul sprintase nebuneşte spre interiorul defileului. Acolo se aruncă cu capul înainte într-o groapă plina de zăpadă unde Guntze şi Subhan confecţionau ciorchini de grenade.

— Ce masacru! exclamă Guntze scârbit.

— Păstrează-ţi comentariile pentru tine! striga Mercenarul. Nu realizezi un reportaj televizat.

Tancul se apropia.

Frost apucă un şirag de grenade şi, urmat de camarazii lui, sări afara din groapă. Cu o sincronizare perfectă, cei trei bărbaţi îşi expediară încărcăturile explozive prin ghilotina din spate a tancului care trecea cu mare zgomot.

Apoi se aruncară imediat la pământ pentru a se pune la adăpost.

Lovit parcă de un ciocan enorm, capacul tambuchiului se înfunda în interiorul tancului. Înţepenit între panoul de fier deformat şi marginea tăioasa a deschizăturii, locotenentul Pierviurok începu să scoată urlete de bocitoare. Urlă aşa multă vreme în timp ce flăcările începeau să-i cuprindă corpul.

Tunarul fu aruncat prin celălalt tambuchi şi se rostogoli printr-o mare de flăcări care topea zăpada îngheţată în jurul lui. Din locul unde se ghemuiseră, cei trei bărbaţi simţeau căldura focarului. Se ghemuiseră şi aşteptau cu încordare explozia rezervorului.

— *Padaerşa! Padaerşa!*[15] striga tunarul învârtindu-se pe loc ca un titirez.

O băltoacă de carburant continua să ardă în jurul lui şi nimeni nu risca să-i vină în ajutor, nici măcar să se apropie şi să-l împuşte pentru a-l cruţa de suferinţe. Se stafidea încet ca o bucată de slănina uitata pe sobă, apoi se prăbuşi transformându-se în mumie incandescentă.

În interiorul tancului, caporalul Raztva se îndemna singur mormăind:

— Afară, repede! Afară!

*

* *

[15] Ajutor! Ajutor! (n. a.).

Încordându-şi toţi muşchii, sovieticul reuşi să ridice cu o lovitură de umăr capacul care bloca cadavrul lui Anatoli Pierviurok. Apoi, într-o fracţiune de secunda, sări afara pe drum. Imediat ce atinse solul, caporalul se îndepărtă alergând cu disperare. După vreo sută cincizeci de metri, unul din oamenii lui Babrak ul-Raq îl seceră cu o rafală scurta.

Flăcări stacojii şi vârtejuri groase de fum ieşeau prin toate deschizăturile tancului, în timp ce ultimul membru al echipajului încerca sa iasă din acel coşciug în flăcări.

Sergentul-major Baian nu avusese niciodată îndurare pentru aproapele lui. Şi nici măcar nu-i trecu prin minte ca cineva ar fi putut avea mila de el. Mongolul încerca cu disperare să iasă din turela blindată. Nu ţipa. Nu implora. Îşi folosea toată energia ca să iasă din acea cutie de oţel fierbinte. Faţa înnegrită era plină de coji şi de băşici. Ochii însă îşi păstraseră toată strălucirea.

Buzele lui nu mai erau decât nişte cărbuni crăpaţi. Pielea de pe cap era calcinată. Nasul devenise o zdreanţă de carne fără forma. Dar cel mai rău arătau mâinile, nişte cioturi de carne negricioase cu care încerca cu disperare să forţeze deschiderea capacului mobil.

Guntze, care îngrijise răni grave la viaţa lui, se chirci în groapă, încremenit de oroare.

— Dumnezeule mare! murmura el.

Apoi, mirosul de carne arsă îi întoarse stomacul pe dos şi vomă în zăpada.

Din spatele unui tufiş pipernicit răpăi o rafală de armă. Gloanţele căzură în jurul gropii. Guntze lăsă repede capul în jos în timp ce Mercenarul arunca o grenadă spre tufiş.

Un soldat sovietic sări în aer. Din gură i se revărsa un torent de sânge. Un altul se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi înainte cu pistolul-mitralieră la şold.

Subhan îl seceră cu o rafală.

În clipa aceea focul ajunse la rezervorul tancului. O explozie îngrozitoare îi proiecta pe cei trei bărbaţi în aer. Zburară printre pinii răsuciţi şi se rostogoliră într-o crevasă îngusta unde se loviră de stânci.

*

* *

Când Frost îşi recăpăta cunoştinţa, faţa lui Guntze era aplecata asupra lui.

— Pe toţi dracii! exclamă medicul. Nu mai pot de bucurie că-ţi văd ochiul deschizându-se. Să ştii că de data asta chiar era s-o

mierlim.

Mercenarul închise ochiul o secunda. Avea impresia că un batalion de vânători de munte îl loveau în cap cu pioletul. Apoi îşi dădu seama de tăcerea din jur şi redeschise ochiul.

— Cât e ceasul?

— Opt seara, răspunse Guntze.

— S-a terminat?

Medicul dădu din cap în tăcere şi arata cu degetul în sus. Frost se uită şi constata ca era lungit într-un cort. Fusese carat în stare de inconştienta până în tabăra lui ul-Raq.

— Şi te rog să mă crezi că atârni destul de mult, comentă Guntze.

Frost trase o înjurătură apoi întreba:

— Subhan?

— E în plină formă. De altfel, a dispărut cam de multişor cu o femeie. Poate că e femeia lui. Mă întreb cum le recunosc. Probabil că după amprentele digitale. Oricum, am impresia că acum o călăreşte. Aşa au unii baftă...

Frost zâmbi.

— Aşteaptă şi tu până când o vei regăsi pe acea Babette despre care îmi vorbeai zilele trecute.

— Aiurea! mormăi Guntze. Cine ştie unde e în momentul ăsta. Poate că îngrijeşte oamenii în Birmania, în Yemen sau în Etiopia.

— Sau în Afganistan, zise Mercenarul.

— Posibil. Dar asta nu schimbă nimic.

— Iar eu în ce stare mă aflu? întreba Mercenarul.

— Nimic grav, răspunse JM. Doar splina spartă. Mai ai încă trei-patru zile frumoase de trăit.

— Termina cu prostiile!

— O la la!... Când e vorba de preţioasa sănătate a domnului, nu mai poate nimeni să facă mişto! Nu, ai o zgârietură frumoasa la pulpa dreapta şi alta la torace. În rest, n-a pătimit decât capul. În afara ai un cucui mare. Înăuntru însă, având în vedere starea de dinainte, diagnosticul meu este ca nu mai era posibila nici o agravare.

— Mulţumesc, doctore. Totdeauna ai fost un as în arta de a-i îmbărbăta pe oameni. Pierderi multe?

— Patruzeci şi trei de oameni aici. Babrak ul-Raq a vrut sa urcam tot ce era transportabil şi posibil de recunoscut.

Restul a rămas în vale sub forma de carne tocata. A trebuit sa plimbam după noi vreo douăzeci de cadavre mai mult sau mai puţin întregi. Fără a mai vorbi de desfiguraţi. Atacul oraşului

Bamian s-a soldat cu mai puţine pierderi pentru Iaganboi. S-a aflat ca a pierdut vreo treizeci de oameni. În schimb se pare ca a fost prăpăd pentru *tovarăşi.*

— Perfect, în sfârşit o veste buna, zise Mercenarul. Matt e aici?

— Da, ţi-l trimit. Mă duc la răniţii mei. Trebuie să supraveghez femeile care se ocupa de ei. Au nişte noţiuni de igienă care mă pun pe gânduri.

*

* *

Când intra în cort, Matt îl găsi pe Frost aşezat pe marginea palului şi cu ţigara în gura. Mercenarul îi întinse pachetul de Camel, Matt lua o ţigară şi o aprinse de la vechea bricheta Zippo a lui Frost. Amândoi erau traşi la faţă. Jenks se aşeză pe un taburet în faţa prietenului sau.

Într-un cort vecin, un bărbat fredona cu o voce plina de tremoluri:

— *Şesme şia, şesme şia...*

— Ce zice? întreba Frost.

— Ochii negri. Refrenul mai multor melodii afgane.

— Mda, zise Mercenarul dând din cap. Pe-aici n-are cum să se cânte ochii verzi sau ochii albaştri.

— Se vede că nu-i cunoşti pe nuristanezi, zise Matt Jenks trăgând din ţigara. Nouăzeci la suta dintre ei sunt înalţi, blonzi şi cu ochi albaştri. Adevăraţi sudezi. Îţi vine să te întrebi de unde au răsărit.

— Din burta mamelor lor, zise Frost suflând fumul în sus. Vrei să-ţi explic cum?

Matt Jenks zâmbi şi duse ţigara la gura. Amândoi avuseseră o zi grea şi se simţea ca întârzie deliberat momentul trecerii la lucruri serioase.

Mercenarul lua o plosca cu vin de Pamir şi umplu un pahar pe care i-l întinse lui Jenks.

— Nu, mulţumesc, răspunse Matt. Mi-am băut porţia de alcool după-amiaza. Mai am şi acum gura punga de la votca.

— Băftosule! zise Frost bând puţin vin. Nu puteai să ne aduci şi noua? Ne-am terminat proviziile de whisky.

Stinse ţigara, lua iar o gura de vin şi întreba:

— Deci?

— Am crezut ca Smirlianov o să mă sugrume cu mâinile lui când i-am povestit planul ambuscadei şi când i-am servit chestia cu pana de maşina.

— Te bănuieşte? întreba Mercenarul îngrijorat.

— Nu. Kotin era în biroul lui când am sosit. Fiodor s-a dus imediat la colonelul Pratkin şi ne-a lăsat singuri.

— Te-a lăsat singur cu inginerul? Da, asta e o mare dovada de încredere. Şi a mers?

Jenks îşi vârî ţigara în colţul gurii, baga mâna în buzunarul interior al canadienei şi scoase un pacheţel din hârtie alba.

— Asta e treaba, zise el desfăcând doua plăci mici de parafina. Amprenta cheii pe ambele feţe.

Frost luă plăcuţele şi le examina.

— Perfect, aprecie el. Frumoasa treaba, Matt. Cum ai făcut?

— O să-ţi vină greu sa crezi. I-am dat să bea amicului Kotin. O fi el inginer, dar e şi el om. La un moment dat a vrut să urineze. Ai încercat vreodată să urinezi cu o valijoară agăţată cu cătuşele de mână?

— Nu, dar îmi închipui că e periculos.

— Aşa şi-a închipuit şi Kotin. Aşa că şi-a desfăcut cătuşele şi a pus valijoara pe biroul lui Smirlianov recomandându-mi să am grijă de ea. Şi zău că am avut mare grija de ea! Am deschis-o imediat ce a ieşit şi m-am repezit la planul osciloscopului electronic.

— A lăsat şi cheile! exclamă Mercenarul uluit.

— Mda. Atârnau cuminţi legate de mâner cu o sforicică. Toaleta e la celalalt capăt al clădirii, aşa că am avut tot timpul să fotografiez planul şi să iau amprenta cheii.

— Incredibil, murmură Frost stupefiat. Probabil că acest Kotin e puţin cam aiurit.

Jenks trase din ţigară, o stinse în scrumieră şi ridică ochii spre prietenul său.

— Poţi să spui şi aşa, Hank. Eu aş spune mai curând că e un om de ştiinţa şi atât. Un tip chel cu ochelari. Nu-l interesează nimic altceva decât laserul şi aplicaţiile lui. Pe militari îi considera nişte bolnavi mintali. A crezut – aşa am impresia – că a găsit în mine un confident înţelegător şi civilizat. Oricum, chiar dacă n-aş fi deschis valijoara, tot aş fi fost în stare să reproduc planul. E atât de pasionat de descoperirea lui încât mi-a povestit totul de-a fir a păr.

— Înţeleg ce vrei sa spui, Matt. Am cunoscut şi eu un tip de felul ăsta. Un canadian pe nume Milton Chilton[16].

Numai că el lucra pentru tabăra cea bună.

— Kotin n-ar trebui împins prea tare ca să treacă de partea

[16] Vezi nr. 4 din colecţia MERCENAR, *Pistă sângeroasă* (n. ed.).

noastră, continua Matt Jenks. E total scârbit de felul în care folosesc rusnacii arma lui. A fost forţat sa vină să asiste la încercările de pe teren.

— Nu ne aflăm aici ca să-l luăm cu noi pe inginer, obiecta Frost umplându-şi din nou paharul cu vin.

— Mda, zise Matt Jenks. Ar fi fost prea simplu. Bietul Kotin! Când mă gândesc ce necazuri va avea dacă reuşim să substituim planurile...

Frost goli jumătate din pahar, îşi drese glasul şi zise:

— Kotin nu va avea nici un necaz în ziua în care vom substitui planurile. Pentru că va fi mort.

— Ce? Sa lichidam un tip cumsecade ca el?

— Fii realist, Matt. Falsificarea planurilor nu va servi la nimic dacă rusnacii îl au la dispoziţie pe inginerul în stare să îndrepte eroarea. S-ar putea ca acest Kotin să nu fie interesat decât de tehnica sa, totuşi el a avut ideea fabricării acestei arme. Ai văzut cu ochii tăi rezultatul. Au murit o mulţime de oameni datorita tipului tău cumsecade! Nu-l pot considera total nevinovat.

— Dacă-l răpim rezultatul va fi acelaşi.

— Îmi închipui ce mutră ar face Jack Collins dacă i-am aduce acest cadou otrăvit... zise Frost.

— Un om de ştiinţă competent nu e un cadou otrăvit, Hank. Va fi destul să facem în aşa fel încât sa piardă valijoara. Rusnacii vor crede că a făcut înadins iar Nikolai Kotin va lăsa amintirea de neşters a unui erou naţional în sufletele emoţionate ale bunilor cetăţeni sovietici.

Mercenarul nu se putu abţine să nu zâmbească. La urma urmelor, Matt Jenks avea dreptate.

Babrak ul-Raq sosi în momentul în care cei doi turnau răşină epoxidică între cele două plăcuţe de parafină.

— Ce face rănitul? întrebă şeful afgan.

— Rănit e prea mult spus, răspunse Mercenarul zâmbind.

— Ce faceţi? întreba ul-Raq intrigat, aplecându-se peste plăcuţele de parafină.

— O cheie din răşină epoxidică după un mulaj, răspunse Matt Jenks.

— Foarte interesant, zise Babrak ul-Raq. Şi ce vreţi să faceţi cu ea?

— Să deschidem valijoara...

Matt Jenks tăcu brusc şi se uită la Frost cu un aer dezolat. Frost dădu din cap. Amândoi se loviră peste frunte şi exclamară:

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat? întreba ul-Raq mirat.

— S-a întâmplat că ne obosim să facem o cheie de care nu aveam nevoie pentru că Nikolai Kotin umbla cu ea după el, agăţată de mânerul valijoarei, răspunse Jenks.

— Al naibii surmenaj! zise Mercenarul.

— Într-adevăr, aproba ul-Raq. Toată lumea are nevoie de odihnă.

Şeful afgan zâmbi în colţul gurii.

Frost se aşează din nou pe pat şi vârî o ţigară între buze, apoi o aprinse cu bricheta. Matt Jenks se uita la ceas şi zise:

— Cred ca s-a uscat.

Lua plăcuţele de parafina, lua bricheta de la Frost pentru a le topi deasupra unui pahar şi în curând scoase la iveala o cheie superba de răşină epoxidică.

— Foarte frumoasa, zise Babrak ul-Raq cu un ton uşor ironic. Ce veţi face cu ea?

— O să o păstrăm ca amintire, răspunse Jenks ştergând cheia cu batista.

Ul-Raq se aşezase turceşte între cei doi americani.

— Doctorul Guntze v-a adus la cunoştinţa bilanţul zilei? întreba el cu un ton grav.

— Foarte în mare, răspunse Frost. Îmi pare rău pentru pierderile suferite.

Pe fruntea lui ul-Raq apărură cute adânci.

— Au murit pentru o cauza dreapta. A fost alegerea lor. Am exterminat vreo suta cincizeci de soldaţi inamici, am distrus cinci tancuri şi şase camioane. Consider ca a meritat. Fără a mai vorbi de pierderile considerabile provocate de Iaganboi garnizoanei din Bamian.

— Am înţeles că timpul a fost foarte scurt, interveni Matt Jenks. Imediat ce i-am spus despre ambuscada, Smirlianov s-a dus la colonelul Pratkin. După un sfert de ora am văzut al doilea val de întăriri părăsind Qala-i-Baba.

— Când au ajuns la defileu, noi aproape ca ajunsesem aici, zise ul-Raq. Presupun că le-a părut bine că n-au făcut parte din primul val.

— Când au ajuns la Bamian, Iaganboi fugise?

— Da. N-au mai avut ce face decât sa îngroape morţii.

Urmă un moment de tăcere apoi şeful mujahedinilor întreba:

— Când credeţi că veţi trece la ultima faza a acţiunii?

— Nu mai înainte de lunea viitoare, răspunse Mercenarul. Matt trebuie să termine planul trucat iar noi să punem la punct

strategia.

Matt Jenks interveni şi el:

— Voi avea nevoie de dumneata pentru realizarea acestui plan fals.

— Nu înţeleg, zise mirat Babrak ul-Raq.

— Trebuie să-l fac pe o hârtie foarte asemănătoare cu cea originala. Dacă oamenii pe care îi ai la baza ar putea să-mi fure câteva foi...

— Asta mi se pare de o simplitate copilăreasca, domnule Jenks. Va trebui doar să-mi dai caracteristicile acestei hârtii.

— Foarte bine.

— Vrei sa execuţi manevra de diversiune în momentul în care vom intra în baza Qala-i-Baba? întreba Mercenarul.

— Subhan s-a înscris voluntar, zise afganul. Am stabilit stadiul efectivelor după operaţiunea de azi. Mai avem doua sute treizeci şi doi de oameni valizi. Pierderile au fost grele, căpitane Frost. Dacă un număr de douăzeci-treizeci de oameni crezi că e de ajuns, atunci totul e perfect. Dacă vrei mai mulţi, va trebui să ne mai gândim. Trebuie să mă înţelegeţi. Un nou sacrificiu important îmi da fiori.

— Douăzeci şi cinci de oameni vor fi de ajuns. Mai ales dacă sunt conduşi de Subhan.

*

* *

Matthew Jenks avea în buzunarul canadienei planul osciloscopului, falsificat pe hârtia şterpelită de la bază de oamenii lui ul-Raq. Guntze zâmbea cu toată gura. Hank Frost ridica cu un aer preocupat capota automobilului Zastava, ascuns într-o grota de la poalele platourilor înalte.

— Să batem în lemn să nu ne lase hodoroaga asta. Am făcut tot ce m-am priceput dar nu pot s-o desfac toată.

— Am mai parcurs deja de trei ori distanţa de aici la Qala-i-Baba, zise Matt Jenks. Ar fi culmea ca tocmai azi să ne lase.

Frost dădu din umeri, închise capota şi se instala pe bancheta din spate a maşinii. Matthew Jenks răsuci cheia în contact. Maşina porni.

— Vedeţi, zise Jenks. Îşi da toată osteneala, puicuţa!

Scoase maşina din grota şi intra cu ea pe drumul plin de pietre.

Mercenarul aprinse o ţigară. Curând intrau în acţiune. Ştia că se pregăteau sa joace o partidă foarte strânsa şi simţi un gol în stomac. Zări în oglinda retrovizoare privirea anxioasă a lui Matt

Jenks. Aşezat lângă el pe bancheta din spate, Guntze îi agasa pe amândoi fluierând uşor o melodie porcoasa.

— Cât avem de mers, Matt? întreba Frost.

— O ora. Probabil ca Subhan şi oamenii lui escaladează deja platoul.

Planul făcut de americani şi de mujahedinii afgani era simplu şi riscant. Matthew Jenks avea să intre în baza la volanul tărăboanţei. Cu permisul de intrare dat de ofiţerul KGB reuşise pana acum să treacă de postul de pază fără nici un fel de control. Spera ca şi acum va fi la fel.

Se va îndrepta direct spre clădirea KGB-ului şi va laşa în faţa uşii maşina în care se vor afla ascunşi Frost şi Guntze. Când va ajunge în biroul lui Smirlianov, va cere sa stea de vorbă cu Kotin pretextând nevoia unei lămuriri în privinţa mitralierei laser. După aceea trebuia să-l elimine pe Smirlianov, să pună planurile false în locul celor adevărate şi să-l ducă pe inginer la maşina prefăcându-se ca pierde valijoara pe drum.

La zece şi jumătate fix, Subhan şi oamenii lui, care escaladau platoul stâncos din spatele bazei Qala-i-Baba, trebuia să creeze diversiunea trăgând asupra hangarelor în care se aflau tancurile.

Matt Jenks aflase de la Kotin că mitraliera cu laser era montată pe un Iliuşin vechi în vederea unor încercări aeriene. Zastava va accelera spre pistă, cei trei bărbaţi şi prizonierul lor vor sui la bordul avionului şi vor decola.

— Acum ai priceput bine mânuirea mitralierei, Hank? întreba Jenks. Ai o rotaţie laterală de trei sute şaizeci de grade dar, din cauza felului în care au instalat-o în rabla aceea de avion, nu ai decât şaptezeci de grade în sus şi în jos. Dacă îi laşi să se apropie prea mult în timp ce se încălzesc motoarele, suntem terminaţi.

— E în regulă, Matt, mormăi Mercenarul trăgând din ţigara. M-am prins cum stă treaba. Mi-ai repetat asta de nu ştiu câte ori. Iar JM va fi lângă noi cu mitraliera clasică pentru corectarea eventualelor „scăpări”.

— Dacă „scăparea” se numeşte tanc, atunci n-o sa mai corecteze nimic, zise Jenks. Ai reperat pistele de zbor ale avioanelor Mig? Direcţia nord, orientate cu faţa spre stepa. Va trebui sa ţintim cât mai multe la sol. Dacă reuşesc sa zboare, ne vor fi superioare prin viteză şi manevrabilitate. Nu uita ca în cazul în care te afli în faţa unui blindaj gros, trebuie să-l ataci prin descărcări succesive. Arma încă nu e destul de puternica pentru a străpunge fierul gros din prima.

— N-am să uit, Matt. La dracu! Da-mi pace să fumez şi eu o ţigara liniştit.

— Scuză-mă. Totul mi se pare curat demenţial. Aş vrea să fiu sigur ca nimic nu a rămas la voia întâmplării.

— Ocupă-te de maşinuţa ta, mormăi Mercenarul tolănindu-se mai bine pe bancheta.

Matt Jenks dădu din umeri, îşi vârî între buze o ţigară şi o aprinse cu chibritul. Lăsă puţin geamul ca să arunce afară chibritul şi, înainte de a pune din nou mâna pe volan, pipăi în buzunarul canadienei revolverul Beretta de 9 mm la care fixase o surdină speciala de tip Sionics.

Pe bancheta din spate, cu ţigara în gură, Hank Frost verifica încă o dată revolverul Browning High Power, încercând să-şi controleze nervozitatea.

*

* *

Matt Jenks se opri la postul de paza. Santinelele cunoşteau foarte bine maşina. Bariera se ridica. Culcaţi pe podeaua maşinii, Frost şi Guntze începuseră să cam amorţească. Călătoreau aşa de peste o jumătate de ora pe drumul desfundat de şenilele tancurilor.

O zdruncinătură. Maşina se mai opri o dată. Mercenarul puse instinctiv degetul pe trăgaci. Răsuflarea răguşită a lui Guntze îl gâdila la ceafă. Începu să-l doară capul.

Matt Jenks ieşi din maşină fluierând şi trânti portiera în urma lui. Intrând în construcţia din tablă ruginita care servea drept cartier general ofiţerului de la KGB, Jenks avu o secunda de ezitare. Şi dacă Smirlianov îl bănuia că pusese la cale ambuscada? Şi dacă Subhan şi oamenii lui nu veneau aşa cum fusese stabilit? Şi dacă...

Matt Jenks trase adânc aer în piept şi bătu la uşă.

Intră şi imediat trebui să asculte lamentările lui Fiodor Sergheievici Smirlianov. Oamenii pierduţi în defileu, materialul distrus, atacul garnizoanei din Bamian, tot tacâmul.

Ofiţerul KGB atribuia şi acum responsabilitatea ambuscadei informatorilor lui ul-Raq infiltraţi în interiorul bazei.

Matt Jenks se aşeza pe scaun, accepta un deget de votca şi ceru sa vorbească cu Kotin. După toate aparenţele, sovieticul nu avea nici o bănuială. Îl chemă imediat pe Kotin.

După câteva minute, inginerul intra în birou cu valijoara neagra agăţata de mâna. Matthew Jenks se uita la ceas. Zece şi douăzeci şi cinci. Încă cinci minute pana la intervenţia lui

Subhan.

Nikolai Kotin veni spre el şi îl saluta călduros.

— Ei bine, dragă prietene, mă întreb ce-i poate intriga pe afgani, având în vedere bruma lor de cunoştinţe.

Matthew Jenks simţi o picătură de sudoare rostogolindu-se încet de la ceafa până la şale.

— E o problema care priveşte oscilatorul, răspunse el străduindu-se să-şi păstreze tunul detaşat.

— O picătură de votca, tovarăşe Kotin? propuse Smirlianov.

Matt Jenks se uita din nou la ceas. Se hotărî sa treacă la acţiune. Mai bine să fie afara când primele rachete vor vadea asupra hangarelor. Se ridica, se dădu înapoi până la uşa. Scoase revolverul şi zise:

— Farsa se opreşte aici, tovarăşe Smirlianov. Nici o mişcare, nici un cuvânt, altfel eşti un om mort! Kotin, ridică-te şi apropie-te încet ţinând mâinile depărtate de corp.

Inginerul ridica spre el ochii mari de uimire. O fracţiune de secunda, Jenks crezu că nu-l va asculta. Apoi inginerul se scula în picioare, îndepărtă braţele şi se apropie încet.

Fiodor Smirlianov rămăsese mai departe în fotoliu. Privirea lui Matt Jenks se plimba tot timpul între cei doi sovietici. Mâna lui Smirlianov aluneca spre unul dintre sertare.

Nikolai Kotin trecea prin faţa biroului. El îl ascunse o fracţiune de secunda pe Smirlianov vederii lui Jenks. Atunci se ridica în picioare omul de la KGB.

După ce Kotin trecu, Jenks văzu pistolul mare al lui Smirlianov îndreptat spre el.

— Arunca arma! striga sovieticul cu o voce plina de ura. Repede!

— Lasă-te în jos, Kotin! striga omul de la CIA.

CAPITOLUL XI

Matt Jenks prevăzuse reacţia lui Smirlianov. Nu-şi luase ochii de la el în timpul deplasării lui Kotin.

Schiţa o mişcare cu piciorul şi-l dezechilibra pe inginer apăsând în acelaşi timp pe trăgaciul revolverului Beretta. Glonţul ieşi cu un zgomot înăbuşit şi, tras de jos în sus, pătrunse în ochiul drept al lui Fiodor Sergheevici Smirlianov. Apoi îşi continuă drumul distrugând lobii cerebrali şi ieşi prin partea din spate a capului, care sari în aer ca partea de sus a unui ou fiert tăiat de un cuţit.

Ofiţerul de la KGB avu un reflex *post mortem* uimitor. Duse mâna stângă la revolver şi încercă să-l încarce.

Matt Jenks se uita la el stupefiat, gata să-i mai tragă un glonţ în mâna. Dar Smirlianov nu-şi termină gestul. Căzu în fotoliu, apoi se prăbuşi cu faţa peste biroul de lemn pe care se revărsă o amestecătură de creier şi sânge.

Americanul îl apucă pe Kotin de braţ şi-l trase spre ieşire.

În momentul în care deschidea portiera maşinii pentru a-l arunca înăuntru pe inginer, în sudul bazei se auzi o serie de explozii răsunătoare.

Frost era deja la volan. În spate, Guntze lăsă geamurile şi scoase de sub bancheta două puşti de asalt. Maşina nu avea ceas la bord. Jenks se uita la ceasul lui de la mână şi zise:

— Zece, treizeci de minute şi zece secunde. Subhan a fost punctual.

Deodată începură sa urle sirenele.

Frost demara în viteza. Matt Jenks îl ghida în direcţia pistei. Aveau loc mişcări de trupe spre sud şi spre hangarele tancurilor. Mercenarul conducea maşina spre nord obligând-o să dea din ea tot ce putea.

Kotin începu să protesteze şi să se zbată. Guntze îl făcu să tacă aplicându-i cu patul armei o lovitura de expert.

— Ai făcut-o! exclamă Matt Jenks. Dacă nu mai merge maşina va trebui să-l cărăm în spinare.

În timp ce-l ghida pe Frost, Matt luă cheile legate de mânerul valijoarei, îi scoase cătuşele lui Kotin şi efectua schimbarea planurilor.

— Încetineşte, Hank! striga el după ce termină. Nu pot să arunc valijoara la viteza asta că se face praf!

Mercenarul ridica piciorul de pe acceleraţie.

— Acolo, fă la dreapta pe esplanada aia mică! îi zise Jenks.

Frost vira la dreapta.

— Stop!

Frost opri o secunda, timpul necesar ca Matt Jenks sa arunce afară valijoara.

După mai puţin de un minut, fugarii ajungeau la pistă.

Frost reperă imediat aparatul Iliuşin, un avion cu elice, şi se îndrepta spre el.

— Era prea frumos, mormăi el. Avionul e păzit.

— Păi tu la ce te aşteptai, nenişorule? zise Guntze rânjind. La un comitet de primire cu fanfară şi covor roşu?

Doctorul scoase ţeava puştii de asalt afara şi trase în cei care păzeau avionul, imitat de Matt Jenks. Cei şase soldaţi se prăbuşiră fără să aibă timp să înţeleagă ce li se întâmpla.

În partea de sud a bazei se trăgea în draci. În mijlocul vacarmului, Mercenarul percepu huruitul tancurilor pe care soldaţii probabil că le scoteau din hangare ca să le salveze de la distrugere.

Frost frână practic lângă trenul de aterizare al avionului Iliuşin. Cei trei bărbaţi deschiseră portierele simultan. Jenks îl săltă pe Kotin pe umăr.

În momentul acela, un alt huruit ajunse la urechea lui Frost. Turbinele avioanelor Mig pe care piloţii le încălzeau pentru a-i ataca din aer pe oamenii lui Subhan.

— Repede! striga el. Avioanele!

— Avem un avans faţă de ei! răspunse Jenks deschizând panoul mobil al carlingii şi aruncându-l înăuntru pe Kotin. Elicele aparatului nostru se învârtesc deja. Sovieticii pregăteau probabil o aplicaţie pe teren. Motorul nostru e cald. Mig-urile lor nu pot decola imediat.

Un jeep sosea în mare viteză pe pistă. Frost lua arma, puse un genunchi în pământ şi începu sa tragă. Guntze silise în avion alături de Jenks şi Kotin.

Mercenarul mai avea ceva de făcut înainte de a urca în avion. Trebuia să tragă o rachetă pentru a-l anunţa pe Subhan că se putea retrage. Mitraliind în continuare maşina care sosea, Frost scoase cu mâna stânga de sub scurta îmblănită un pistol lansator de rachete.

Nimerit în plin, jeepul avu o deviere bruscă, apoi se rostogoli de două ori. Frost trase, aruncă pistolul şi ridică ochii spre cer să se convingă că racheta exploda corect.

Nu-l văzu pe omul care se rostogoli pe pista, se ridică ţinând în mână un pistol-mitralieră şi începu sa tragă spre el.

Mercenarul simţi o durere fulgerătoare în pulpa dreaptă.

CAPITOLUL XII

Dintr-un reflex de supravieţuire, Mercenarul ridică braţul stâng spre panoul deschis. Se simţi imediat apucat de două mâini care îl traseră în interiorul avionului.

— Tu trebuie totdeauna să ieşi în evidenţă! bombăni JM. N-ai fi fost mulţumit dacă nu curgea sânge din tine.

— Gura! replica Mercenarul. Ajută-mă sa ajung la cupola mitralierei.

— O secunda, nenişorule! Dă-i drumul, Matt. Toată lumea e la bord.

Frost simţi avionul punându-se în mişcare.

— La cupolă, repede! răcni el. Or să vină peste noi!

— Buba ta mai întâi, decreta Guntze, confecţionând un garou improvizat. Poţi avea încredere în Matt. E un pilot fără pereche.

— Cu sau fără pereche, n-o să facă nici o brânză dacă decolează Mig-urile.

— Ţi-a spus ca trebuie să se încălzească mai întâi. Ce, eşti surd?

Frost mormăi o onomatopee. Piciorul îl durea de parcă l-ar fi ars cu fierul roşu. Ştia ca Guntze avea dreptate.

— Nu e nimic dramatic, se poate evita amputarea, declară medicul după ce-şi termină treaba.

Avionul decolase.

Cupola adăpostea un mic computer echipat cu un ecran pentru reperarea ţintei.

Mercenarul recapitula în gând instrucţiunile primite de la Matt. Apăsă o serie de butoane şi ecranul se aprinse.

Stabili contactul radio şi strigă:

— Mig-urile, Matt! Repede!

— Gata! răspunse vocea lui Matt Jenks. Casca puţin ochiul, fir-ar să fie!

Frost privi pe ecran. Nu era obişnuit cu aceasta aparatura sofisticată.

— Priveşte! exclamă JM. Chestiile alea!

Lui Frost nu-i venea să creadă că micile avioane stilizate de pe ecran erau redutabilele Mig-uri ale aviaţiei sovietice.

Apăsă pe un alt buton şi muta reticulul de ochire pe ecran, îl potrivi pe un mic avion şi acţiona maneta de tragere. O stea strălucitoare lumină ecranul în locul impactului. Avionul dispăru.

— Nu se poate! murmură el. Ai zice că e un joc video. Nu pot să-mi închipui că am doborât un avion adevărat.

— N-ai decât să te uiţi, zise Guntze arătând cu degetul spre pistă.

Mercenarul se aplecă să vadă prin plexiglasul cupolei.

Unul dintre aparatele de vânătoare ardea pe pista.

Erau şapte avioane de tip Mig. Frost ţinti alte cinci la sol. Ultimul încerca să-i scape şi demara cu toată viteza.

Matt Jenks mai făcu încă o trecere la joasa altitudine şi Frost lovi aparatul de vânătoare în momentul în care decola.

— Acum repede la elicoptere! striga Mercenarul.

Simţi aparatul virând pe o aripa în momentul în care tunurile apărării antiaeriene intrară în funcţiune. Hangarele elicopterelor au fost transformate într-un adevărat focar în mai puţin de un minut şi Matt Jenks lua din nou altitudine. Ajungeau în dreptul platoului când Frost zări un punct strălucitor pe ecran.

— La dracu, JM! exclama el. Cred că am uitat un Mig. Uite ce vine!

Guntze se ridica de pe scaun se uita pe cer şi striga:

— Nu e un Mig, Hank! E o rachetă sol-aer! Vine drept spre noi!

CAPITOLUL XIII

Racheta se apropia cu o viteza halucinanta. Frost trecu cu înfrigurare la comenzi şi deplasa reticulul pe ecran.

— Trage, fir-ar să fie! răcni Guntze. Trage! Vine peste noi!

În sfârşit, Mercenarul reuşi sa centreze cruciuliţa pe obiect. Şi trase. După o fracţiune de secunda, o ploaie de metal incandescent răpăi pe carlinga avionului şi pe cupola de plexiglas.

În avionul acela vechi domnea un frig polar. Totuşi Hank Frost scoase din buzunar o batistă mare în carouri albastre şi-şi şterse fruntea. Era lac de sudoare.

Se aplecă peste scaunul lui şi văzu, jos pe platou, oamenii lui Subhan care se îndepărtau adresându-le semne victorioase.

Apoi urmă stepa. Pământul fragil fusese brăzdat de şenilele tunurilor şi răscolit de obuze. Frost nu văzu nici un câmp cultivat. Cât vedeai cu ochii era numai o devastare.

Matthew Jenks probabil că nu împărtăşea îmbufnarea lui Frost căci vocea lui răsună veselă în difuzorul din cupolă:

— Ţine-te bine, Jack Collins! Sosim!

*

* *

Aparatul îşi începu coborârea spre aeroportul Kennedy.

Hank Frost trimisese o telegrama în Atlanta şi Bess hotărâse să vină să-l aştepte la New York.

Matthew Jenks trimisese o telegramă soţiei sale la Anchorage şi Maggie hotărâse să vină să-l aştepte la New York.

J.M. Guntze nu trimisese nici o telegrama şi nimeni nu avea să-l aştepte la New York.

— Haide, îi zise Frost strivind chiştocul în scrumieră, New York este oraşul ideal pentru celibatari. Pariez că din seara asta chiar vei găsi o înlocuitoare a acelei Babette.

Medicul schiţa un zâmbet.

— Nu e o problemă să găseşti o femeiuşcă. Dar o femeiuşcă ca Babette, asta e cu totul altă căciulă.

— Ce are atât de extraordinar? întrebă Jenks interesat.

— Ah, Babette... murmură Guntze, cu vocea plină de emoţie. Când am întâlnit-o la Herat, a început prin a-mi ghici în palmă. În secunda următoare îmi nimicea un coş negru de pe nas. După două secunde făcea inventarul general, începând cu conţinutul

pantalonilor. Ce temperament, măiculiţă!

*

* *

O femeie înalta şi bruneta aştepta. Lângă ea se afla o femeie blonda, puţin mai scundă. Nu departe de ele, o femeie mică de statura, tunsă băieţeşte şi cu nasul plin de pistrui, aştepta şi ea.

Maggie se repezi în braţele lui Matt, iar Bess în braţele lui Frost.

Guntze se opri în loc uluit şi exclamă:

— Babette! Ce cauţi aici?

Femeia cu pistrui se lipi drăgăstoasă de el.

— Închipuie-ţi că m-am întors dintr-o misiune în Afganistan. La Peshawar, ghidul meu s-a întâlnit cu un prieten. Am petrecut seara toţi trei. Celalalt ghid se numea Raboşci Djinandur. Am vorbit despre tot felul de lucruri şi aşa am aflat că te duseseşi să-ţi pui pielea la saramură undeva prin zona oraşului Bamian. Djinandur mi-a spus cum o voi găsi pe Margaret Jenks şi de la ea am aflat că soseşti azi. Şi am venit.

— Oh, Babette, eşti nemaipomenită! murmura Guntze cu efuziune.

*

* *

La Miami erau treizeci şi patru de grade. Trei cearceafuri de baie erau întinse pe marginea piscinei. Pe primul, Hank Frost se uita la pulpa lui care se cicatriza treptat. Glonţul care îl nimerise la Qala-i-Baba nu mai era decât o amintire urâta, sub forma unei porţiuni de piele diafană şi încă foarte moale.

Bess izbucni în râs şi-l sărută pe Mercenar.

— Ce-am aşa de caraghios? întrebă Frost.

— Nimic. Dar cred ca e pentru prima dată când te vad bronzat. Asta are ceva anormal.

Mercenarul desfăcu scrisoarea venita de la Islamabad, pe care poşta din Atlanta i-o trimisese la hotel.

Pe al doilea cearceaf de baie, Matt şi Maggie încetară să se mai sărute ca să asculte ce le citea Frost.

Pe cel de al treilea cearceaf, JM şi Babette se opriră din flirt şi traseră şi ei cu urechea.

Frost începu:

Dragă Moş Crăciun,

Îţi mulţumesc mult pentru cadourile frumoase pe care mi le-ai

trimis şi pe care le-am primit. Afla ca în momentul în care citeşti aceste rânduri eu am început deja să mă servesc de ele împotriva celor rai.

Subhan şi oamenii lui s-au întors întregi şi nevătămaţi după focul de artificii şi Raboşci mă roagă să-ţi transmit salutari amicale. Salutari amicale şi de la Kherfat pentru Matt şi toate cele bune pentru JM.

Nu pot să rezist plăcerii de a te anunţa ca încântătorii noştri vecini au găsit la ei o valijoară care le stătea pe suflet şi că se lansează în fabricarea pe scara mare. Îmi închipui ce mutra vor face când vor vedea rezultatele.

Babrak ul-Raq.

— Şi eu parcă le vad mutra! zise Guntze.

— Mai e un post scriptum, adăuga Frost. *Dacă lucrurile vor continua tot aşa, cred că voi trece definitiv de partea lui J.C.*

— Babrak ul-Raq are de gând să se convertească la creştinism! exclamă Babette stupefiată.

Cei trei bărbaţi izbucniră în râs.

— Nici vorbă, zise Mercenarul. J.C. Sunt iniţialele lui Jack Collins...

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....12
CAPITOLUL IV.....16
CAPITOLUL V.....22
CAPITOLUL VI.....32
CAPITOLUL VII.....38
CAPITOLUL VIII.....45
CAPITOLUL IX.....67
CAPITOLUL X.....87
CAPITOLUL XI.....99
CAPITOLUL XII.....102
CAPITOLUL XIII.....104
CUPRINS.....107

Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !

MERCENAR MERCENAR

"Frost strînse din dinți văzînd primul tanc sovietic îndepărtîndu-se de drum și mergînd razant cu panta acoperită de zăpadă. Al doilea tanc îl prinse din urmă și merse lîngă el deplasîndu-se razant pe lîngă celălalt versant. Mudjahedinii fură striviți de șenile. Cele două lansatoare traseră fiecare cîte o rachetă. Turelele de cîteva tone se ridicară în aer, se răsuciră și căzură cu un zgomot asurzitor peste stîncile acoperite de zăpadă. Un pîlc de pini luă foc în spatele lor. Afganii pregătiseră "ciorchini" de grenade. Șase dintre ei se repeziră spre tancurile neutralizate și aruncară grenadele în deschizături înainte de a o lua la sănătoasa. O explozie gigantică zgudui defileul cînd carcasele metalice sărirră în aer, rupînd șenilele altor două blindate din spate."

EDITURA Z

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-78-2

Lei 3000